

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}
ΑΡ. 42

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΔΑΝΕΙΣΜΟΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Καθε κομψή κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚὸΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μοδίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΥ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ Συντοκισμοῦ Εὐρώπης
Ὁδὸς Ἀδριαντιῶν Κοραΐ
καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

Θα εἶδῃ ὅλα τὰ τελευταῖα
μοντέλλα τῆς σαῖζὸν μετὰ χάρι.
Παριζιάνικο γούστο καὶ
τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δακτὺ παρὰγγε-
λῖαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας
ἐπὶ μέτρον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Αρβανιτῆς

Εἰμεθα ἀποθήκη μόνον Μεταξωτῶν καὶ
τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα
παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παν-
τὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου ποὺ παράγει
ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΕΔΕΛΩΕΙΣ

Ἡ ΑΝΩΤΕΡΑ

ΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΓΡΗΓΟ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίδους πάσης ἀξίας, παν-
τὸς εἶδους, ὠρολόγια, παλαιὰ ἀσή-
μια, παντὸς εἶδους παρὰσημα - Νο-
μισματα **ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ** (Φεῖνιζ,
Εἰκόνες θυζαντινῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια),
κερπολόγια καὶ πίπες, κερμιπάρια
καὶ Γιούσερ, παντὸς εἶδους Κοράλ-
λια, με ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν
ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μὰς
πώλῃσῃ τὸ χρυσὸν του ὠρολογίου,
ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν
τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια
κάσσα.

Λόγω ρεκλάμας **ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ**
ὠρολόγια ἡγυγιμένα διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν ἐλλάθην. Ἐ-
χω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-
χνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλάτινης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλῇσῃτε τὰ κοσμήματά σας
πρὸς τοὺς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυν-
σιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς - Χρυσόχοος
56-ΑΘΗΝΑΣ-56

Ἡ ἐφετεῖν

συλλογὴ μας ὑπερβα-
νει κάθε προηγούμε-
νην εἰς τὰ Παρισιὰ
Μοντέλλα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ** καὶ **ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ**. Ἀμφότε-
ροι ἐν Παρισίαις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν **ACADE-**
ΜΙΕ NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν **Σχολὴν**
NAPOLITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσεύρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
ριον, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΚΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Ἐὰν ἔχετε παραμελήσει τὰ
δόντια σας καὶ ἡ ἀνατομὴ
εἶναι δύσσομος ἀποφεύγετε
μειδιάσεις ποὶν μεταχειρῶν-
τις τῆς ἡμέρας τὴν μοναδικὴν
ἐπιστημονικὴν μέθοδον. Ἐν-
ῆκατοστόμειον **ΚΟΛΥΝΟΣ**
ἐπὶ ἑξαῶς ψήφισας, διὰ προ-
δῶσιν εἰς τὰ δόντια σας μίαν
ἐκθαμβωτικὴν λευκαίαν.

Ἡ **ΚΟΛΥΝΟΣ** ἐλευθερὴ τὰ
κηλιδώματα ὁμοῖα τὰ σῶμα
ἀρωματίζει τὴν ἀνατομήν.

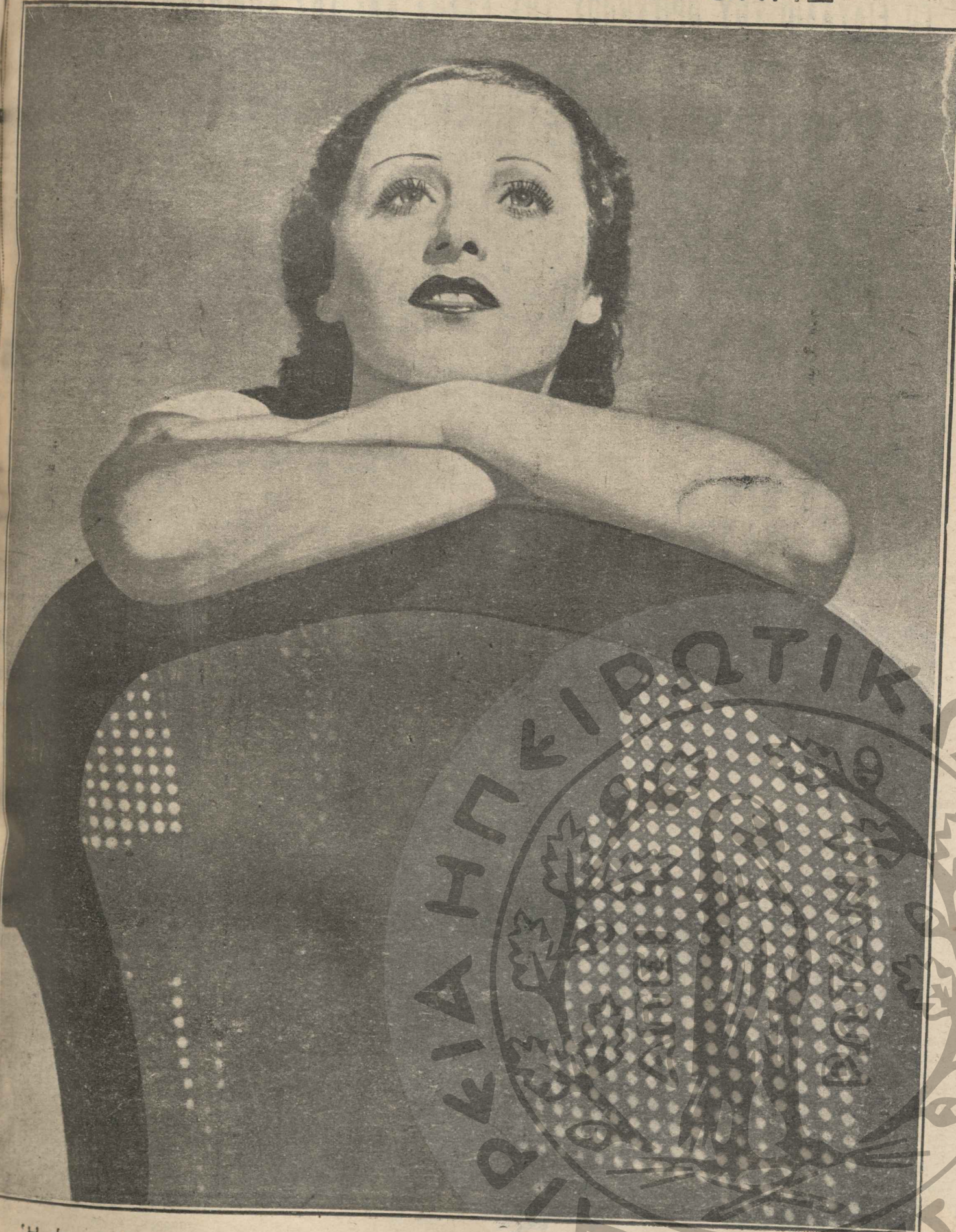
ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ Οἰκονομικότερα ὀδοντογέ-
μα, διότι ἐν σολημέριον δια-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

Παναθήναια

Η ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ ὠραιότατὴ Γαλλίς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου **Ροζίνα Ντερεάν**.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΣΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

(Μιά από τις τρυφερές, τίς πιό παθητικές έρωτικές ιστορίες των οίγων).

Α'
 'Ολόκληρη η Βαρσοβία βρισκόταν σε άναστασι στις 29 Νοεμβρίου του 1830. 'Ο πληθυσμός της πολωνικής πρωτεύουσας είχε επαναστατήσει εναντίον των Ρώσων δυναστών του. Οι συνωμοτίες είχαν βάλει φωτιά στα τέσσερα άκρα της πόλεως και μόλις και μετά βίας μπόρεσε ο μέγας δούξ Κωνσταντίνος, ο γενικός διοικητής Πολωνίας να σώσει την ζωή του. Την επίσημη του εξαγριωμένου όχλου αντιμετώπισε γενναία μπροστά στο δικτατορικό, ο ύπουλος των Στρατιωτικών στρατηγός Χάουκε, ένας παλαιμάχος των ναπολεόντειων πολέμων.

Καθόλη επάνω σ' αλόγο του στάθηκε μερυστά στην είσοδο του διοικητηρίου και προσπαθώντας για τελευταία φορά να λογικήσει τους εξαγριωμένους επαναστάτες που προχωρούσαν αλλάζοντας εναντίον του.

—Γυρίστε πίσω στα σπίτια σας, γαϊδούρια, τους φώναζε με την βροντερή φωνή του. Γυρίστε πίσω και σας εγγυώμαι πως δεν έχετε να πάθετε τίποτα!

—Αυτός είναι ο Χάουκε, ο ύπουλος των Στρατιωτικών! φώναξε μια φωνή από το πλήθος.

Συγγνώμη, μια όμορφονιά αντήχησε και, κατατρυπημένος απ' τις σφαίρες ο Χάουκε, σωριάστηκε απ' τ' αλόγο του νεκρός. Τότε πατώντας επάνω στο πτώμα του το ξαλλοπλήθος ώριμης άσυγκράτητος μέσα στο δικτατορικό.

Κι' ενώ στους δρόμους της Βαρσοβίας που φωτιζόντουσαν από την λάμψη των πυρκαγιών, πανηγύριζαν οι νικητή επαναστάτες, μέσα στο μέγαρο του ύπουλου των Στρατιωτικών, με τα μάτια πεταγμένα έξω από την φρίκη, στεκόντουσαν δυο κοριτσάκια έξη κι' επτά ετών βρυδά και άμυλητα μπροστά στο παραμορφωμένο πτώμα του πατέρα τους, το όποιο ένας πιστός τους υπηρέτης είχε καθαρίσει να μεταφέρει ως εκεί...

Πέρασαν δέκα χρόνια... Στο αστρονομικό παρενθαγωγείο της Πετρούπολεως γινόντουσαν κατά το Μάιο του 1840, η εξέτασις των τελειοφοίτων υπηρέτων, που έσπουδαν σ' αυτό. 'Ο Τσάρος Νικόλαος Α' της Ρωσίας, ο αυστηρός και σοβαρός εκείνος μονάρχης, παρίσταται κι' αυτός στις εξετάσεις, απευθύνει ο ίδιος διάφορες ερωτήσεις στις μαθήτρες, και γίνονται πολύ ικανοποιημένος από τις απαντήσεις τους. 'Ο τσάρος, μάλιστα, άκούει με ξεχωριστό χαμό τις απαντήσεις δύο προστατευόμενων του, των νεαρών δεσποινίδων Χάουκε, η όποιες έδωσαν τις λαμπρότερες εξετάσεις απ' όλες τις άλλες μαθήτρες.

Μετά την καταστολή του πολωνικού κινήματος του 1830 ο τσάρος είχε αναλάβει υπό την προστασία του τα δύο όρφανα κοριτσάκια του δολοφονηθέντος ύπουλου των Στρατιωτικών. Δι' εξόδων του και υπό την ύ-

ψηλή επίβλεψη του, η δυο μικρούλες εισηγήσαν ως υπύρκοι στο αυτοκρατορικό παρενθαγωγείο της Πετρούπολεως, κι' εκεί έμειναν ως ότου τελείωσαν τις σπουδές τους. Πόο πάντων η μικρότερη, η κόμησσα Ιουλίτς, η όποια ήταν μόλις δεκάξη ετών, έθαυπνε τον τσάρο, όχι μόνον με το πνεύμα της, αλλά και με την ωμορφιά της.

Η καλλονή της κομήςσας 'Ιουλίτς Χάουκε είχε έναν περίεργο τύπο. Τό φοργτό έπεισόδο της παιδικής της ηλικίας, η θλιβερή σκηνή που αντίκρουσε στο σπίτι του, το χηλιοτυπωμένο πτώμα του πατέρα της, άφησε ανεξάλειπτη εντύπωση στην ψυχή της και μια σκιά μελαγχολίας και σοβαρότητας ήταν άπλωμένη πάντα στο όμοιο της πρόσωπο που τό έκανε άκωχη ώριμότητα.

Μόλις τελείωσαν η εξέτασις, ο τσάρος Νικόλαος έδωλεσε, ότι η δυο νεαρές κόμησσες Χάουκε θα γινόντουσαν κυρίες της τιμής της συζύγου του διαδόχου, ο όποιος πούό λίγους καιρού είχε τελείσει τους γάμους του με την πριγκίπισσα Μαρία της Έσσης. Διέτρεξε, μάλιστα να δοθούν στην καθενιά τους έξη γιλιόδες ρούβλια για να έτοιμασουν τα απαραίτητα για την εμφάνισή τους στην Αδελή.

Έτσι, από την σγαδόν καλογρηκή άπαρόνσι του παρενθαγωγείου, τα δυο κοριτσάκια βρέθηκαν μονομιάς μέσα στη πολυόβρυχη ζωή της τσαρκικής Αδελής. Η μεταβολή ήταν πάο... αλλά, αλλά ευτυχώς η νεαρές κόμησσες δεν βρέθηκαν μόνες και άπροστατευτες: μέσα στον στερόβλο της αλικής ζωής, η σύζυγος του διαδόχου, η πριγκίπισσα Μαρία έδειξε εύθες εξ αρχής μεγάλη συμπάθεια στις δυο άδελφες και σε λίγην καιρό μια πραγματική αδελφική φίλια άνωσε την μέλλουσα αυτοκράτειρα της Ρωσίας.

Η κόμησσα Τζουλέα και ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος

σίας και τις νεαρές κόμησσες Χάουκε.

Κατά την άνοιξη του 1841, έφτασε ως η πριγκίπισσα της Πετρούπολης ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος της Έσσης, νεότερος άδελφός της συζύγου του Ρώσου διαδόχου. 'Ο νεαρός πρίγκηψ ήταν ένας πολύ ώριμος άνδρας, γεμάτος πνεύμα και γαίο. Απ' το πρώτο βλέπον της άφίσεώς του το δούκας έρεκνιζε να γνωριστή με τις κυρίες της τιμής της Αδελής του και άμέσως η πριγκίπισσα Μαρία παρατήρησε μια ανεξήγητη μεταβολή στην άδελφό της. 'Ο τόσο όμιλητικός και έθιμος πρίγκηψ γινόταν όλοένα σιωπηλότερος και ακιόνταν τόσο άπορημένος, όσος τη τάξη η άδελφή του άνησύχησε για τη νέα του και τον ρώτησε μήπως τού συμβαίνει τίποτα. Παραγμένος, ο πρίγκηψ της άπάντησε ότι τίποτο και μάλιστα ταξίδι από την Δανία στέφει, ως την Πετρούπολη, που την έτοιμη εκείνη κρατούσε τρεις βδομάδες, την είχε κυράσει: πολύ και την παρηκάλεσε να του επιτρέψει να άποσυρθεί.

Ο πραγματικός, όμως, λόγος της μεταβολής του πρίγκηπου ήταν τελείως διαφορετικός. Με το πρώτο βλέμμα που έρεξε ο νεαρός 'Αλέξανδρος στην 'Ιουλίτς Χάουκε, την έρωτεύθηκε βελούτα. Η ιδιότυπη καλλονή της που έκανε τέτοις εντύψεις, ώστε έμελε κάθε επίβλεψη στον έαυτο του καιόλη του τη γλωσσική εύστοχία.

Η κόμησσα 'Ιουλίτς διασώθηκε άμεσα τί ήταν εκείνο που άλλαζε τόσο έρηνικά το πρίγκηπα. Συγγνώμη ένοιωσε κι' αυτή τη καρδιά της κι' αυτόν τον άνθρωπο κίπνο ακαθόριστο αίσθημα που κι' η ίδια δεν μπορούσε άκριβώς να καταλάβει τί ήταν.

Την επομένη ημέρα, ο πρίγκηψ παρουσίαστηκε στον τσάρο Νικόλαο. 'Ο τσάρος, την έπονή εκείνη ήταν σγαδόν κίπνο έλκελάρη σ' αυτήν. Η δούκινς και κίπνο από την σιδηρά πυγή του έτρανε όλο και μόνον την. 'Ο ζήλο της πριγκίπισσας των Ρωσικών, απήντησε εύθες άμέσως τίπνο μέγα σπαθίσει για τον νεο κι' αυτή Ρωμάνο πριγκίπα, όσα γαίρ πολύ διδοκίσιες του έπαινε να την κάνει άξιομνητικό του κοινού στρατού. Η πρότασι αυτή, η επιθυμία του πανηγύρου τσαρού, έδοναίσε με διακρίση. Γι' αυτό νεαρός πρίγκηψ έπείλεσε την πατήτρί του στον όλο του μέντορα κι' της Έσσης, και κατατρυπημένος στον ζωστικό στρατό ως άνδρας γλχός.

Φαίνεται ότι τό ήθελε η ύστε να γνωρισθόν ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος της Έσσης και η 'Ιουλίτς Χάουκε. Λίγες μέρες έστειλαν για να παρουσούν δυο νέες, ότι αυτό που αίσθησαν η ένα για τον άλλον, ήταν άγάπη βαθιά, μια άγάπη, η κίπνο που διακούν και πέρα τον τσάρο και που δεν γνώριζαν κανένα φραγκό.

Ένα γόννο άργότερα, στις 15 ούλιου 1842, την ημέρα κατά την όποιαν ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος και η 'Ιουλίτς Χάουκε γάμους έκαμνουν, τα είκοσι χρόνια του τσάρου Νικόλαος τον κάλεσε σ' ένα τετρα άκροσσι. Παρ' ότι την ά-

σπαρτίτα και την σοβαρότητά του, ο τσάρος Νικόλαος μπόρεσε να είνε εξαιρετικά φιλόσοφον όταν ήθελε. Και την φιλοφροσύνη αυτή την έδειχνε πάντοτε απέναντι του νεαρού πρίγκηπου.

Μόλις ο 'Αλέξανδρος μπήκε μέσα στη γκαρίνη του αυτοκράτορος, ο Νικόλαος πρόχώρησε προς το μέρος του και του έδωσε και τα δυο του γέλια.

—Σού εύχομαι κάθε εύτυχία! του είπε. Σι προβάλλω στον βαθμό του ταγματάρχου και σου επιτρέπω να μου εκθέσεις όποιαδήποτε επιθυμία πού θα ένοιμκες ότι μπόρεσα να σου εκπληρώσω. Άν εξαπατάται από μένα, θα μου κίπνε μεγάλη εύχαρίστησι να μπόρεσω να σου σπώ γόητος.

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος έρεξε μια δειλή σμιά στο πρόσωπο του τσάρου κι' ύστερα έρεξε:

—Θα τολμήσω να παρακάλεσω την μεγαλειότητά σας να μου δώση την άδεια να παντρευτώ.

Ο τσάρος Νικόλαος έγέλασε δυνατά.

—Πες, από τώρα θέλεις να παντρευτής, 'Αλέξανδρε; Δέν νομίζεις ότι ο γάμος είνε κάτι και όσο άργότερα απή κανείς κάτω απ' την τήν λυγιά, τόσο τό καλύτερος; Έρεξε κι' απή να είνε κανείς παντρεμένος; Έρεξε απή: έλευθέριας είνε ύπουρσευμένας να παντρηθ, ίδιος όταν έχει ως σύζυγό του μια πριγκίπισσα.

—Μεγαλειότητα, δέν σκοπεύω να πάρω πριγκίπισσα σύζυγό μου.

Το πρόσωπο του τσάρου έσυννεφίστηκε, και τό πρόσωπο του έξερρώσαν.

—Δέν έχεις σκοπό να πάρης πριγκίπισσα κι' ο γάμος σου γλώτσει. Και ποιά σκοπεύεις; Κίπνο να παντρευτής;

—Μεγαλειότητα, σας παρακαλώ, σας έρεω. Κίπνε εύτυχισμένους δυο ανθρώπινες υπάρεις: πού τις ένωσε άδύσπαστα η φύσις κι' όποιες άνήκουν ή μια στην άλλη μέντα.

—Ποιά είνε η νέα που σκοπεύεις να παντρητής; ρώτησε και πάλι άνούπονα ο τσάρος.

—Είνε η κόμησσα 'Ιουλίτς Χάουκε.

Ο τσάρος έρεξε να βηματίξη νευρικά στο καίσινο και άπίστεως στάθηκε μπροστά στην νεαρή πριγκίπισσα με άπειλητικό ύφος:

—Σού απαγορεύω, τον διέταξε, σου απαγορεύω αυτόν τον γάμο! Ποτέ δέν θα επιπείσω να γίνη ένα τέτοιο σκάνδαλο στην Αδελή μου.

Ποτέ δέν θα επιτρέψω ο άδελφός της νύφη: υπο να παντρευτή μια κυρία της τιμής. Η νέα, την όποιαν διατηνέσαι τα άγαπάς: είνε υπό την προστασίαν μου. Σού απαγορεύω να την ξενακίξης και σου απαγορεύω να εξακολουθής να σκέπτεσαι: άκούε ότι υπορεί ποτέ να γίνη δική σου.

Και η ένα νεύμα ο τσάρος έδειξε στην νεαρή πριγκίπισσα ότι η άκρόσσις είχε λήξει.

Έτσι ένα τείχος, ένα άδιαπέραστο τείχος έστη άνωη μεταξύ των δυο έρωτευμένων και της άγάπης τους. Άλλά η άγάπη, η άλτρη, δεν γνωρίζει κανένα φραγκό. Και στο σπύσιμο ούλλο θα ίδουμε την συνέχισι της άγάπης: αυτές έρωτικές ιστορίας.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Από τις συγκριτικές μετεωρολογικές παρατηρήσεις των άστεροσκοπείων, εξαγεται ότι σ' αμυλότερα μέρη των Άνατολικών Περσικών και στη Νότιο Αμερική πέφτουν η μεγαλύτερες βροχές κάθε χρόνο. Με τις βροχές και τα χιόνια πέφτουν κατά χρόνο στην Ευρώπεια της γής 222 διαισπομύρια κυβικά μέτρα νερό. Άν' αυτό, τα 25 διαισπομύρια τρέχουν στις κοίτες των ποταμών.

Υπερλογισθεί ακόμα, ότι αν ξαφνικά έρεξαν όλες η θάλασσες της γής, θα έρεπανόντουσαν 45.000 χρόνια για να ξαπαρύνουν με τα νερά των ποταμών.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Οι κορέο καταστρέφονται άποτελεσματικά κατά με την έξης διάλυσι:

Οινόπνευμα: 350 γραμ.

Απόσταγμα τερεβινθίνης: 15 γραμ.

Απόσταγμα καμφοράς: 15 γραμ.

Άχνη ύδραργύρου: 5 γραμ.

Με τό όργό αυτό ραντίζετε τις σχισμάδες των επίπλων, όπου φωλιάζουν οι κορέοι, οι όποιοι καταστρέφονται άμέσως μαζί με τ' αυγά τους.

Τα μπουκαλία καθαρίζουν έσωτερικώς με τον έξης άπλοότατον τρόπο: Παίρνετε μικρά κομμάτια από πρότυχο χαρτί περιτυλίγματος και τα βρέχετε με σαπουνάδα. Κατόν τα ρίχνετε μέσα στο μπουκαλί μαζί με λίγο ξεστό νερό και τα άνακινείτε. Τό μπουκαλί θα καθαρίση έτσι θαμνάσι.

Ο ζουμός διατηρείται επί μια έβδομάδα χωρίς να πάη τίποτα, αν κάθε μέρα τον έσταινετε και τον μεταγίγχετε σ' καθαρό δοχείο, τό όποιο πρέσει να σκεπάζεται μ' ένα φίλο τοϋλι.

Για την άπνία ή γαλλική 'Εφημερίς της 'Υγείας' συνιστά τα έξης θεραπειτικά μέσα:

1) Κατά και καθαρό κρεβάτι.

2) Εύχάριστη ένασχόλησι και μετρία κόποι.

3) Καθαρό αέρα και μέση θερμοκρασία του άουατιν.

4) Αθή των μεριμών και των φροντίδων.

5) Έλαφρό στομάχι.

6) 'Ησυχί συνείδησι.

7) Άποφυγή διεγερτικών και ναρκωτικών.

Τό αλάτι είνε εξαίρετο φάρμακο εναντίον του τσιμπήματος των μελισσών και των σφηκών. Τρίβετε το τσιμπημένο μέρος με νερό, μέσα στο όποιο έχετε διαλύσει αλάτι κι' ο πόνος όπως κι' η φλόγισσι φεύγουν άμέσως.

Μήν λίνετε ποτέ νερό στο τραπέζι, χωρίς προηγουμένως να σφουγγίσετε τα χείλη σας με την πετσέτα.

Πρέπει να ξέρετε, ότι κανένα φαγητό δέν τρώγεται με τό μαχαίρι, αλλά μόνον με τό πηρούνι ή τό κουτάλι.

Μήν κάνετε όρθιο με τό μαχαίρι ή πηρούνι όταν τρώτε, μήν πλαταγίζετε τα χείλη σας.

Μήν καταστρέφετε τη μορφή με την όποιαν σας σεορίζεται τό φαγητό σας άνακατείνοντας το στο πιάτο.

Μή φουάτε δυνατά τη σούπα σας και άποσπύγετε να τη ρουφάτε θερμωδώς.

Μήν κόβετε ποτέ με τό πηρούνι τό φαγητό που μπορεί να κοπεί με τό μαχαίρι.

Κόβετε τό φαγητό σας μαλακά, ώστε να μη χτυπή η κόψι του μαχαίριού στο πιάτο.

Όταν σας σεορίζουν τρυ, μήν τό τρώτε όπως-όπως. Να τό παίρνετε με τό μαχαίρι, να τό βάζετε πάνω σε μια μπουνιά ψωμί, και μαζί μ' αυτήν στο στόμα.

Μήν τρώτε με τό χέρι παρ' όμον τα σταφύλια, τα ξηρά τα φρούτα ή τα φρούτα που ξεφλουδίζονται εύκολα.

Όταν έχετε τα παραπάνω όπ' όφει σας, μήν φροάστε ούτε και σε διπλωματικό γεύμα να παρακαθίσετε.

Άν θέλετε να διατηρήσετε άρκετες μέρες τό λουλούδι στο νερό, ρίξτε μέσα σ' αυτό λίγη άσιρίνη.

Εάν τό χροόδι που έχετε στο έπάνω χέλι σας είνε πολύ μαύρο, βρέχετε τό κάθε έράδυ με νερό όξυγονούχο, για να ξεθωριάση και να μη διακρίνεται τόσο πολύ.

Εάν τα μάτια σας δακρύζουν συχνά, άνοκατώστε μια κουταλιά ξεστό νερό με μια κουταλιά από την παρακάτω διάλυσι, βρέξτε κατόν σ' αυτήν ένα δαυπάκι κι' ό-οίξτε τα μάτια σας δυο φορές την ημέρα.

Eau distillee de bleuts 200 gr.

Alcool de Montpellier 20 >

Hydrolat de laurier cerise 10 >

Acide borique pur. 8 >

Για να καθαρίσουμε μια μαύρη τσάχα, παίρνουμε φλούδες από πατάτες και τις πλένουμε καλά, όστε να φύγουν η σκόνης και τα χρώματα. Έπειτα τις βροχύνουμε με νερό. Σάν κούωση τό νερό αυτό, τό ξεχωρίζουμε από τα φλούδια της πατάτας, βροχύνουμε καλά μια δούστρα και μ' αυτή τούδουμε την τσάχα, όσπου να καθαρίση.

Για να απαλλαγόν τα σπείρα από τους ποντικούς, διάχει μια άποτελεσματική μέθοδος:

Βάζουμε σ' ένα πιάτο γύψο, άνακατεμένο με άλκοολ. Έπειτα βάζουμε δίπλα ένα άλλο πιάτο με νερό, για ν' άναγκαστούν να πίνουν τα ποντίκια άπόσ πρώτα φανε τό γύψο με τ' άλκοολ. Άμα πίνουν τό νερό, ο γύψος ανάβει μέσα τους και ποφάνε.

Τα τείνια των παραθυριών καθαρίζουν θαμνάσι αν τα πλένετε πρώτα με νερό, μέσα στο ό-οιο έχετε προσθέσει λίγη άμμωνία και έπειτα με νερό στο όποιο προσθέσατε λίγο ύδροχλωρικό ό-οιο Μ' αυτόν τον τρόπο τα τείνια γίνονται σαν κουσάλλα.

Για να συγκολλήσετε ένα σπασμένο πιάτο ή αλάστρο, παρασκευάστε εξαίρετο συγκολλητικό υγρό από τα έξης συστατικά. 12 μέρη τσιμέντου, 6 μέρη βροχύνου άσβέτη, 6 μέρη άθρακι, κού υολύβδου (στουπέτι) και 1 μέρος κωκίσις. Όλα αυτά μαζί, όσπου τα τρώγετε καλά, τ' άνοκατεύετε με πυρίτινο πάτο (silicate de soude), ως ότου σ' άπολείψουν μια πυχτή ζύμη. Με τή ζύμη ετή μπορούν να συγκολληθούν θαμνάσι τα σπασμένα κομμάτια, χωρίς να διακρίνεται σχεδόν καθόλου η γραμμή της συγκολλήσεώς τους.

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ν' Ἀργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ νεαρός ἱππότης Χοῦλ ντὲ Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οἰκογενείας, στὸν ὁποῖο ὅμως ὁ πατέρας του δὲν ἄφισε παρὰ μόνον χρέη, φτάνει στὸ Παρίσι, μαζὺ μὲ τὸν ὑπὸ πρῆτὶ τοῦ Λαγκρόνι, γιὰ νὰ κινή τὴν τύχη του. Ἐκεῖ μὴ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης, τὸν παντοῦχο ἀδελφὸ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκυ, μὰ ἀπὶ τὰ τοῦ τὴν πατρίδα καὶ νὰ θρῆ προστασία κοντὰ του, περνᾷ τὸν καιρὸ τοῦ μπροστὰ στὸ φεγγίτη τῆς σοφίτης τοῦ ξενοδοχείου πού μένει, κυττάζοντας κάποιο ἀντικρινὸ στίβον. Στὸ στίβον αὐτὸ μένει μὴ ἀραιστέται νῆα, ἡ Πριμερόζα, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἱππότης μας εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος, χωρὶς ὥστόσο νὰ τὴν ἔχη πλησιάζει ποτέ... Ἐκτός ὅμως ἀπ' τὸν Μοντωμπάν, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μὴ ἀγνωστὴ κ' ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Ἑρρίκος Β', ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναθέσει στὸν αὐλικὸ τοῦ ντὲ Βιλ καὶ τοὺς μπράβδους Κεντενάς καὶ Μπουκασέν, νὰ τοῦ τὴν θροῦν μὲ κάθε τρόπο. Ἐπίσης ἐρωτευμένος καὶ τὸς εἶνε κ' ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ὁ ὁποῖος ἀναθέτει σὲ δύο μοναχοὺς, τὸ Τυμπὸ καὶ Λουμπέν, νὰ τὴν παρακολουθοῦν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ πανδοχεῖο τοῦ ξενοδοχείου οὐ μὲν εἶνε ὁ Μοντωμπάν, μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν περὶ ὅσον τὸ στίβον τῆς Πριμερόζας, τόσο οἱ μπράβδοι ὅσο κ' οἱ καλόγεροι, πηγαίνουν ἐκεῖ. Μὰ, ἐκτός ἀπὸ αὐτοὺς, βρίσκονται στὸ πανδοχεῖο κ' ἕνας νεαρός κ' ὁρατὸς εὐπατρίδης, μαζὺ μὲ τέσσερες τρομεροὺς τρυάνδους. Καθὼς λοιπὸν παραγγέλλουν φαγητὸ καὶ κρασί οἱ καλόγεροι, ὁ Μοντωμπάν τοὺς πλησιάζει καὶ τοὺς λέει νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἀρνοῦνται νὰ ὑπακούσουν, ἀρπάζει τὸν ἀδελφὸ Λουμπέν καὶ τοῦ πετάει ἐξω ἀπ' τὸ παράθυρον ἐνῶ ὁ ἀδελφός, τιμῶν τρέπεται, περιτρώει εἰς φυγὴν. Κατόπιν ὁ Μοντωμπάν διευθύνεται πρὸς τοὺς δύο μπράβδους, τὸν Κεντενάς καὶ τὸν Μπουκασέν, γιὰ νὰ τοὺς πετάξῃ κ' αὐτοὺς ἐξω. Ἐκεῖνοι ὅμως, μὴ θέλοντας νὰ δημιουργήσουν σκηνὴ μέσα στὸ πανδοχεῖο, βγαίνουν μόνον τοὺς ἐξω, ἀφοῦ προηγουμένως καλοῦν καὶ τὸν Μοντωμπάν, γιὰ νὰ ἡ λογαριαστοῦν μαζὺ του στὸ δρόμο. Πράγματι ὁ ἱππότης τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ μὲ τὴν γροθίαν τοῦ τοὺς σωριάζει καὶ τοὺς δύο ἀναίσθητους κάτω, μπρὸς στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Πριμερόζας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε — πρᾶγμα παράδοξο! — ὁ σκύλος τοῦ Μπουκασέν δὲν γάγισε καθόλου σ' αὐτὸν πού εἶχε κάνει τόσο κακὸ στὸν ἀφέντη του. Τοῦ ἔβριζε μόνον ἓνα παραποιημένο βλέμμα... Καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ ἔλεγε τόσα, ὥστε ὁ Μοντωμπάν, ταραμμένος, τοῦ εἶπε μὲ καλοσύνη σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κανένα παιδάκι :

— Ἦσυχασε, καλὸ μου ζῶο! Ὁ ἀφέντης σου δὲν πέθανε. Δὲν εἶνε τίποτε αὐτὸ πὺν ἔπαθε!..

Ἀμέσως τὸ σκύλα σάλευσε τὴν οὐρά του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δείξῃ πὺς εἶχε κατανύξει.

Ὁ Μοντωμπάν ἔσκηψε καὶ τὸ χόρσιον κ' ἔπειτα ἔκίνησε, διευθύνοντας ἀργὰ πρὸς τὸ πανδοχεῖο... Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ παντοῦχο, ὁ πού εἶχε μισανόξει, ξανάλεισε πάλι ἀθόρυβα. Τί θὰ ἔλεγε τάχα ὁ ἐρωτευμένος μας ἱππότης ἂν ἤξερε ὅτι ἐκεῖνη πού εἶχε μισανόξει ἀθόρυβο τὸ παντοῦχο καὶ εἶχε παρακολουθεῖ αὐτὴ τὴ σύντομη σκηνή, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ αὐτήν, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε κάνει ὅλα τὰ κατηγόρηματά του διηγηθῆκαί ;...

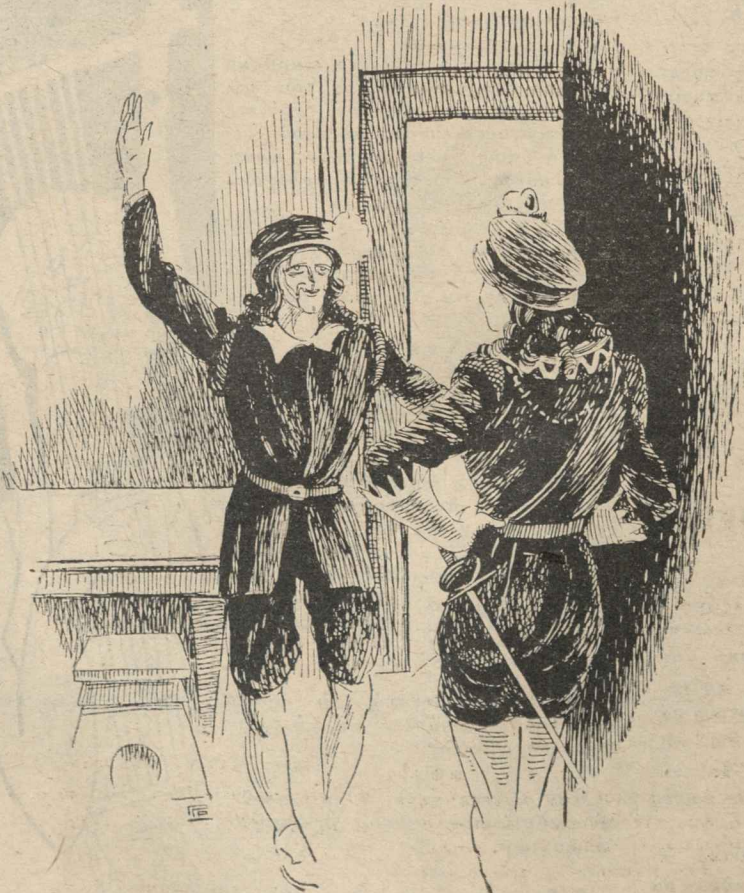
Ναί, ἦταν ἡ ὁρατὴ καὶ τριτοσχιδωμένη Πριμερόζα, ἡ ὁποία, πρὶν ἀπ' τὸ παράθυρό της, εἶχε ἀκούσει καὶ εἶχε δῇ τὰ πάντα. Καὶ τώρα, λίγο γλοιώ, εἶχε γνώσει τὰ μικρὰ λευκὰ τῆς χέρια μὲ μὴ νευρὴ κίνησι καὶ μὲ τὰ μεγάλα βαθυγάλαζα μάτια τῆς βυθισμένα σὲ ἔκστασι, ψιθύριζε ἡλικία, ἐνῶ τὸ στίβος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ ἀγνότητα :

— Γιὰ μένα! Γιὰ μένα τὰ ἔκανε ἔτσι αὐτὰ!.. Ἀγωνιᾶναι γιὰ μένα ἔδω, ὅπως ἀγωνιᾶναι καὶ κάθε φρεσὶ πὺν βγαίνει ἐξω, ὅταν μὲ διάκρισι μὲ παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ!.. Πόσο εἶνε δυνατὸς καὶ νευραῖος!.. Καὶ πόσο μὲ ἀγαπᾷ!.. Κ' ἐγὼ!.. Ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν τὸν ἀγαπᾷ, μὰ ξέρω πὺς κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἵσχυται γιὰ μένα, ἐκτός ἀπ' αὐτὸν κ' ὅτι ἂν αὐτὸς δὲν γίνῃ σὺγγυός μου, θὰ πεθάνω γρη῏.

Μὰ ἀμέσως ἐπρόσθεσε μὲ ἀπόγνωσι :

— Τί εἶπα ;... Τί σκέφτηκα ; Μὴ κόρη χωρὶς ὄνομα ὅπως ἐγὼ, νὰ γίνῃ σὺγγυος τοῦ εἰληνοῦς ἀρχόντος Χοῦλ ντὲ Μοντωμπάν ;... Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!.. Ἄς μὴν τὸ σκέφτομαι πεῖα...

Καὶ ἀναστένανε βαθεῖα. Μὰ συγχρόνως, ἀπὸ μὴ μυστηριώδη ἀντίθεσι, ἀνοῖξε διάπλατα τὸ παράθυρό

— Μὰ τὸν Δία, ὦραϊα τὰ κατάφερες, κύριε ἱππότη!..

τῆς καὶ κάθισε μπρὸς σ' αὐτὸ, ψιθυρίζοντας :

— Ἄς μὲ δῇ τουλάχιστον λίγο... Τοῦ τὸ χρωστάω αὐτό!

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Μοντωμπάν εἶχε συναντήσει μέσα στὸ πανδοχεῖο τὸν ποιητὴ - ἡθοιοὺ Πονταλά, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε :

— Μὰ τὸν Δία, τὸν πατέρα τῶν Θεῶν, ὦραϊα τὰ καταφέρατε κύριε ἱππότη!.. Ἐτοὶ λοιπὸν φέρονται σὲ ἀνθρώπους πὺς ἀνίσχουν σὲ δύο παντοῦχους πρίγκιπες ; Αὐτὸ πὺν κάνατε μορεῖ νὰ ἔχη διαδόσεις, συνέπειες γιὰ σᾶς...

— Μὰ! Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ πρίγκιπες ἀφεντᾶδες αὐτῶν τῶν ἡλιθίων θὰ μ' ἐπιδοκιμάσουν ὅλα μάθουν γιὰτὶ σὺγγυῖα εἶσι τοὺς ἡθροῦς τους...

Ὁ Πονταλά εἶχε διάθεσι γιὰ φλυαρία, μὰ ὁ Μοντωμπάν τοῦ ἔωψε τὴ φῶρα, βλέποντας τὸ παράθυρο τῆς Πριμερόζας ἀνοικτὸ.

— Συγγνώμη, κύριε, τοῦ εἶπε, μὲ περιμένουν!

Καί, ἀνεβαίνοντας τέσσερες-τέσσερες τῆς σκάλες, ἔφτασε στὴ σωφίτα του, ὅπου ὁ ἱπποκόμος του, ὁ Λαγκρόνι, μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει :

— Πὺς, κύριε ; Συναγυρίσαστε γιὰ ν' ἀρχίσετε πάλι νὰ φυλάτε σχολὸς μπροστὰ στὸν φεγγίτη!.. Στοιχηματίζω πὺς θὰ περάσῃ κ' αὐτὴ ἡ μέρα χωρὶς νὰ πᾶτε νὰ δῆτε τὸν ἡνλητότατο Καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης... Ἄ! Δυστυχία μας!.. Θέλετε τὴν καταστροφὴ μας! Ἐ, λοιπὸν, μείνετε ἥσυχος, κύριε, ἡ καταστροφὴ μας θάφῃ πολλὰ πρὺς ὅσον ἀπ' ὅτι φαντάζεστε!..

Ὁ ἀξίος Λαγκρόνι θὰ ἐξακολουθοῦσε ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἀκόμα νὰ μουρμουρίζῃ σ' αὐτὸ τὸν τόνο. Μὰ ὁ Μοντωμπάν, μὲ μὴ ματιά, τὸν ἔκανε νὰ σωπάσῃ... Καὶ ἡ ματιά αὐτὴ ἦταν τόσο ἐκφραστικὴ, ὥστε τὰ λόγια του κόπηκαν μέσα στὸ λαϊκὸ του.

Ὁ Μοντωμπάν, χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ πεῖα μὲ τὸν, ἔβριζε μὴ ματιά ἀπὸ τὸ φεγγίτη.

Ἀπέναντι, φανόταν ἡ Πριμερόζα, καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο τῆς κ' ἔχοντας μπροστὰ της ἓνα ἐργόχειρο. Τὰ λεπτὰ καὶ μακριὰ δαχτυλίδια τῆς δοῦλεναν μὲ μὴ σπάνια ἐπιδεξιότητα. Ἐλεγε τὸ κεφάλι της σκυμμένο πάνω ἀπ' τὸ κέντημά της καὶ φανόταν ἀποροσπασμένη ἡλόκληρη ἀπ' αὐτό. Ὁ Μοντωμπάν ἔβλεπε πολλὰ καλὰ τὸ προφίλ της καὶ συγχρόνως ἔβλεπε κ' ἓνα μέρος τοῦ στοματιοῦ πὺν ἦταν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὲ κάποια πολυτέλεια...

Ὁ ἥρωας μας, ὅσο γενναῖος ἦταν μπρὸς στὸν κίνδυνο, τόσο δειλὸς ἦταν στὸν ἔρωτα... Σκεπτιζομεν λοιπὸν πὺς ἂν στεκόταν φανερά, μπρὸς τὸν φεγγίτη τοῦ θὰ τρεβνᾶς τὴ νύκτα καὶ θὰ ἔκανε τὴ ἡλικία δάσκαλός της νὰ ἐξαφανισθῇ. Στάθηκε λοιπὸν μὲ τρόπο, ὥστε νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ φανόταναι ὁ ἴδιος. Καὶ ἡ Πριμερόζα, ἡ ὁποία δὲν ἐκτονώσταν τὴν πορνεία του, ἔσκαζαν, μὴ βλέποντάς του νὰ παρουσιάζεσαι, ἔτσι καὶ γιὰ μὴ στιγμὴ στὸ φεγγίτη. Σκεφτότανε αἰσία :

— Ἦσως νὴ μὴ γίνωσιν ἄνθρωποι στὸ στομάτιο τοῦ!.. Ναί, αὐτὸ θὰ εἶνε, γιὰτὶ ἄλλοις θὰ παρουσιάζονται... Ἐ, λοιπὸν, θὰ τὸν περὶ μένον ἔδω ὅς ὅταν νὰ τὸν δῇ! Δὲν ἤθελε πὰ βλέπε, νὰ τὴ δῇ ὁ Μοντωμπάν. Ἦθελε τὴν νὰ τὸν δῇ αὐτὴ! Καὶ ὁ ἔρωτας μὲνός μας ἱππότης, χωρὶς νὰ ἱκανοποιεῖται τὴν ἐντύχη του, ἀπεπλῆσταν, βλέποντάς τὴν ἀπὸ μακριὰ τόσο γάληνα καὶ ἀδύνατον φανομενικῶς, νὰ μὴ ἴσχυται εἶτε μὴ τὸρὰ τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ φεγγίτη του...

VII ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΑΓΚΑΝΤΟΥ

Ὁ Ἀλκιντὸρ κ' οἱ τέσσερες τρυάνδοι του εἶχαν θαυμάσιον τὸ δῶμά του καὶ τὴ σιγονιὰ τῶν χρημάτων πὺν κατάφερε ὁ Μοντωμπάν στοὺς μπράβδους. Εἶχαν

ἀπολαύσει πρὸ πάντων τὴν κερανοβόλο ταχύτητα, μὲ τὴν ἁπλῶτα, μέσα σ' αὐτὸ δευτερόλεπτο, τοὺς ἔστειλε νὰ κινητοῦν κάτω.

Ἦν αὐτὸ παρακολούθησαν μὲ βλέμματα συμπαιδείας καὶ θαυμασμοῦ τὴν ἐπιστὴν, ὅταν, ἀφοῦ κατόνισε τοὺς λογαριασμούς του μὲ τοὺς ἀνταρτοῦς του, ἀπομακρύνθηκε γαλήνως καὶ χαμογελαστὸς σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ. Μονάχα, ὁ Ἀλκιντὸρ δὲν ἄφησε τὴν ἀνταρτίδα του καὶ τὸ θαυμασμὸ του νὰ φανοῦν ὕψις μόνον, εἰς τὸν Μοντωμπάν ἓνα ἀπροσδιόριστο βλέμμα :

— Εἶνε δυνατὸς κ' ἐπιδέξιος ; Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀντιθέσῃ αὐτῷ! Μὰ τὸ Θεό, θὰ ἔδιναι χίλια σκεῖδα γιὰ νὰ μὴ μποροῦσα νὰ ἀνταρτίσω μὴ στιγμὴ τὸ σταθὶ μου μὲ τὸ δικό του... Καὶ ἴσως θὰ ἔλεγε καὶ ἄλλοις μὲ περιπάθεια τὴ λαβὴ τοῦ μακροῦ τοῦ σταθιοῦ, ἐπὶ συγχρόνως ἐστρέφε τὸ λεπτὸ του μουντακάκι μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δαχτύλων του πὺν ἦσαν φορτωμένα ἀπὸ δαχτυλίδια ἀνεκμητήτων ἀξίας...

Ἀπὸς ὁ Ἀλκιντὸρ — ἀντὶς ν' ἡγναίκα — θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο πρῶτα καὶ ἄλλοις μὲ περιπάθεια τὴ λαβὴ τοῦ μακροῦ τοῦ σταθιοῦ, ἐπὶ συγχρόνως ἐστρέφε τὸ λεπτὸ του μουντακάκι μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δαχτύλων του πὺν ἦσαν φορτωμένα ἀπὸ δαχτυλίδια ἀνεκμητήτων ἀξίας...

Ἀφοῦ ἔκανε αὐτὴς τὴς σκέψεις, ὁ Ἀλκιντὸρ ἔγνεψε ἀδύο-τρεῖς ἀνταρτίες πρὸς τὸν φεγγίτη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπάντησε μὲ μὴ ἐπίσης ἀδύο-τρεῖς ἀνταρτίες πρὸς τὸν φεγγίτη. Καί, χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ περισσότερο μὲ τοὺς τέσσαρες τρυάνδους του, διέσχισε τὸ δρόμο ἀδιάφορα, πῆγε καὶ στάθηκε ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρᾶς Ἀγκαντοῦ καὶ χτύπησε ἡσυρὰ τὴν πόρτα.

Σὲ κάθε ἄλλη περίστασι, ὁ Μοντωμπάν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φεγγίτη τοῦ, θὰ ἔβλεπε τὸν κομπὸ αὐτὸ εὖ παλαιόν, ὁ ὁποῖος εἶχε χτυπήσει τὴν πόρταν ἐκείνης πὺν ἀγαποῦσε. Αὐτὸ ἡλικίος θὰ τὸν ἔβλεπε αἰσίως, σὲ κόρη, θὰ τὸν ἐρεῖδε καὶ θὰ τὸν ἐκτονώσει νὰ λάνη, καμνὰ ἀπὸ τὴς σκεπτικῆς του τρέλλης.

Μὰ ὁ Μοντωμπάν βρισκόταν τὴν ἡμέραν ἐκείνην σὲ ἔκστασι, καθὼς ἀπέλαζε τὴν Πριμερόζα, ἡ ὁποία ἦν σκηνὴ καθόλου τὰ βλέμματά της ἀπὸ τὸ ἐργόχειρό της. Μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε τὰ μάτια του. Κ' ἔτσι δὲν εἶδε τὸν Ἀλκιντὸρ πὺν ἔπαιζε τὴν πόρτα.

Ἐς ἄλλοι, ὁ κομπὸς καὶ μυστηριώδης αὐτὸς νέος δὲν στάθηκε οὐδὲν ἑλπίστὸς μπρὸς τὴν πόρταν. Ὁ Μοντωμπάν, χωρὶς ἄλλο μέσα στὸ σπῆ, γιὰτὶ μόλις χτύπησε, ἡ πόρτα ἀνοῖξε αἰσίως.

Βρέθηκε τότε μπροστὰ σὲ μὴ γυναικὴ καὶ ἑξηνταεὶς χρόνων, ἡλικία, ἀδύνατη, στεγνὴ, ἑσκαμμένη, πὺν φοροῦσε κοστὺμιν μαῖδρο, πολλὸ καλὸ καὶ πολὺ καθαρό. Ἦταν ἡ κυρὰ Ἀγκαντοῦ.

Ἦν καὶ Ἀγκαντοῦ, μόλις εἶδε τὸν Ἀλκιντὸρ, ἔκανε μὴ ὑπόκρισι πρὸς βαθεῖα, πὺν ἄντηκε σὰν νὰ φανόταναι. Ἐπειτα ψιθύρισε μὲ φωνὴν γαλήνη σεβασμὸ :

— Ἐσὶς ἔδω, κυρία! Τί τιμὴν τὸ φτωχικό μου σπίτι.

Ὁ Ἀλκιντὸρ — ἡ μάλλον ἡ Ἀλκιντὸρ — ἔβριζε μὴ ματιά χαρὶς-ποτῆ τῆς κ' ἔπειτα ξανάλεισε ἑσκαμμένη τὴν πόρταν. Ἐπειτα, μὲ φωνὴν γαλήνη, ἡ ὁποία ὅμως ἐπρόδιδε κάποια ὀργή, εἶπε :

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ λὲς κύριε ; Δὲν βλέπεις λοιπὸν, τρελλό-γυναι, ὅτι εἶμαι μεταφισμένη σὲ ἄντρα ;

Ἦν καὶ Ἀγκαντοῦ ἔκανε μὴ δεύτερη ἐπὶ-πλάσι πὺν βαθεῖα ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ δικαιολογῆθηκε, λέγοντας :

— Ἐγὼ εἶμαι, συγχωροῦστε με!.. Μὲ παρέσυρε ἡ συνήθεια. Μὰ ἡ ἀρεσκία ἄλλοτε, κύριε... κύριε ντὲ Μονμπέρ... Ἐς ἄλλοι, εἶμαι μὴν μὴ στὸ σπῆ μου... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀκούσῃ...

Ἐξαιρέτως! μοιγίχθηκε ἡ Ἀγκαντοῦ. Ὅταν φράζω ἀντρίκα, ἐννοῶ νὰ μὲ φωνάζουν κύριο καὶ νὰ μὲ ἀποκαλοῦν μὲ τὸ ἀνδρικό μου ὄνομα. Ζῶν ντὲ Μονμπέρ... Προσπάθησε μὴν τὸ ἔξασας καὶ πάλι, τρελλόγυναι!..

— Δὲν θὰ τὸ ἔξασω πιά, κύριε! Ὑποσχέθηκε ἡ γρη῏.

— Καλὰ! Ὅδηγέσε με τώρα στὸ δωματίο σου!..

Αὐτὴ ἡ αἰνιγματικὴ νῆα πὺν φοροῦσε ἀνδρικό καὶ συνοδεϊόταν ἀπὸ τρεῖς-τέσσερες τρυάνδους, μιλοῦσε σὲ τὸν ἑξαιρετικὸ ἐπαγγελματικὸ κ' ἡ στίσι τῆς κ' ἡ κινήσεις της εἶχαν κάποια ἀνεκφραστικὴ μεγαλοπρέπεια. Ὅσο γιὰ τὴν κυρὰ Ἀγκαντοῦ, στεκόταν λυγισμένη στὰ δύο μποφῶνά της, σ' ἓνα θεοσκεπτικὸ σεβασμὸ, κυριεμένη ἀπὸ ἓνα βαθύ ἥθος.

Ἦν δὴ γυναικὲς ἀνέβηκαν στὸ δεύτερο πάτωμα καὶ μπῆκαν στὸ δῶμά τῆς γρη῏. Ἦν Ἀλκιντὸρ—ἡ ὁ Ζάν ντὲ Μονμπέρ, ὅπως ἐπὶ τὴν ἀποκαλοῦν ὅταν φοροῦσε ἀνδρικό — κάθισε στὴν μοναδικήν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πόρτας, ἐνῶ ἡ κυρὰ Ἀγκαντοῦ στάθηκε μὲ σεβασμὸ ὅρθια μπροστὰ της. Ἦν Ἀλκιντὸρ ἔβλεπε σταυροπόδι τὰ πόδια της, ἄρχισε νὰ παίξῃ μὲ τὰ ὑπερῶχα δαχτυλίδια, πὺν εἶχε

στὰ δαίτυλά της, καὶ μὲ τὴ μελωδικὴ τῆς φωνή, πρόσταζε :

— Μίλα!..

Ἦν γρη῏ ἔκανε μὴ γρη῏ καὶ κ' ἀνέκρινε :

— Πάντοτε τὰ ἴδια... Οἱ καλόγεροι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, οἱ μπράβδοι ἀπὸ τὸ ἄλλο κ' ὁ ἴδιος ὁ βαρὸν ντὲ Βιλ, τρυφροῦν πάντα ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆ...

— Σοὺ προσέφεραν χοῖματα ; ῥώτησε ἡ Ἀλκιντὸρ, καρφώνοντας τὴν γρη῏ τὰ ὑπερῶχα μαῖδρα μάτια της.

— Πολλὰ χοῖματα, κύριε, ἀπάντησε ἡ κυρὰ Ἀγκαντοῦ, ἀναστενάζοντας βαθεῖα.

Ἀντιθέτως βέβαια νὰ τὰ παρῇ ; ῥώτησε ἡ Ἀλκιντὸρ πὺν δὲν ὑπόκειτο νὰ μὴ ἀναστενάζῃ, βλέποντας τὸ ἀξιοθαύμητο ὕψος τῆς γρη῏.

— Ἀλλομονο, ναί, κύριε! εἶπε ἡ Ἀγκαντοῦ, ἀναστενάζοντας ἀκόμα βαθεῖα.

Ἦν Ἀλκιντὸρ ἔβγαλε ἓνα μεταξωτὸ φοροκωμένο πογγὶ πὺν ἔκανε τὰ μάτια της γρη῏ νὰ πετάξουν φλόγες.

— Νά, πάρε, εἶπε ἡ Ἀλκιντὸρ, γιὰ ν' ἀποψιμωθῇς γιὰ τὰ χοῖματα πὺν ἀνέβηκες νὰ δεχτῇς.

Ἦν γρη῏ ἀπαῖσε αἰσίως τὸ πογγὶ καὶ τὸ ἔχωσε μέσα στὴ φούστα της, μουρμουρίζοντας :

— Ὅσο εἶνε σκληρὸ ν' ἀνέβηται κανεὶς νὰ δέχεται χοῖματα... Θὰ ἤθελα μάλιστα νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ μ' ἀφήσετε ἐκτεθειμένην περισσότερο σ' ἓνα τέτοιο πειρασμό... Αἰσθάνομαι πὺς θὰ ῥυτιδωθῶ, κύριε... Καὶ ὅμως θὰ πέθαινα γιὰ σᾶς, προκειμένου νὰ σᾶς προδώσω...

Ἦν Ἀλκιντὸρ ἔβριζε σ' αὐτὴν ἓνα βλέμμα κ' ἔπειτα ἀπὸ μὴ στιγμὴν διαταγῆς, τῆς εἶπε :

— Τὸ μαρτύριό σου θὰ τελεῖται σήμερον...

Ἦν γρη῏ ἀνορθώθηκε, ἀνοίγοντας τὸ στομάχι της ὡς τ' αὐτὰ καὶ ῥώτησε μὲ λυγρὰ :

— Ὅστε μορὸν νὰ δεχθῶ ὅτι θὰ μοὶ προσφέρουν ;

— Καὶ μὲ τὰ δύο σου χέρια...

— Ἀπ' ὅλες τις περιέσεις ;

— Φυσικά... Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς προτίμησι...

Ἦν γρη῏ ἔνωσε τὰ χέρια της καὶ εἶπε :

— Ἦταν καιρὸς, γιὰτὶ δὲν κρατιόμουν πεῖα...

— Ἀκούσε λοιπὸν, εἶπε ἡ Ἀλκιντὸρ, θὰ δεχτῇς τόσο τὰ χοῖματα τῶν καλογέρον ὅσο καὶ τῶν μπράβδων κ' αὐτοὶ θὰ σοῦ κάνουν ἀνταρτίες προτάσεις, τίς ὁποῖες θ' ἀρνησώμεθα κατόπιν σὲ μένα...

— Μάλιστα, κύριε...

— Πρόσχε τις διαταγές μου. Πρόσχε νὰ μὴ τίς ἔξασας!

— Ἐγὼ πολὺ καλὴ μνήμη, ἀπάντησε ἡ γρη῏.

Ἦν Ἀλκιντὸρ, ἐπὶ μερικὰ λεπτά, ἔβλεπε μὲ χαμηλὴ φωνή, ἐνῶ ἡ μέγαυρα τὴν ἀκούγε μὲ θεοσκεπτικὸ σεβασμὸ. Ὅταν τελείωσε σκεπτικῶς, λέγοντας :

— Καὶ τώρα ὁδύγησε μὲ κοντὰ στὴν Πριμερόζα...

Ἦν γρη῏ τοαθῆτικη ὡς τὴν πόρταν, δείχνοντας τὸ δρόμο. Μὰ τὴ στιγμὴ πὺν ὁ Ἀλκιντὸρ ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν προσπεράσῃ, ἡ Ἀλκιντὸρ, κυριεμένη ἀπὸ μὴ ἰδέα ἑσκαμμένη, στάθηκε καὶ ἀπαράστατος τὴν Ἀγκαντοῦ ἀπὸ τὸ μαρτύριό, εἶπε :

— Πρόσχε, τὸ παγγί πὺν προκίται νὰ παίξῃς ἐν

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ
(Μπροστά σ' έναν άχυρο φεουδαρχικό πύργο, με πολεμίστρες, επάλξεις και κινητές γέφυρες. Πλάι περνάει ένα βαρύ, γαλήνιο ποτάμι, και στην άκρη του ποταμού αυτού, επάνω σε μία άλυσσόμενη κινητή γέφυρα, βρίσκεται ο φεουδάρχης κόμης του Κοζιέ.)

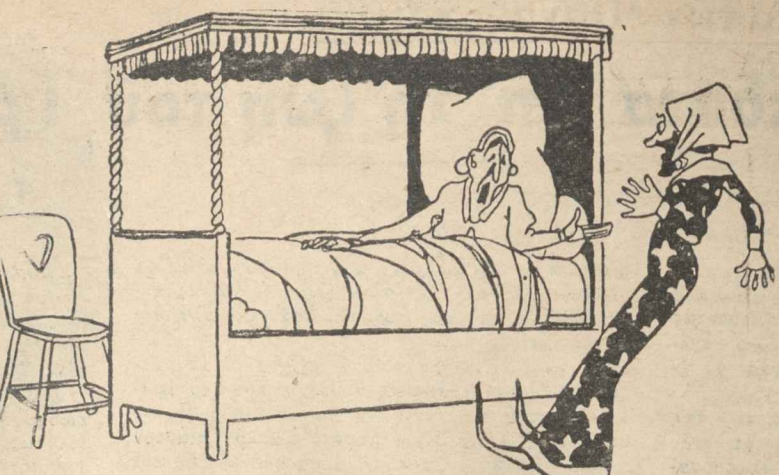
Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ (μονολογώντας με τραγικό τόνο).— Άχ, κρύβω με προσφύλαξη στις διπλές του σκοτεινού μανδύα μου τον πιο σκοτεινό άκομα τρυφερό καρπό των ένοχων έρωτων της εδνεούς πυροβολοποιίας και συμβίσε μου, κομίσσε του Κοζιέ... Πρέπει να τον εξαφανίσω... Μά έλα πού ή καρδιά μου λυγίζει μπρος στο άδυο αυτό κι' ανύποπτο πλασματάκι ;... (Κάνει να πετάξει το παιδί στο ποτάμι, μα βλέπει ξαφνικά έναν άνθρωπο του όχλου, παρέχει. Του φωνάζει) : Ψτ !... Ψτ !... Έλα πρὸς τὴν δ'ω, μάτρωμα !...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (πλησιάζοντας με σεβασμό).—Τί επιθυμεί ή έξοχότης Σας, Αδθέντα μου ;... Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ.—Θέλεις να κερδίσεις ένα πονγί, παραρυσκομένο με χρυσά φλουριά ;...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (γλαρώνοντας τα μάτια του).—Αυτό ν' ακούγεται, αθέντα μου... Ποιός παλαδός δεν θέλει να τάξη τετρακόσια ;... Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ.—Έξαισία ! Τί δουλειά κάνεις ;... Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.—Είμαι παραγγελιοδόχος... Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ.—Λαιμρά !... Μοιχεσαι ούρανοκατέβητος... Θά σοφ' ανανέσω λοιπόν μία μικρή παραγγελία... Πάρε αυτό το μωρουδάκι και πέταξέ το στο ποτάμι... Θά πήγαινα ίσαμε κεί έχω ό ίδιος, μα το πανάθλιο αυτό ποτάμι πέφτει κάτω ως μακρινά κι' είμαι αφανισμένος απ' την κούρα !...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με φιλοφροσύνη).— Έχει δικιο ή έξοχότης σας... 'Η ζέστη σήμερα μάς ζετνάει δλους !... Όλοι μας ιδρώνουμε σήμερα, σαν βαρυντομμένα μουλάρια, και... Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ (διακόπτοντάς τον βιαστικά).— Έλα, λοιπόν, κουνήσου... Πάρε το πονγί αυτό με τα φλουριά και τρέξε να πετάξεις στο ποτάμι το άμιορο μωρουδάκι... Ά, στάσου... Σέχασα να σοφ' πω κι' αυτό... Δέσε στο λαιμό του μία βαρειά πέτρα, γιά να βουλιάξει σίγουρα !... Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με υπόκλιση).—Περιττός κόπος, έξοχότης... Στην ηλικία του, κανένας δεν ξέρει κολύμπα !... Ο ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ (αύστηρά).—Νά κάνεις αυτό που σοφ' λέω, γιατί κάτι ξέρω γιά να μιλώ έτσι... (Μέσα του :) Είπε κουτέντιος αυτός ό παραγγελιοδόχος... Δεν ξέρει ότι το μωρό είναι παιδί του διαχειριστή μου κι' ότι μπορεί από κληρονομικότητα να κάνει κι' αυτό μακροβούτια στο ποτάμι, όπως ό συχαμένος ό πατέρας του στην περιουσία μου και στην κρεββατοκάμαρά μου !... (Φεύγουν κι' οι δύο τους. Ο παραγγελιοδόχος με το μωρό συλλογισμένος κι' ό φεουδάρχης μόνος του, πύο συλλογισμένος)...

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
(ΕΜετά είκσιν έτηρ. Στην κατοικία του παραγγελιοδόχου. Σαλωμένος στο κρεβάτι της άγωνίας, ό δυστυχισμένος, έχει σκεθράσει από μία πολύμηνη βαρειά άρρώστεια, ή οποία του έχει σιγοφάει τὰ σωικά. Είπε έτοιμος πεία να ξεφυγήσει, κι' ενώ ψυχωραγεί, κυττάζει με άνέκφραση στοργή μία λιγερή κοπέλλα με μαύρα μακριά γυνεία και με καλοστρμμένο κοντό μουστακάκι. Κι' ενώ έκείνη, σθέλη και

— Καί τό κορίτσι αυτό, 'Ισαβέλλα μου, είσ' έσύ !...

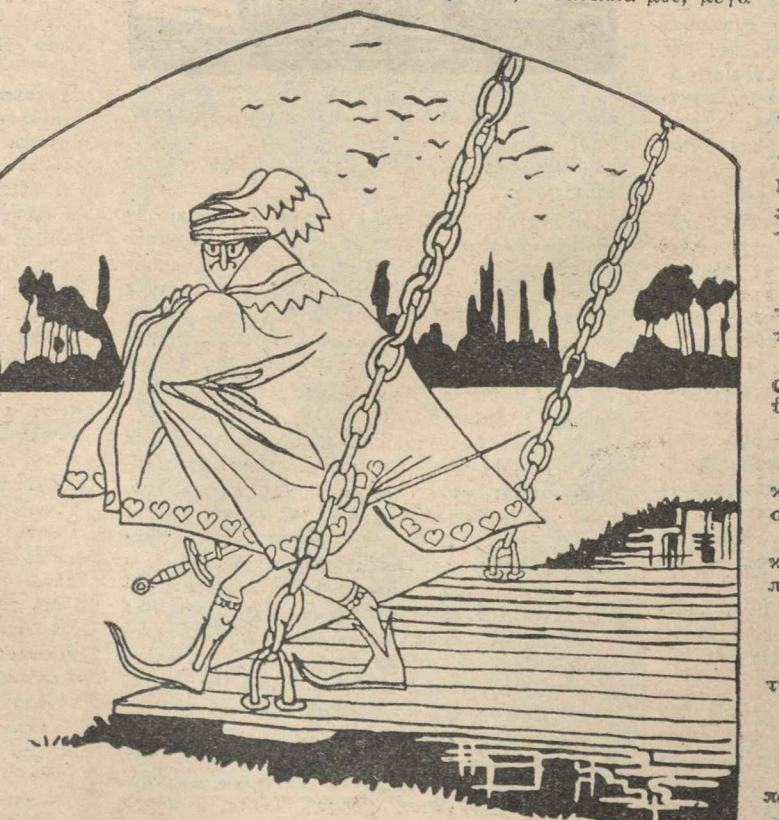
ΕΞΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ CAMI

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

(Δράμα σε δύο πράξεις)

χαριτωμένη, περιποιείται τον μελλοθάνατο, αυτός άνασκακώνεται λιγάκι με δδνηρή προσπάθεια και της ψιθυρίζει : Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Πλησίασε, γλυκειά μου 'Ισαβέλλα... Νοιώθω πως θ' αφήσω σε λιγάκι τη στεργή μου πνοή και πρέπει να σοφ' εκμυστηρευθώ το φοιχτό μυστικό της γεννησιέως σου... Έλα κοντά μου, το λοιπόν !... (Η 'Ισαβέλλα πλησιάζει με βουρκομένη μάτια τον πατέρα της και στέκει άντικρό του. Μην μπορώντας να μιλήσει, γιατί την πνίγει ή συγκίνησι, περιορίζεται μονάχα να δακρύζει με λυγμούς και να σπηλώνη θρηια τὰ αυτιά της, γιά ν' άκούση τη μυστηριώδη έκμυστηρέσι του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με άδυναμια, κομπιασμένη φωνή).— Έδω κι' είκοσι χρόνια, κόρη μου άγαπημένη, ένας πλούσιος φεουδάρχης με πλήρωσε γιά να πνίξω στο ποτάμι το παιδί των παρανόμων έρωτων της γυναίκας του με τον διαχειριστή του... Μα δεν είχα το κουράγιο να κάνω ένα τέτοιο έγκλημα ά-

Επάνω σε μία άλυσσόμενη κινητή γέφυρα βρίσκεται ό φεουδάρχης κόμης του Κοζιέ

λωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας περισσότερο).— Καί τό κορίτσι αυτό, πατέρα ;... (και στήθοντας άμήχανα τις άκρες του μουστακιού της)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με παραχαυτική κραυγή).— Καί τό κορίτσι αυτό, 'Ισαβέλλα μου, είσαι έσύ !... Άχ, ναι, κόρη μου... Δεν είσαι δεσποινίς... Είσαι ένα διάδοστο άγόρι... Είσαι ό νόθος ύποκόμης 'Ισαβέλλας του Κοζιέ, μόνος πλέον κληρονόμος των πεπαιμένων από καιρό κομητών του Κοζιέ !...

(Κι' ενώ ό έτοιμοθάνατος ρίχνει πάρα μία στερνή ματιά στοργής και λαχτάρας στο θετό άγοροκορίτσι του, ή ψυχή του βγαίνει απαλά και φερμονίζει στα ούρανια, άνακουφιμένη πεία απ' τό βάρος ενός τέτοιου μυστικού, που την τυραννούσε τόσα χρόνια)...

Ο 'ΙΣΑΒΕΛΛΟΣ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΟΠΟΥ... ΔΕΝ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Η ΚΑΤΗΦΕΙΑ...

ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ!...

Οι «έντέρν» και ή φάρσες των. 'Η γκάφφα των 'Αγγλων σοφών. 'Ο καθηγητής... πού κάνει τούμπες!... 'Η «νίλες». 'Η Σάρρα Μπερνάρ... τρελλή! κ.τ.λ.

Αν πρώτατε ένα Γάλλο ποιούσε από τους συμπατριώτες του θεωρεί ως τους πιο εύθιμους, τους πιο φαρσέρ, τους πιο γλεντζέδες, θά σάς άπαντήσει χωρίς κανένα διαταγμά : 'Τους ματρώδες !... Καί, δεν έχουν καθόλου αίσθησι... Οι γιατροί, στη Γαλλία, έχουν από καιρό πάρει διαζύγιο από την σοβαρόφάνει. Είπε, άρρωστος, οι εύθιμοί έπιτημονες του κόσμου, είτε γιά τό έ-π'αγγελά τους, δεν διατρέχει ποτέ τον κίνδυνο να έπηρεσαστή, γιά την παγκόσμια κρίσι, είτε γιά το χιτάρας στο θετό άγοροκορίτσι του, ή ψυχή του βγαίνει απαλά και φερμονίζει στα ούρανια, άνακουφιμένη πεία απ' τό βάρος ενός τέτοιου μυστικού, που την τυραννούσε τόσα χρόνια)...

Ο 'ΙΣΑΒΕΛΛΟΣ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Η 'ΙΣΑΒΕΛΛΑ (χλωμαίνοντας πεία κι' αυτός σαν πτώμα).—Κατάρα, Θεοί και δαίμονες !... Δεν μπορούσες, πατερούλη μου, να ξεσκεπάσεις τό μυστικό αυτό λιγάκι νωρίτερα ;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άντρα ;... (Ενώ πέφτει ή αλυσία, πέφτει κι' ό 'Ισαβέλλος λιπόθυμος στο πάτωμα)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ (με έγκαρτερησι).— Δεν πειράζει, κόρη μου... Πύο κάτω θά καταλάβης... Λοιπόν, νιώθετσα τό μωρό και τό κράτησα κοντά μου, κρυβοντάς το από όλους... Κι' επειδή ήταν άγόρι, γιά να τό κρύψω καλύτερα και γιά να τό προσφύλαξω από κάθε άναξήγητη στο μέλλον, τοφ' φόρεσα φουστάνια σαν κορίτσι... (Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πεία να καταλαβαίνει, χλωμαίνει και κλονίζεται. Μα ό έτοιμοθάνατος δεν προσέχει την παρρησί της και συνεχίζει με παθητική φωνή την άποκάλυψή του μυστικού του...)...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ.— Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα μου, μεγάλωνε και πρόκοβε ήμέρα με την ήμέρα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλετίτσες, ήταν μία δεσποινίς χαριτωμένη, χαρά Θεού να την βλέπης... 'Ιδέα δεν είχε γιά την βλεμιατικό της φίλο, κι' επειδή ήμουν άνεκαθεν άνυπανδρος, ή δεσποινίς αυτή έμένα μονάχα γνώριζε γιά να και πατέρα !...

Όσο γιά τον βοηθό του, σήμερα είναι μία από τις κορυφές της γαλλικής ιατρικής έπιστήμης : ***

Έννοείται ότι ούτε οι ίδιοι οι καθηγητές δεν γλυτώνουν από τις φάρσες των βοηθών τους.

Πριν από λίγον καιρό, ένας διαβάτης, περνώντας έξω από το Δημοτικό Νοσοκομείο του Παρισιού, άκουσε από κάποιο ύπόγειο βογγητά και αναστεναγμούς. Επληρώσε στο παραθυράκι του ύπογείου, και τότε άκουσε μία φωνή τρεμουλιαστή να του μιθυρίζει :

—Είμαι ένας δυστυχισμένος νοσοκόμος !... 'Ο διευθυντής μ' έχει φυλακίσει σ' αυτό το ύπόγειο πρό τριών ημερών, χωρίς φαί και γαρνιερ. Λυπηθήτε με !...

Καταγανακτισμένος ό διαβάτης, έτρεξε στο πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα και κατήγγειλε όσα εί-

Τού αποκαλύπτει, π. γ., σιγά-σιγά σ' αὐτί ότι τὰ κόκκινα και πράσινα φωτεινά κρύσταλλα που υπάρχουν συνήθως τοποθετημένα στις προθήκες των φαρμακείων, τοποθετούνται εκεί κατόπιν μιας μυστικής συμβάσεως μεταξύ νοσοκομειών και γιατρών και χρησιμεύουν στο να... τρομάζουν τ' άλογα των άμαξιών και των χάρων που αντικρύζουν και να προκαλούν δυστυχήματα !...

Κατόπιν, άρχίζουν χειρότερες ανίλες...

Μεθοῦν τον δυστυχισμένο φοιτητή σε τέτοιο βαθμό, ώστε να γάση τις αισθήσεις του. Τὴν μεταφέρουν τότε στο κρεβάτι του, δέχοντάς τον με επί

Ο Λουδοβίκος 16ος

Έχουμε γράψει και άλλοτε για τις αίσθηματικές σχέσεις της Μαρίας 'Αντουανέττας, της τραγικής βασίλισσας της Γαλλίας, και του 'Αξελ Φέρσεν, του Σουηδό αξιωματικού 'Αξελ ντέ Φέρσεν).

Τελειώσαμε, όμως, ξεδόχη στο Παρίσι μια πολυσέλιδος ιστορική μελέτη του κ. Διμήλιου Μπουάν, πάνω στο ζήτημα αυτό. Ο κ. Μπουάν, συμπληρώνοντας τις σκέψεις που εκθέτει ένας άλλος ιστορικός, ο κ. Ροζέ Σζότ, για το ίδιο θέμα, καταλήγει στο συμπέρασμα—παράδοξοτα βέβαια όλες τις αποδείξεις στις οποίες στηρίζεται η θεώρησή του—ότι η σχέση του Φέρσεν με τη Μαρία 'Αντουανέττα, δεν υπήρξαν απλώς πλατωνικές και ότι η βασίλισσα της Γαλλίας δεν στάθηκε πιστή σύζυγος.

Μέχρι σήμερα, οι διάφοροι ιστορικοί που καταπιείστηκαν με τη ζωή και τις προτιμήσεις της Μαρίας 'Αντουανέττας, απέφυγαν να θέσουν το ερώτημα αυτό σημείο, από σκεπασμό προς τη μάγισσα βασίλισσα. Η αντίληψη όμως αυτή υπεχώρησε τελευταία μπρος στη γνώμη, ότι τα ιστορικά πρόσωπα ανήκουν πειθα στην αλυσίδα, και ότι έχει κανείς το δικαίωμα να εξετάζει όλες τις απόψεις πλευρές της ζωής τους, χωρίς γι' αυτό να θεωρηθεί βέβηλος ή συκοφαντικός.

Γι' αυτό λοιπόν το λόγο αποφασίζουμε τώρα και μεις, στηρίζοντας στις μαρτυρίες των διαπορευόμενων Γάλλων ιστορικών, να σκεπαστούμε για πρώτη φορά τον ποταμιακό βαθμό και την πραγματική έκταση των ερωτών της Μαρίας 'Αντουανέττας με τον 'Αξελ Φέρσεν.

Ο Φέρσεν είδε για πρώτη φορά τη Μαρία 'Αντουανέττα—ή μάλλον ήθελε να πρώτα φορά σ' έπαση μαζί της, σ' ένα νοσοκομείο στην οδό, στα 1774. Έπειτα, όταν τότε δεκαοκτώ χρονών κ' η Μαρία 'Αντουανέττα είχε την ίδια περίπου ηλικία.

Η τολμηρή, η έξυπνη και παιχνιδιάρικη βασίλισσα, πόσοτε από τον πρώτο στιγμή τήν κοινό βεβαιώθηκε, ο οποίος, έκτοτε από το όρατο παρουσιαστικό του, είχε κ' ένα με-

Η ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ!

(Το είδύλλιο της τραγικής βασίλισσας των Γάλλων με το Σουηδό αξιωματικό 'Αξελ ντέ Φέρσεν)

Το χαρίσμα που συγκινεί πάντοτε τις προικημένες: ήταν ευγενέστατος και υποχωρετικώτατος χωρίς να κινή επιδείξει α-ερότητας, όπως συνέβαινε με τους περισσοτέρους άλλους αξιωματικούς. Και η Μαρία 'Αντουανέττα, η οποία ήταν εκείνο το ερμάν μετριοφύσμη, πλησίασε τον Φέρσεν και τον πείραζε λιγάκι, ρωτώντας τον αν είχε διασκεδάσει καλά σ' ένα χορό της 'Οπερας—τότε δηλαδή που τον συνέλαβαν επ' αυτοφώρω να φιλάει μια ώραία κυρία πίσω από μια κολώνα!

Ο Φέρσεν δεν άνεγνώρισε το άσπρο ντόμινο που του μιλούσε με τόσο θάρρος. Και αποκοίθηκε με την ίδια ελευθέρτητα, προσηλαθώντας να φανή ξευπνος και ευχάριστος στην άμορφη άγνωστο. Μα ήταν σε λίγο είδε τους άλλους προσομιλοφόρους να παραμερίζουν με σεβασμό μπρος στο άσπρο ντόμινο, έκανε τη σκέψη πως η συνομιλήτριά του θ' άνηκε σε καμιά μεγάλη οικογένεια, και μετανόησε για το θάρρος με το οποίο της μίλησε. Και χρειάστηκε να δει ο Φέρσεν το άσπρο ντόμινο να κάβεται στο βασιλικό θεωρείο, στολισμένο με γαλάζια ταξιδιωτά ύφασματα κεντημένα με χρυσούς κύκλους, για να καταλάβει πως η άγνωστη εκείνη δεν ήταν άλλη από τη Μαρία 'Αντουανέττα, σύζυγο τότε του διαδόχου του γαλλικού θρόνου!

Υστερ' από τέσσερα χρόνια, ο Φέρσεν και η Μαρία 'Αντουανέττα—Βασίλισσα πια της Γαλλίας—ξανα συναντήθηκαν. Και η Μαρία 'Αντουανέττα έδειξε τόση χαρά για τη συνάντησή αυτή, και φάνηκε τόσο περιποιητική απέναντι του αξιωματικού, ώστε ο Φέρσεν προέβηκε απ' ενός μήπως εκθέσει τη βασίλισσά του στα μάτια των αδελφών—οι οποίοι είχαν αρχίσει να τους παρακολουθούν με ύποψια—και απ' έτερον μήπως καταστρέψει το δικό του μέλλον. Και ζήτησε μόνος του να τον στείλουν να πολεμήσουν στην 'Αμερική, που αγωνιζόταν τότε για την ανεξαρτησία της.

Η Μαρία 'Αντουανέττα

Κάθε ταξείδι όμως έχει και ένα τέμα. Και ο Σουηδός αξιωματικός, ο οποίος είχε προαχθεί στο μεταξόν χάρη στις έννοιες της βασίλισσας, ξαναγύρισε στη Γαλλία στα 1783. Και το είδύλλιο των δυο αυτών, η πάρευν, που άγαπήθηκαν από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν χωρίς να το κατάρθουν ούτε οι ίδιοι, δεν άργησε να βρη την τελειωτική μορφή του, σε μια άμοιβαία έρωτική εξομολόγηση. Και η άγάπη τους άσπασε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής τους, ως τις τελευταίες μέρες της γαλλικής μοναρχίας.

Βλεπόντουναν κάθε μέρα και κάνανε μακρινούς περιπάτους δρομάτοι, χωρίς να ακολουθούσαν η βασίλισσα από τον άχωριστο μαύρο υπηρετή της. Μιλούσαν στον ένοχο, φώναζε ο ένας τον άλλον με το μικρό του όνομα. Ο Φέρσεν προσπαθούσε τη βασίλισσα 'Αντουανέττα και κείνη του έδινε το χαϊδευτικό όνομα Ρινίν. Στο διάστημα αυτό, ο Φέρσεν είχε κάνει επανειλημμένως λόγους στην αδελφή του για τους τερωρούς δεσμούς που τον είχαν ενώσει με τη Μαρία 'Αντουανέττα. 'Ελεγε χωρίς περιστροφές, ότι δεν θα παντρευόταν ποτέ, επειδή ήθελε ν' άνηκε εξ ολοκλήρου στη βασίλισσά του, τη μόνη γυναίκα που άγάπησε στη ζωή του.

Όσο για τη Μαρία 'Αντουανέττα, του έγραφε σε μια επιστολή της τα εξής χαρακτηριστικά:

«Δεν μπορώ να σάς πω ότι σάς αγαπώ, κ' εσάλλον δεν μπού μείνει καιρός γι αυτή τη δουλειά. Χαίρε, ο περισσότερος άγαπημένος και περισσότερο άξιαστος απ' όλους τους άνδρες του κόσμου! Σε φιλώ μ' όλη μου την καρδιά...»

Και σ' άλλο της γράμμα του έλεγε: «Χαίρε. 'Η καρδιά μου σου άνηκει από κληρο!»

Πώς, λοιπόν, μπορεί κανείς να ισχυρισθί ότι, ύστερ' από όλα αυτά, η φλοισφή άγάπη του ξυγαριού αυτού δεν κατέληξε έκπ' που καταλήγει συνήθως το έρωτικό αίσθημα μεταξύ δυο νέων; Φτάνει ν' αναλογισθί πως η Μαρία 'Αντουανέττα γνώρισε μοναχα απογοητεύσεις από τον άντρα της, για να κάνουμε αδόξωμτα τη σκέψη ότι η κρημινή αυτή γυναίκα θα ένοιωθε ασφαλώς την άναρχη να βρη σ' άλλη καρδιά τη στοργή που δεν ήθελε να της χαρίση ο άντρας της.

Μά, έκτος απ' όλες τις άλλες μαρτυρίες που επιβεβαιώνουν τη γνώμη, ότι ο Φέρσεν και η βασίλισσα δεν περιορίστηκαν στην έδανική άγάπη, έχουμε και την ομολογία ενός ανθρώπου έκανού να ξέρει τα πεπραγμένα καλύτερα από κάθε άλλον. Και ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ίδιος ο σύζυγος, ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΣΤ'. Ο Λουδοβίκος, λοιπόν, είχε τονισει επανειλημμένως σε ανθρώπους της απολύτου εμπιστοσύνης του—με έπρος υπεράτης αδιαφορίας—πως ήταν εν γνώσει του συζυγικού του άνηγματος. Προσέθετε μάλιστα, πως ο δούξ της Νορμανδίας, το δεύτερο παιδί του, τού άπαιε μετά το θάνατο του μεγαλύτερου αδελφού του, έγινε διάδοχος της Γαλλίας προσηλαθμένος για Λουδοβίκος ΙΖ', δεν ήταν δικό του!

Οι ιστορικοί που ύποστηρίζουν την άπαυή αυτή, στηρίζουν τα επιχειρήματά τους και σ' ένα άλλο σημαντικό γεγονός: Όταν ο άνηγος βασιλεύς κλείστηκε στη φυλακή, μετά την επικράτηση της επαναστάσεως, και άρχισε να γράφει το ημεολόγιό του, έγκραφεται με ψυχρότητα η μάλλον με μίσος για το δούτερό του παιδί. 'Απότο, ο Λουδοβίκος φημίζονταν ως στοργικός πατέρας απέναντι των άλλων παιδιών του! Γιατί, λοιπόν, η άδικαιολόγητη αυτή αντίσβεδια έγινε τον του παιδιού του, που έπρεπε να το λατρεύει, αφού ήταν ο διάδοχος του;

θρόνου του. Μα και σ' απομνημονεύματά του, που είχε άρχισει να τα γράφει πολύ πριν ξεσπάση η θύελλα της 'Επανάστασεως, ο Λουδοβίκος κάθε φορά που άνέφερε τη λέξη «ο γιός μου», ένοούσε το πρώτο παιδί του. 'Όσο για το δεύτερο γιό του, αυτόν δεν άνέφερε διόλου, σαν να μη ύπήρχε! Όταν, στα 1783, μπόλιασαν για πρώτη φορά το μικρό διάδοχο, ο βασιλεύς δεν άφίρασε σ' απομνημονεύματά του ούτε πια λέξη γι αυτό το γεγονός, ενώ τον έπαιδαίονε τον πρώτο γιού του τον περιέγραφε με όλες τις λεπτομέρειες, σε όλο κληροσε σε λίδες!

Το ότι το παιδί αυτό, που δεν το άνεγνώριζε ο βασιλεύς, ήταν του Φέρσεν, το επιβεβαιώνουν όχι μονάχα πολλές φήμες και διαδόσεις που κυκλοφορούσαν έκνικτα τα χρόνια, όχι μονάχα πλείστοι σύγχρονοι που έγραψαν απομνημονεύματα, αλλά...και η ίδια η βασίλισσα! Σε πολλά γράμματά της προς το Φέρσεν, η Μαρία 'Αντουανέττα, ενώ άναφέρει λίγες άράδες για τ' άλλα τα παιδιά της, περιγράφει λεπτομερώς στον Σουηδό αξιωματικό τη ζωή, τα ξεχωριστά γνωρίσματα και τās προόδους του τελευταίου γιού της, σαν να ήξερε ότι ο Φέρσεν ένταφισόταν έξαιρετικά γι' αυτό το παιδί.

Και τώρα, πρέπει ν' αναφέρουμε και μια σημαντική παρατήρηση του ίδιου του Φέρσεν, που αποτελεί μια έμμεση άναγνώριση της πατρότητός του. 'Ο Σουηδός αξιωματικός, άναφερόμενος σε μια άνακινούσα του μαρτυρία Πελλετιάν, ο οποίος έγραφε, μετά την 'Επανάσταση, πως έλαβε ει δι κές έντολές ν' αποδώσει τα αττία του θανάτου του διαδόχου, που πέθανε στις φυλακές του Τυμπλου, δεν κληρονομική πάθησι, άν και ο ίδιος δεν είχε αντίληφθί τέτοια συμπτώματα,—ο Φέρσεν, λοιπόν, άναφερόμενος σ' αυτό το σημείο, γράφει:

«Όλα όσα γραφτήκανε για την κληρονομική πάθησι από την οποία πέθανε ο διάδοχος, είχε ψευδή και άναληθή. Είμαι σέ θέσει να τού διαβεβαιώσω α τ ό !»

Γιατί όμως ο Φέρσεν ήταν βέβαιος πως ο μικρός Λουδοβίκος 17ος δεν πέθανε από κληρονομική πάθησι, αφού όλοι σχεδόν οι πρόγονοί του και τα περισσότερα μέλη της οικογένειάς του πέθαναν από αυτήν άκριβώς την πάθησι; Γιατί ο Φέρσεν ήξερε πως ο διάδοχος του γαλλικού θρόνου δεν ήταν παιδί του Λουδοβίκου ΙΣΤ', αλλά δικό του!...

Αντίς εινε η βέβαιη, βέβαιη στρεβλές, στις άπίστες στηρίζεται η βεβαιότης, ότι η Μαρία 'Αντουανέττα δεν στάθηκε πιστή σύζυγος.

Η βασίλισσα της Γαλλίας μπορεί να παρουσιάση ως ατιολογία της διαγωγής της την ψυχρότητα του συζύγου της, το πνεύμα της διαφθοράς που βασίλευε στην εποχή της, την καταφορά έναντιον της πολλών άλλων, που την άνάγκασαν να ζητήσει παρηγορία στην άγκαλιά ενός ένοχου άνδρος; Δεν θέλουμε να ξετάσουμε αυτό το ζήτημα, γιατί εινε πολύ λεπτό και έπαινδνο. Δεν πρέπει να λησμονούμε σχετικώς πως το μαρτυρικό τέλος της ζωής αυτής βασίλισσας μάς επιβάλλει να έμιασε σγκαταστρατικο και οικτιρμονες απέναντι της. Το άκάνθιο στέμμα που φόρεσε στο όρατο έανθό της κεφάλι, στις τελευταίες μέρες της ζωής της, κάνουν τη γυναίκα αυτή—τραγικό σύμβολο της ματαιότητος των έγκοσμών—να στέκεται υψηλότερα από κάθε μορφή, δικαιο ή άδικη.

Στις 10 Μαΐου 1774, τη στιγμή που το κερί έσβησε μπρος στο παράθυρο του δωματίου, όπου είχαν έναποθέσει το πτώμα του Λουδοβίκου ΙΕ', η Μαρία 'Αντουανέττα, βασίλισσα της Γαλλίας, νοιώθοντας ξαφνικά στους λεπτούς ώμους της το καταβλητικό έλαος της άλουρηδός, γονάτισε και έλεπε με άκαρπομένα μάτια:

—Οέ! μου! Προστάτενέ μου, φωτίζε με πάντοτε δι πρόκει να κάνω!... Φοδούμαι! Γίνουμι βασίλισσα τόσο νέα!... Μα ο Θεός δεν είσκαυσε την προσέγγιση της! Έπειτα από 17 χρόνια, το κεφάλι της έπαυσε στη λαμπτήρα... Nicolas Segur ('Επισκοπόπουλος)

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι θυμοί του Τολστόη. Πώς...δεν έμονομάχησε με τον Τουρκένιεφ. 'Η λακωνικότης του βασιλέως της Πρωσίας Φρειδερίκου. 'Η υπερηφάνεια του Ρουμπινστάιν κ.τ.λ.

Ο Τολστόι ήταν πολύ θυμώδης, έλεγε δ' νέντα-σκέτα, ότι σκεφτόταν και δεν μασούσε τα λόγια του από ευγένεια. Όταν ο έπιστοψ ένδοξος Ρώσος συγγραφέυς 'Ιβάν Τουρκένιεφ, έγύρισε με την οικογένειά του στη Ρωσία, ύστερ' από πολλών έτών διαμονή στην Εύρώπη, έδωσαν ένα βράδυ δείξωσι στο σπίτι του κ' εκάλεσε όλες τις κορυφές των γραμμάτων και τον Τολστόι μεταξύ των πρώτων. Συνεζήτησαν πάνω σ' πολλά θέματα και τέλος η ομιλία ήθελε στο φλέγον ζήτημα της έποχής εκείνης, που δηλαδή στάσι έπρεπε να τηρήσουν οι Ρώσοι απέναντι του πολιτισμού της άλλης Εύρώπης.

Ο Τουρκένιεφ ήταν ύπερ του έξευρωπαϊσμού της Ρωσίας.

Ο Τολστόι όμως δεν ήθελε ν' άκούση για Εύρώπη, θεωρώντας τον πολιτισμό των Εύρωπαιών ψεύτικο, διεφθαρμένο, βαστό μίσμα από το όποϊον έπρεπε να φυλαχθί η άγνή Ρωσία. Και πως άναψεν η σύζητησι, ο Τολστόι σε κάποια στιγμή εξέσπασε:

—Όλοι σείς που πάτε στην Εύρώπη και γνωρίζετε, έχετε με λυμμένη και διαδίδετε εδώ τη διαφθορά, την ευρωπαϊκή ξετσιπωσιά και...

Ο Τουρκένιεφ έσπευσε να τον διακόψη, γιατί στη συζήτηση παρίσταντο και γυναίκες, μεταξύ των οποίων η σύζυγός του και τα κορίτσια του, άναθρομένα και μορφομένα στο Παρίσι.

Μά τέλος πάντων, Λέων Νικολάεβιτς, του έλεπε, παραφροσέστε. 'Η γυναίκες και τα κορίτσια μας δεν διαφθάρσαν στην Εύρώπη, προνέχετε τί λέτε...

—Όλοι-όλοι τη διαφθορά φέρονται, κ' η γυναίκες σας και τα κορίτσια σας, όλοι! άπάντησε ο Τολστόι.

Ο Τουρκένιεφ έθιμωσε τότε και τον ευπάτισσε. 'Όλοι οι παριτάμενοι έφωξαν. 'Ήσαν τον Τολστόι κ' έρροβόντο ότι θα έστάρισε με καμιά γροθιά το λεπτό και άδύνατο Τουρκένιεφ. Μα ο Τολστόι δεν έσήκωσε χέρι. Έφυγε χωρίς να πη λέξη. Και την επομένη έστειλε στον Τουρκένιεφ μήνυμους, καλώντας τον σε μονομαχία και δηλώνοντας ότι των προτίμων, ότι δεν δεχότανε καμιάν έζησησι και καμιά συννόμην. Ο Τουρκένιεφ ήταν χαμένος, γιατί δεν ήξερε από ύπια, ενώ ο Τολστόι τον νέος διέτελεσε και αξιωματικός της αυτοκρατορικής φρουράς και διεκρίθη στον Κοιματό πόλεμο, ήταν έννοος σκοπευτής και άριστος ξυρμαχός. Έδωσε, λοιπόν, να τον παρακαλέσουν όλοι οι διανονόμενοι της Ρωσίας, για να τον πείσουν, έπικέλου, να δεχθί τις έζηήσεις και τη συγγνώμη του Τουρκένιεφ και να μη έμεινιη στη μονομαχία. Υποχώρησε δε πόνον όταν τον είπαν ότι μια τέτοια μονομαχία θα ήτανε σωστή δολοφονία.

Ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος 3ος ήταν ο πιο δολιγολόγος άνθρωπος της

Εύρώπης στην εποχή του. Κάποτε που έρισκότανε στα λουτρά του Κάρλσμπατε οι αδελφοί του του άνέφεραν, ότι έυνεν εκεί τότε κ' ένας Ούγγρος ευγενής, που μπορούσε να παραβή μαζί του στην ομιλολογία. Ο Φρειδερίκος 3ος θέλησε να τον γνωρίση. Τού τον έδειξαν, τον έπλησίασε και τότε διεξήχθη μεταξύ τους η εξής συζητησι:

Φρειδερίκος.—Μάνα; Ούγγρος.—Στομάχι (θέλοντας να πη ότι δεν έκανε μπάνια, αλλά έπινε νερό Κάρλσμπατε για το στομάχι του). Φρειδερίκος.—Αξιωματικός; Ούγγρος.—Βαρόνος. Φρειδερίκος.—'Α! Ούγγρος.—Αυτονομικός; Φρειδερίκος.—Βασιλιάς. Ούγγρος.—Συγχαρητήρια! ***

Ο μεγάλος Ρώσος πιανίστας και μουσικοσυνθέτης Ρουμπινστάιν, προσεκήληθ, όταν έρισκόταν στη Γερμανία, να παραστή και να παίξη σε μίαν έσπερίδα στην όποιαν θα ήταν κ' ο βασιλεύς της Πρωσίας. Την ώρα όμως που ο Ρουμπινστάιν έπαιζε πιάνο, άντελήφθη το βασίλει της Πρωσίας να παίξη χαριτιά μ' έναν ευγενή, χωρίς να δίνη κανόλον προσοχή στη μουσική. 'Αμέσως ο Ρουμπινστάιν έσηκόθηκε από το πιάνο κ' έφυγε, γυρίζοντας στο ξενοδοχείο του.

Την άλλη μέρα τον έπαισέφη στο ξενοδοχείο ένας αδικός, φρονιέντας του ένα άδαμντοκόλλητο παρόσημο, που του τ' έστειλε ο βασιλεύς. Τη νύχτα το κάμω αυτό το πράγμα; έρώτησε προφρονητικά ο Ρουμπινστάιν.

—'Η άδικο Μεγαλειότης, άπάντησεν ο αδικός, ηδόκησε να σάς άπονεύμη τό παρόσημο αυτό για το ύπερκο χρεοκοπημένο σας παιέμα.

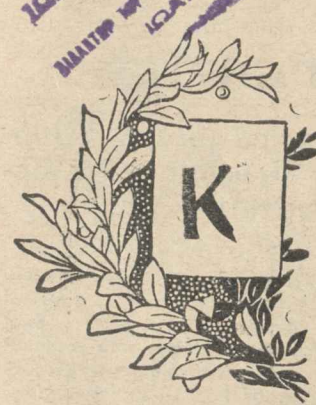
—'Η άδικο Μεγαλειότης, τον διέκοψεν ο μέγας πιανίστας, δεν άπαισε καθόλον το παιέμα μου χθές το βράδυ, γιατί έπαιξε χαριτιά. Πηγαίνετε, λοιπόν, το παρόσημο σ' έμεινον με τον όποιον χρεοκοπήσε ο άνας. Και την ίδια μέρα ο Ρουμπινστάιν έφυγε από την πόλιν εκείνη και δεν ξαναπάτησε εκεί ποτέ πια.

Για τον Γκαίτε δηγογούται πως η άδυναμία του για τα όρατα άνακείμενα, έφτανε μέχρι...σφετερισμού ξένων πραγμάτων. Εζηήθηκε, παραδελύματος χάριν, κάποτε από τον μεγάλο χημικό της εποχής του, το Νταμπερζιέρε να του δανείση ένα κομμάτι πλατίνα που τού είχε χαρίσει ο άδοκώτατος της Ρωσίας, για να κάνει πειράματα. 'Υστερ' από λίγες ημέρες, ο Νταμπερζιέρε έστειλε κ' έζηήθηκε την πλατίνα, μα ο Γκαίτε δεν την έστειλε ούτε τότε, ούτε ποτέ.

Το ίδιο έκανε ο Γκαίτε και με μια συλλογή χαλκογραφιών του περιφημού Γερμανού χαλκτογράφου Ντύρερ. Έδανίσθηκα τη συλλογή αυτή από το Καίσαρ για την ιδή και δεν την ξαναγύρισε ποτέ πίσω!

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
 ΑΛΗ ἀντάμωσι! φώναξε καὶ ὁ Μπό-
 δουελ.

Ὁ Τυρογάτος βγῆκε ἀπ' τὴν κά-
 μαρα, ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα
 καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἀρχὴ τῆς φι-
 λανθρωπίας σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἀλλὰ
 κυρίως στὴν Ἀμερική, πολὺ σπάνια
 ἐφαρμόζοντο. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν
 καμιὰ ἐνδειξὶς ἐξαιρετικῆς σκληρό-
 τητος πρὸς τὸν Ὀλιβιό, τὸ ὅτι τὸν
 κλείσανε ἀπομόνω μέσα σ' ἕνα ἀνί-
 λιο, ὑγρὸ καὶ βρομερὸ κελλὶ τῆς φυ-
 λαστῆς τοῦ φρουρίου, μάλιστα τὸν μετα-

φέρανε ἐκεῖ πέρα.

ἔχαν περάσει πολλὲς ὥρες ἀπ' τὴ
 στιγμή πού τὸν ρίξαν μέσα σ'
 ἐκεῖνον τὸν τάφο, ὅταν ἡ χαμηλὴ καὶ
 στενὴ πορτοῦλα τοῦ ἀνοίξε καὶ
 μπῆκε μέσα ἕνας δεσμοφύλακας. Ἀμέ-
 σως ὕστερα μπῆκε ἐκεῖ καὶ ἕνα
 ἄλλο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο φοροῦσε μιὰ
 πολυτελέστατη στρατιωτικὴ στο-
 λή. Τὸ ἐπίσημο αὐτὸ πρόσωπο ἦταν ὁ
 Δὼν Ἀντόνιο ντὲ λα Σόργα
 Καυαίλλης ὁ κυβερνήτης τῆς Βέρα-Κροῦς,
 ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔβριξε μιὰ
 γρήγορη ματιὰ γύρω του, ἔκανε ἕναν
 μορμασμὸ, πού φάνερνε τὴν ἀ-
 νδία πού τοῦ προκαλοῦσε τὸ ἄθλιο
 ἐκεῖνο περιβάλλον καὶ ἀμέσως γύρι-
 σε στὸν δεσμοφύλακα καὶ τοῦ εἶπε μ'
 ἕνα ἀσθηρὸ τόνο:

— Πῶς διέταξε νὰ βάλουν τὸν
 φυλακισμένον στὴν βρομερὴ αὐτὴ
 τρώγλη;

— Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ἱτακλι-
 νόμενος ὁ δεσμοφύλακας, αὐτὴ τὴ
 διαταγὴ μᾶς ἔδωσε ὁ ἀξιωματικὸς
 πού μᾶς τὸν παρέδωσε καὶ μάλιστα
 μᾶς εἶπε ὅτι ἡ ἐξοχότης σας εἶχε
 διατάξει νὰ φερθῶμε στὸν φυλακι-
 σμένον αὐστηρότατα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶπε ψέμα-
 τὰ. Ἐγὼ δὲν ἔδωσα καμιὰ πα-
 ροῖα διαταγῆς, φώναξε καταθυμωμέ-
 νος ὁ κυβερνήτης. Ὅδηγησατε
 ἀμέσως τὸν κρατούμενον σὲ μιὰ ἀπὸ
 τίς ἀπάνω αἰθούσες καὶ νὰ φρον-
 τίσετε γι' αὐτόν, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή,
 μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον.

Ὁ Ὀλιβιός ἔμεινε ἐκπληκτός, ἀπο-
 γόνοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυ-
 βερνήτη τῆς Βέρα-Κροῦς, ἀλλὰ δὲν
 ἔβγαλε μιλία ἀπ' τὸ στόμα του.

Σὲ λίγο ὁ δεσμοφύλακας εἶπε στὸν
 Ὀλιβιό, ὅτι τὸν ἀκολούθησε καὶ τὸν
 ὡδήγησε σ' ἕνα δω-
 μάτιο, τὸ ὁποῖο ὅμως φάνηκε στὰ
 μάτια τοῦ ἀν-
 τιστασιαμένου ὡς ἕνα παλάτι, ἐν-
 συγκρίσει πρὸς
 τὴν τρώγλη, στὴν ὁποία τὸν ἔχαν
 ρίξει στὴν
 ἀρχή.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή μπῆκε
 μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ ὁ Κυ-
 βερνήτης τῆς Βέρα-Κροῦς, ὁ
 ὁποῖος εἶπε ἀμέσως στὸν δεσμοφύλα-
 κα:

— Ἀφ' οὗ μᾶς μόνους καὶ τρεῖς
 νὰ ἐκτελέσῃς τίς διαταγὰς πού σοῦ
 ἔδωσα.

Ὁ δεσμοφύλακας ἔκανε μιὰ
 βαθειὰ ὑπόκλιση καὶ ἔφυγε ἀμέ-
 σως, κλείνοντας σιγὰ τὴν πόρτα
 πίσω του. Κι' ἔτσι ὁ Ὀλιβιός ἔμεινε
 μόνος, πρῶτος πο μὲ πρόσωπο,
 μὲ τὸν Ἰσπανὸ ἀξιωματικόν.

Ἀφοῦ πέρασαν λίγες στιγμὲς
 βαθεῖας σιωπῆς, κατὰ τίς ὁποῖες
 οἱ διὰ ἄντρες κινεζοὶ ἀκούονταν
 μὲ δισταγμὸ, ὁ διοικητὴς ἐκάθησε
 πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ἔκανε
 νεύματα στὸν Ὀλιβιό νὰ καθίσῃ
 ἔ-
 πέναντί του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ
 λέη:

— Σενιό, σὰς βεβαίω ὅτι λιποῦ-
 μα γιὰ τὸ ἀ-
 τῆγμα πού σὰς βρῆκε καὶ σὰς
 πληροφοροῦ ἀκόμη ὅτι ἡ διαταγὴ
 μου παρεξηγήθηκε καὶ ἐκτελέ-
 σθηκε πολὺ κακῶς. Μόλις ἔμαθα
 εἰς τὴν ἐκείνη ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς
 δώσω τίς ἐξηγή-
 σεις πού εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς
 δοθοῦν, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο.
 Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅμως ὅτι
 τὴν σὺλ-
 ληφί σας τὴν πληροφορήθηκαν
 μάλιστα ἐδῶ καὶ μισὴ
 ὥρα. Ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ὁποῖος
 σὰς ἐκάλεσε χτές, μὴ ἔδωσε
 πολλὰ καλὰς συστάσεις γιὰ
 σὰς. Ἐπί-
 σης, ἕνας κάποιος Δὼν Πέδρο
 Γκάθρας, ἕνας ἀπ' τοὺς ἐντιμω-
 τέστερους κατοίκους τοῦ
 Μεδελλίν, ὁ ὁποῖος σὰς
 γνωρίζει ἀπὸ πολὺ καιρὸ,
 μοῦ εἶπε ὅτι σὰς ἐκτιμᾷ
 ἐξαιρετικῶς. Ἡ ἀντίληψις
 λοιπὸν πού σχηματίσα γιὰ
 σὰς, σύμφωνα μὲ τίς
 πληροφορίες πού πήρα ἀπὸ
 τὰ ἀξιωματὰ πρόσωπα πού
 σὰς ἀνέφεραν, θὰ ἦταν
 ἀρετὴ γιὰ νὰ διατάξω
 νὰ σὰς ἀφαιρέσω ἐλευθέρου.
 Δὲν τόκανα γιὰτὶ
 θέλησα νὰ ἔρθω
 μόνος μου καὶ νὰ σὰς
 ἀποδείξω ὅτι σὰς φο-
 ρεῖς τὰ δογὰνά μου
 πέφτουν σ' ἕνα σφάλμα,
 δὲν διατάξω ν' ἀναλαβῶ
 τίς ἐκτελέσεις ἐγὼ ὁ ἴδιος,

Ἡ στενὴ πορτοῦλα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ἕνας
 δεσμοφύλακας

ἀπέναντί ἐκεῖνον πού προσεβλήθησαν καὶ
 νὰ τοὺς ζητῶ συγγνώμη, ἐπα-
 νορθώνοντας συγχρόνως καὶ τὸ
 σφάλμα ποῦ γινε...

Ὅταν ἔπαυσε νὰ ἀμυλῇ ὁ Κυβερνήτης
 τῆς Βέρα-Κροῦς, ὁ Ὀλιβιός,
 ἀφοῦ ὑποκλίθηκε εὐγενέστατα
 μπροστά του, τοῦ ἀπάντησε:

— Σενιό Κυβερνήτη, ἡ καλωσύνη
 σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πού δεί-
 χετε γιὰ μένα, μὲ συγκινεῖ
 ἀπείρως. Δὲν φανταζόμουν
 ποτέ ὅτι θὰ εἶχα τὴν τιμὴ
 νὰ με ἐπισκεφθῆτε καὶ γι' αὐτὸ
 με βλεπετε τόσο ταχαμένον.
 Ὡ, δὲν ξέρω πὼς νὰ σὰς
 ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου!
 Ὅχι, θεοφύ-
 σω τὸν ἐαυτό μου εὐτυχίᾳ
 τὴν ἡμέρα πού θὰ μπορέσω
 νὰ σὰς ἐκφράσω ἐμπράκτως,
 γιὰ τὸν γενναῖο καὶ
 εὐγενεῖς τρόπο πού μοῦ
 φερθήκατε, σὲ μιὰ τόσο
 σοβαρὴ καὶ πρὸ πάντων
 δυσχερῆ περιστασία.

— Ἔστω! ἔκανε, χαμογελώντας
 ἐνθάρσια ὁ Κυβερνήτης. Τὸ
 δε-
 χόμει ἐκ τῶν προτέρων
 αὐτὸ πού εἶπατε καὶ
 σὰς παρακαλῶ νὰ ἐξαπα-
 τῶ ἀπὸ τώρα τὸ λιπρὸ
 αὐτὸ περιστατικὸ τῆς
 ζωῆς σας, τὸ ὅποιο
 σὰς βε-
 βαίω ὅτι με θλίβει
 κατάκαρδα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια
 ὁ Κυβερνήτης τῆς Βέρα-Κροῦς,
 ἔδωσε τὸ χεῖρ του στὸν Ὀλιβιό,
 ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε
 νὰ τοῦ τὸ σφιχτῇ. Τὴν ἴδια
 στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ
 μπῆκε μέσα ὁ δεσμοφύλακας,
 κρατῶντας τὰ χροῖματα,
 τὰ κοσμήματα καὶ τὰ
 ἔγγραφα τοῦ Ὀλιβιό,
 τὰ ὁποῖα τὸν ἔχαν πάρει
 μάλιστα τὸν μετέφεραν
 στὸ φρούριον.

— Δώσε τα στὸν κύριό!
 διέταξε ἁμέσως τὸν
 δεσμοφύλακα ὁ Κυβερ-
 νήτης.

Κι' ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐξετέλεσε
 τὴν διαταγὴ τοῦ ἀνωτέρου
 του, ὁ Κυβερνήτης
 ρώτησε εὐγενέστατα τὸν
 Ὀλιβιό:

— Ἐνε δλα, σενιό;
 — Μάλιστα, ἐξοχώτατε,
 ἀποκρίθηκε ὁ Ὀλιβιός.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔκανε
 τότε ὁ Κυβερνήτης καὶ
 ἀμέσως διέταξε τὸν
 δεσμοφύλακα νὰ φύγῃ.

Ὁ δεσμοφύλακας ὅμως,
 βγαίνοντας ἀπ' τὸ
 δωμάτιο αὐτὴ τὴ φορὰ,
 ἔφησε μισοἀνοιχτὴ τὴν
 πόρτα.

— Δὲν μοῦ εἶπατε
 πρὸ ὀλίγου, σενιό,
 εἶπε τότε ὁ Κυβερνήτης
 στὸν Ὀλιβιό, ὅτι
 εἶχα σ' ὅπως θὰ μοῦ
 φανερώνετε τὴν εὐγνωμοσύνη
 σας, μ' ἕνα τρόπο
 θετικόν, δηλαδὴ ἐμπράκτως;

— Βέβαια, σὰς τὸ
 εἶπα, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε
 ὁ Ὀλιβιός μὲ μιὰ ἀν-
 θεία, πού φανέρωνε
 κάπως τὴν ἐπαρρησιουργίαν
 του.

— Ἐ, λοιπὸν, ἀγαπῆτε
 σενιό, τὴ στιγμή αὐτὴ
 νομίζω ὅτι, ἂν θέλα-
 τε, θὰ μποροῦσατε
 νὰ πραγματοποιήσετε
 τὴν ἐπαρρησιουργίαν
 σας.

— Βίβε Ντίος! Ἡ
 θεωροῦσα τὸν ἐαυτό
 μου εὐτυχίᾳ, ἐξοχώτατε,
 ἂν τὸ ἔκανα αὐτό. Ἀλλὰ
 τί μοῦ ζητᾶτε ἀκριβῶς;

— Ὡ, δὲν πρόκειται
 γιὰ τίποτε σπουδαίον.
 Μιὰ ἀπλὴ πληροφορία
 θέλω νὰ σὰς
 ζητήσω.

— Σὰς ἀκούω, εὐσεβέστατος,
 ἐξοχώτατε.

— Νὰ ποῦ εἶνε τὸ
 ζήτημα, ἀγαπῆτε
 μου σενιό, τὸ ὁποῖο
 πᾶσι ν' ἀναποδογνώσῃ
 τὸ μισθὸν μου ὡ-
 τὲς τίς μέρες: Ὁ
 ἄνθρωπος πού σὰς
 συνέλαβε ἐργάστηκε
 γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό,
 μ' ἕνα τέτοιο ἐν-
 διαφέρον, τόσο
 λυσσασμένον, πού,
 σὰς βεβαίω, θὰ
 ἀποφύγῃ γι' αὐτό.
 Γιὰ νὰ τὸν ἀνατεθῇ
 ἡ σὺλληψίς σας ἔκανε
 ὁ δὲν μποροῦσε. Γιὰ
 νὰ καταλάβετε
 μάλιστα πόσο σὰς
 μουσέ, ἀκούε, νομίζω,
 νὰ σὰς πῶ ὅτι
 ἔφτασε στὸ σημεῖο
 νὰ σὰς κατηγορήσῃ
 ὅτι εἰσαπεί-
 λετε ἕνας ἐπικινδυνό-
 σεστατος ἄνθρωπος,
 ἕνας κατὰ-
 σκοπος τῶν Ἀδελφῶν
 τῆς Ἀκτῆς.

Ἡ μορφή τοῦ Ὀλιβιό
 στὸ ἀκούσαν αὐτῆς
 τῆς λέξεως, πῆρε
 μιὰ ἐκφρασὴ
 βαθινῆς ἐκπλή-
 ξεως.

Κατὰσκοπος τῶν
 πειρατῶν!.. φώναξε
 ὁ Ὀλιβιός κατὰπληκτός.
 Κατὰσκοπος τῶν
 πειρατῶν ἐγὼ!.. Ἀ,
 μὰ αὐτὸ οὔτε καὶ
 γι' αὐτοῦ δὲν μπο-
 ρεῖ νὰ εἰπωθῇ!..
 Γιατὶ ἐγὼ, ἐξοχώ-
 τατε, οὔτε νῦν
 τ' ὄνομα αὐτῶν τῶν
 ληστῶν δὲν εἶχα
 ἀκούσει ἐδῶ καὶ
 λίγες μέρες...
 Ναι, σὰς τὸ
 βεβαίω αὐτὸ καὶ
 μάλιστα θὰ τὸ
 ἀγγοῦσα ἀκόμη
 ἂν ὁ Δὼν Πέδρο
 Γκάθρας δὲν
 ἐπρόφερε τ' ὄνομα
 τοῦ μπροστά σὲ
 μένα καὶ στὸ
 φίλο μου. Ἐνε
 ἀνάγκη νὰ σὰς
 πῶ, ἐξοχώτατε,
 ὅτι ὡς τὴν ἡμέρα
 πού πάτησα τὸ
 πόδι μου στὴν
 Βέρα-Κροῦς δὲν
 εἶδα ποτὶ τὰ
 μάτια μου θάλασσα.
 Ἄν τὸ ξέφατε
 αὐτό, ἐξοχώτατε,
 δὲν θὰ σὰς
 φανίνταν καθόλου
 παράξενο τὸ
 ὅτι δὲν ἔξερα
 τίποτε ἀπολύτως
 γι' αὐτοῦς τοὺς
 ληστὰς ὡς
 τώρα.

— Ἡ δόλοσίς σας
 αὐτὴ, ἀγαπῆτε
 σενιό, ἐπε μ' ἕνα
 σοβαρότατο τόνο
 ὁ Κυβερνήτης. μ'
 ἐ-
 ξαναγράφει νὰ
 σκεφθῶ ὅτι εἶνε
 πολὺ πιστὸς ἄν-
 θρωπος ἐκεῖνος
 πού σὰς συνέλαβε.
 Ἐγὼ καὶ ὁ
 ἄλλος στοιχεῖα
 γιὰ νὰ τὸ λέω
 αὐτό. Γιατὶ, ὁ
 ἄνθρωπος αὐτός
 ἀπὸ πρῶτον ἀποκα-
 τέρθηκε σὲ μένα,
 φέρων-
 τος αὐτὸς ἀπολύτως
 γι' αὐτοῦς τοὺς
 ληστὰς ὡς
 τώρα.

— Ἡ δόλοσίς σας
 αὐτὴ, ἀγαπῆτε
 σενιό, ἐπε μ' ἕνα
 σοβαρότατο τόνο
 ὁ Κυβερνήτης. μ'
 ἐ-
 ξαναγράφει νὰ
 σκεφθῶ ὅτι εἶνε
 πολὺ πιστὸς ἄν-
 θρωπος ἐκεῖνος
 πού σὰς συνέλαβε.
 Ἐγὼ καὶ ὁ
 ἄλλος στοιχεῖα
 γιὰ νὰ τὸ λέω
 αὐτό. Γιατὶ, ὁ
 ἄνθρωπος αὐτός
 ἀπὸ πρῶτον ἀποκα-
 τέρθηκε σὲ μένα,
 φέρων-
 τος αὐτὸς ἀπολύτως
 γι' αὐτοῦς τοὺς
 ληστὰς ὡς
 τώρα.

— Ἡ δόλοσίς σας
 αὐτὴ, ἀγαπῆτε
 σενιό, ἐπε μ' ἕνα
 σοβαρότατο τόνο
 ὁ Κυβερνήτης. μ'
 ἐ-
 ξαναγράφει νὰ
 σκεφθῶ ὅτι εἶνε
 πολὺ πιστὸς ἄν-
 θρωπος ἐκεῖνος
 πού σὰς συνέλαβε.
 Ἐγὼ καὶ ὁ
 ἄλλος στοιχεῖα
 γιὰ νὰ τὸ λέω
 αὐτό. Γιατὶ, ὁ
 ἄνθρωπος αὐτός
 ἀπὸ πρῶτον ἀποκα-
 τέρθηκε σὲ μένα,
 φέρων-
 τος αὐτὸς ἀπολύτως
 γι' αὐτοῦς τοὺς
 ληστὰς ὡς
 τώρα.

μικτὰ πράγματα γιὰ
 τὸ ἱσχυζόμενο αὐτό.
 Ἀλλ' ἀναγκάστηκα
 νὰ συμ-
 μορφωθῶ μὲ τὴν
 ἐπιστολὴ ἐκείνη καὶ
 νὰ τὸν τοποθετήσω
 στὴν ἀστυνομί-
 α τῆς πόλεως.
 Ὅταν σὰς
 κατηγορήσῃ ὅτι
 εἰσαπείλετε πειρα-
 τῆς, τὸν φώ-
 τιμα μῆπως καὶ
 αὐτὸς ἦταν πειρα-
 τῆς, καὶ ἂν ἐξεγέ-
 λασε τὸν Κυβερνή-
 τῆς Κούβας, ὄντας
 πραγματικῶς ἕνας
 κατὰσκοπος τῶν
 φοβερῶν αὐτῶν
 ληστῶν.

— Μὲ συγχωρεῖτε,
 ἐξοχώτατε, εἶπε
 τότε ὁ Ὀλιβιός, ἀλλὰ
 δὲν μπο-
 ρεῖ νὰ κατεῖται πού
 στηρίζεσθε καὶ
 βγάζετε ἕνα τέτοιο
 συμπέρασμα γιὰ
 τὸν ἄνθρωπον πού
 με συνέλαβε...

— Τὸ συμπέρασμα
 μου αὐτό, σενιό,
 γεννῶ, βγῆκε
 φυσικώτατα. Καὶ
 θὰ σὰς πῶ πῶς: Ὁ
 ἄνθρωπος αὐτός
 ἀπέδειξε ὁλοφάνερα
 ὅτι σὰς μουσέ,
 γιὰ ὁρισμένους
 λόγους πού θέλει
 νὰ τοὺς κρατῇ
 μουσικούς. Πράγμα
 ποῦ δὲν εἶναι
 ὅπως σὰς γνωρίζετε
 καὶ τὸν γνωρίζετε.
 Ἐπειδὴ δὲ, κα-
 τὰ τὴν φύσιν, δὲν
 ἔχει καὶ τόσο
 πασιφανὲς παρελθόν,
 φοβᾶται μὴν
 τῶν καὶ τὸν ἀποκα-
 λήνεται πῶς εἶνε
 πραγματικῶς...
 Μόνον ἔτσι, μὴ
 φανταί, μπορεῖ
 νὰ δικαιολογηθῇ
 ἡ ἐπιμονή του
 νὰ τοῦ ἐπιτερεῖται
 νὰ σὰς στήνῃ
 τὴν ἐνέδρα καὶ
 νὰ σὰς πᾶσῃ. Δὲν
 νομίζετε ὅτι τὰ
 λό-
 γα μου δὲν εἶνε
 ἕξανα πρὸς τὴν
 πραγματικότητά;

— Μάλιστα, ἐξοχώ-
 τατε, οἱ σὺλλογισμοί
 σας εἶνε λογικώτατοι,
 ἀλλὰ τὰ συμπεράσματά
 σας εἶνε
 σοστά μονάχα
 ὡς ἐννοεῖται. Καὶ
 ἐπεὶ γιὰτὶ
 συμβαίνει αὐτό,
 ἐξοχώτατε;...
 Γιατὶ τὰ δεδομένα,
 στὰ ὁποῖα
 στηρίζετε τοὺς
 σὺλλογισμούς σας,
 δὲν ἀνταποκρίνονται
 ὅλα μετὰ
 τὴν πραγματικότητά.
 Καὶ γιὰ νὰ
 προχωρήσω
 εἰς συγκεκριμένα
 γεγονό-
 τα, σὰς πληροφοροῦ
 ὅτι τὸν ἄνθρωπον
 αὐτὸν τὸν γνωρίζω,
 καὶ ὅχι μόνον
 αὐτόν, ἀλλὰ καὶ
 τὸν σύντροφό του.

— Ἀ, ναι... ξέρω,
 φώναξε ὁ Ἰσπανός.
 Θέλετε νὰ
 πῆτε γιὰ κάποιον
 κρατούμενον
 πού σέρνει
 πάντα μαζί του.
 Ἀλήθεια, γιὰ
 πῆτε μοῦ
 τί εἶ-
 δε ἔχετε
 πάλι γι' αὐτόν;

— Μὰ τὴν πίστι
 μου, ἐξοχώτατε,
 ὅχι καὶ πολὺ καλῇ.
 Μὰ ἐπειδὴ δὲν
 θέλω νὰ
 γελᾶσθῃτε,
 στηρίζομαι
 ἀπολύτως
 στὰ λόγια μου,
 νομίζω
 ὅτι πρέπει
 νὰ σὰς
 πῶ ὅτι τὰ
 ὑπο-
 κρίματα αὐτὰ
 τὰ γνωρίζω
 μονάχα
 ἐγὼ καὶ
 λίγων κατὰ.

— Ἀ, ἔκανε
 τότε ὁ Κυβερ-
 νήτης μ' ἕνα
 τόνο, πού
 φανέρωνε
 ὅτι εἶχε
 διαφρασηθῇ
 στοὺς
 ὑπολογισ-
 μούς του.

Μὲ τοὺς
 ἐχθρούς μου
 συνέβη
 τὸ ἔξης
 ἐπεισόδιον,
 εἶπε ὁ Ὀλιβιός:
 Ἐδῶ καὶ
 τρεῖς
 βδομάδες
 περὶ
 ὁ Δὼν Πέδρο
 Γκάθρας
 ἦτο
 στὸ
 ξενοδοχεῖον
 πού
 μένω καὶ
 με
 ἔλυνε,
 σὴν
 φίλος μου,
 γιὰτὶ
 ζοῦ-
 σε
 μιὰ
 πολὺ
 περιορισμένη
 ζωὴ καὶ
 καταναπνοὴ
 ἱεραρχικῶς
 μετὰ
 τὴς
 ἀποδείξεως
 μου. Καὶ,
 γιὰ
 νὰ
 μὴν
 παύσω,
 μᾶς
 παρέσθρε
 ἐμένα καὶ
 τὸν
 φίλο μου
 σ' ἕνα
 ὄρεδι-
 ον, ὅπου,
 ἀφοῦ
 φράγαμε
 καὶ
 ἡπα-
 ρισαί, μᾶς
 πῆρε
 καὶ
 μᾶς
 πῆγε
 σ' ἕ-
 να καπηλειό,
 πού
 τὸν
 λένε
 «Βελά-
 ρος»
 διὰ
 τὸν
 λῆξ-Βεντάνας.

Νὰ
 σὰς
 πῶ
 τὴν
 ἀλήθεια,
 μάλιστα
 μπῆκα
 σ' αὐτὸ
 τὸ
 κέντρον
 ἀμέσως
 μόνη
 τοῦ
 κέντρου
 μου,
 γιὰτὶ
 κατάλαβα,
 μὲ
 τὴν
 πρώτη
 ματιὰ
 ποῖροισα,
 ὅτι
 ἐ-
 σπνῶζαν
 ἐκεῖ
 πέρα
 ὅλα
 τὰ
 ἀπο-
 κρίματα
 τῆς
 Βέρα-Κροῦς.
 Στὴν
 ἀρχή,
 λοιπὸν,
 θέλησα
 νὰ
 φύγω,
 μὰ
 ὁ
 ἄνθρωπος
 οὐκ
 ἐπέτρεξε
 διὰ
 τὸν
 ἴσον
 ἀσπασ-
 τὸν
 Πέδρο
 Γκάθρας.
 Γι' αὐτὸ
 ἐκάθησα.
 Καὶ
 μιὰ
 ποῦ
 ἔμεινα,
 νόμισα
 ὅτι
 ἔφευγε
 νὰ
 γυρῶ
 διὰ
 τὸν
 ἴσον
 αἰ ἄλλοι. Ἐ-
 πὶ, γοῦς
 νὰ
 τὸν
 καταλάβω,
 ἀπ' τὸ
 κρασί
 καὶ
 τὴν
 κοινότητα
 ἔφτασα
 στὸ
 σημεῖο
 νὰ
 παῖξω
 καὶ
 χαρτιά. Σὰς
 βεβαίω
 ὅμως
 ὅτι,
 ἐπειδὴ
 με
 ἔπαι-
 λον
 κάποι
 βγάλλω
 τὰ
 χροῖματά
 μου,
 δὲν
 ἔχω
 ποτὶ
 καμιὰ
 διάθεσι
 νὰ
 τὰ
 γάνω
 κοροδοκίτια.

— Ὡ, συμφορὰ
 ἀπολύτως μ' αὐτό
 πού
 εἶπατε,
 ἀποκρίθηκε
 χαμο-
 γελώντας ὁ Ἰσπανός.

— Παρετήρησα,
 λοιπὸν, σενιό
 Κυβερνήτη, συνέχισε
 μετὰ
 τὸν
 ἴδιον
 ῥημον
 ὁ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΚΑΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

μένα.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ἐξαιρῶντος ἀπο τοῦ Παριού, ἐκχορῶντος τὴν «λα-
τρευτὴν» του Ἰουλιέττα, σὴν ἀγκαλιά τῆς
ἑώρας καὶ ὀχι λιγώτερο «λατρευτῆς», ἴσως
Δελφίνης, τῆς «βασιλοπούλας τῶν ῥόδων»,
ὡς τὴν ὑπερῆχνη γυναικὰ καλλιὰ.

Δελφίνης, τῆς «Βασίλοπούλας τῶν ῥόδων»,
μὲ τὰ μεταξένια χρυσὰ μαλλιά.

ΠΩΣ ΕΚΛΕΨΑ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ ΝΤΙΜΙΤΡΕΣΚΟ

Μιά νέα μεταμόρφωσις του Χάλλα Μπάρκλαϊν. Πώς ενέσκηψε στο δουκουρέοτι ως λόρδος Χάρβεϊ. Οι έρωτές του. Τα εκατομμύρια της χήρας του "βασιλέως", των Ρουμανικών πετρελαίων. "Ένα μυστηριώδες "κόλπο", στη "Βαλκανική Ίρνεζα", Το τσέπωμα του εκατομμυρίου. Η άπελπισία της ωραίας βαρώνης κ.τ.λ.

—Ω, είνε μιά παλιά ιστορία, μού ντ'ηα, μού απάντησε άρτα, με κάποια πίκρα. Αδτή ή άωμορφη γυνάικα ήταν άλλοτε άρραδωνιαστικά μου. Είνε ή βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, ή πιό πλούσια άριστοκράτισσα του Βουκουρεστίου... Δέν είνε, άλήθεια, μιά πραγματική καλλονή;

—Πράγματι, άμολόγησε. "Έχει όλα τα θέληγτρα και την περιπαθεία μιάς μοιραίας Ρουμανίδος...

—Κι όμως, ντ'ηα, της έπαιξα ένα πολύ άσκημο παιγνίδι! μού ξεμυστηρέυθη ή Μπαρκλαϊν με την ίδια μελαγχολική φωνή. "Α, δέν φαντάζεσαι, πόσο άπορηστέυθηκε αδτή ή δυστυχημένη βαρώνη από τόν έρωτά μου.

Κι ή νεώτερος 'Αρσέν Λουπέν, σάν νά ήθελε νά εξαφρώσει την καρδιά του από κάποιο άδρος, άρχισε νά μού διηγείται την περιπέτειά του με την άωμορφη και βαθύπλουτη Ρουμανίδα.

—Εδώ και δυό χρόνια, μού είνε, γιά ν' άποφύγω τις ένοχλήσεις της Μυστικής 'Ασφαλείας της Βιέννης, είχα άποτραβήξει στο Βουκουρέστι και περνούσα την πιό άωμορφη άνοιξη της ζωής μου. Θεωρώ περιτό νά σού πώ, ότι είχα παρουσιάσει στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο μου ως λόρδος 'Εγκμοντ Χάρβεϊ, γνιός του λόρδου Χάρβεϊ, άλλοτε αντίδασίλειος τών 'Ινδιών!

Αυτός λοιπόν ή πομπώδης τίτλος μου, ήταν άρκετός γιά ν' άνοιξη μπροστά μου όλα τα μεγάλα σαλόνια του Βουκουρεστίου και νά με κάνη νά γνωρίσω τη βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, την πιό γοητευτική και την πιό φλογερή γυνάικα από όσες γνώρισα στη ζωή μου.

Η Ουλιάνα ζούσε μ' ένα θείο της, τον Κάρολο Ζαλίσκο, τελευταίο άπόγονο μιάς παλιάς πριγκιπικής οικογενείας της Βεσσαραβίας, κι ήταν χήρα του βαρώνου Ντιμιτρέσκο, του βασιλέως των ρουμανικών πετρελαίων...

Ο πρίγκιψ Ζαλίσκο, ή θεός της, ήταν ή διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας της και ή άχώριστος πάντα σύντροφός της. Αδτό όμως δέν μ' έμπόδιζε διάλου νά πλησιάζω την άωμορφη Ρουμανίδα άριστοκράτισσα και νά της κάνω ένα άπό τα πιό έπιμόνα και τα πιό σοβαρά «κόρτε» πού έ συναντήσαι ποτέ της μιά γυναίκα. Ο θεός της Ουλιάνας ήταν ένας άδιόρθωτος γλεντζές, πού μεθούσε κάθε βράδυ με δυο μποτίλιες σαμπάνια, άφού πρώτα άφηνε και τό τελευταίο χιλιάδικό του στο πόκερ ή στον μπακαρά...

ΚΕΙΝΟ τό βράδυ, όταν μπήκα στο γραφείο του Χάλλα Μπάρκλαϊν, του άλθρινου 'Αρσέν Λουπέν, τον είδα νά κυττάζει μ' ένα λυπημένο βλέμμα τη φρεσκογραφία μιάς άωμορφης κυρίας.

—Μιά άκόμη κατόκτησις, Χάλλα; τον ρώτησα μ' ένα πονηρό τόνο στη φωνή.

—Ναι, είνε μιά παλιά ιστορία, μού ντ'ηα, μού απάντησε άρτα, με κάποια πίκρα. Αδτή ή άωμορφη γυνάικα ήταν άλλοτε άρραδωνιαστικά μου. Είνε ή βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, ή πιό πλούσια άριστοκράτισσα του Βουκουρεστίου... Δέν είνε, άλήθεια, μιά πραγματική καλλονή;

—Πράγματι, άμολόγησε. "Έχει όλα τα θέληγτρα και την περιπαθεία μιάς μοιραίας Ρουμανίδος...

—Κι όμως, ντ'ηα, της έπαιξα ένα πολύ άσκημο παιγνίδι! μού ξεμυστηρέυθη ή Μπαρκλαϊν με την ίδια μελαγχολική φωνή. "Α, δέν φαντάζεσαι, πόσο άπορηστέυθηκε αδτή ή δυστυχημένη βαρώνη από τόν έρωτά μου.

Κι ή νεώτερος 'Αρσέν Λουπέν, σάν νά ήθελε νά εξαφρώσει την καρδιά του από κάποιο άδρος, άρχισε νά μού διηγείται την περιπέτειά του με την άωμορφη και βαθύπλουτη Ρουμανίδα.

—Εδώ και δυό χρόνια, μού είνε, γιά ν' άποφύγω τις ένοχλήσεις της Μυστικής 'Ασφαλείας της Βιέννης, είχα άποτραβήξει στο Βουκουρέστι και περνούσα την πιό άωμορφη άνοιξη της ζωής μου. Θεωρώ περιτό νά σού πώ, ότι είχα παρουσιάσει στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο μου ως λόρδος 'Εγκμοντ Χάρβεϊ, γνιός του λόρδου Χάρβεϊ, άλλοτε αντίδασίλειος τών 'Ινδιών!

Αυτός λοιπόν ή πομπώδης τίτλος μου, ήταν άρκετός γιά ν' άνοιξη μπροστά μου όλα τα μεγάλα σαλόνια του Βουκουρεστίου και νά με κάνη νά γνωρίσω τη βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, την πιό γοητευτική και την πιό φλογερή γυνάικα από όσες γνώρισα στη ζωή μου.

Η Ουλιάνα ζούσε μ' ένα θείο της, τον Κάρολο Ζαλίσκο, τελευταίο άπόγονο μιάς παλιάς πριγκιπικής οικογενείας της Βεσσαραβίας, κι ήταν χήρα του βαρώνου Ντιμιτρέσκο, του βασιλέως των ρουμανικών πετρελαίων...

Ο πρίγκιψ Ζαλίσκο, ή θεός της, ήταν ή διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας της και ή άχώριστος πάντα σύντροφός της. Αδτό όμως δέν μ' έμπόδιζε διάλου νά πλησιάζω την άωμορφη Ρουμανίδα άριστοκράτισσα και νά της κάνω ένα άπό τα πιό έπιμόνα και τα πιό σοβαρά «κόρτε» πού έ συναντήσαι ποτέ της μιά γυναίκα. Ο θεός της Ουλιάνας ήταν ένας άδιόρθωτος γλεντζές, πού μεθούσε κάθε βράδυ με δυο μποτίλιες σαμπάνια, άφού πρώτα άφηνε και τό τελευταίο χιλιάδικό του στο πόκερ ή στον μπακαρά...

Η Ουλιάνα ζούσε μ' ένα θείο της, τον Κάρολο Ζαλίσκο, τελευταίο άπόγονο μιάς παλιάς πριγκιπικής οικογενείας της Βεσσαραβίας, κι ήταν χήρα του βαρώνου Ντιμιτρέσκο, του βασιλέως των ρουμανικών πετρελαίων...

Ο πρίγκιψ Ζαλίσκο, ή θεός της, ήταν ή διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας της και ή άχώριστος πάντα σύντροφός της. Αδτό όμως δέν μ' έμπόδιζε διάλου νά πλησιάζω την άωμορφη Ρουμανίδα άριστοκράτισσα και νά της κάνω ένα άπό τα πιό έπιμόνα και τα πιό σοβαρά «κόρτε» πού έ συναντήσαι ποτέ της μιά γυναίκα. Ο θεός της Ουλιάνας ήταν ένας άδιόρθωτος γλεντζές, πού μεθούσε κάθε βράδυ με δυο μποτίλιες σαμπάνια, άφού πρώτα άφηνε και τό τελευταίο χιλιάδικό του στο πόκερ ή στον μπακαρά...

Αυτός λοιπόν ή πομπώδης τίτλος μου, ήταν άρκετός γιά ν' άνοιξη μπροστά μου όλα τα μεγάλα σαλόνια του Βουκουρεστίου και νά με κάνη νά γνωρίσω τη βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, την πιό γοητευτική και την πιό φλογερή γυνάικα από όσες γνώρισα στη ζωή μου.

Η Ουλιάνα ζούσε μ' ένα θείο της, τον Κάρολο Ζαλίσκο, τελευταίο άπόγονο μιάς παλιάς πριγκιπικής οικογενείας της Βεσσαραβίας, κι ήταν χήρα του βαρώνου Ντιμιτρέσκο, του βασιλέως των ρουμανικών πετρελαίων...

Ο πρίγκιψ Ζαλίσκο, ή θεός της, ήταν ή διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας της και ή άχώριστος πάντα σύντροφός της. Αδτό όμως δέν μ' έμπόδιζε διάλου νά πλησιάζω την άωμορφη Ρουμανίδα άριστοκράτισσα και νά της κάνω ένα άπό τα πιό έπιμόνα και τα πιό σοβαρά «κόρτε» πού έ συναντήσαι ποτέ της μιά γυναίκα. Ο θεός της Ουλιάνας ήταν ένας άδιόρθωτος γλεντζές, πού μεθούσε κάθε βράδυ με δυο μποτίλιες σαμπάνια, άφού πρώτα άφηνε και τό τελευταίο χιλιάδικό του στο πόκερ ή στον μπακαρά...

Αυτός λοιπόν ή πομπώδης τίτλος μου, ήταν άρκετός γιά ν' άνοιξη μπροστά μου όλα τα μεγάλα σαλόνια του Βουκουρεστίου και νά με κάνη νά γνωρίσω τη βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, την πιό γοητευτική και την πιό φλογερή γυνάικα από όσες γνώρισα στη ζωή μου.

Η Ουλιάνα ζούσε μ' ένα θείο της, τον Κάρολο Ζαλίσκο, τελευταίο άπόγονο μιάς παλιάς πριγκιπικής οικογενείας της Βεσσαραβίας, κι ήταν χήρα του βαρώνου Ντιμιτρέσκο, του βασιλέως των ρουμανικών πετρελαίων...

Ο πρίγκιψ Ζαλίσκο, ή θεός της, ήταν ή διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας της και ή άχώριστος πάντα σύντροφός της. Αδτό όμως δέν μ' έμπόδιζε διάλου νά πλησιάζω την άωμορφη Ρουμανίδα άριστοκράτισσα και νά της κάνω ένα άπό τα πιό έπιμόνα και τα πιό σοβαρά «κόρτε» πού έ συναντήσαι ποτέ της μιά γυναίκα. Ο θεός της Ουλιάνας ήταν ένας άδιόρθωτος γλεντζές, πού μεθούσε κάθε βράδυ με δυο μποτίλιες σαμπάνια, άφού πρώτα άφηνε και τό τελευταίο χιλιάδικό του στο πόκερ ή στον μπακαρά...

Αυτός λοιπόν ή πομπώδης τίτλος μου, ήταν άρκετός γιά ν' άνοιξη μπροστά μου όλα τα μεγάλα σαλόνια του Βουκουρεστίου και νά με κάνη νά γνωρίσω τη βαρώνη Ουλιάνα Ντιμιτρέσκο, την πιό γοητευτική και την πιό φλογερή γυνάικα από όσες γνώρισα στη ζωή μου.

Η Ουλιάνα ζούσε μ' ένα θείο της, τον Κάρολο Ζαλίσκο, τελευταίο άπόγονο μιάς παλιάς πριγκιπικής οικογενείας της Βεσσαραβίας, κι ήταν χήρα του βαρώνου Ντιμιτρέσκο, του βασιλέως των ρουμανικών πετρελαίων...

Ο πρίγκιψ Ζαλίσκο, ή θεός της, ήταν ή διαχειριστής της κολοσιαίας περιουσίας της και ή άχώριστος πάντα σύντροφός της. Αδτό όμως δέν μ' έμπόδιζε διάλου νά πλησιάζω την άωμορφη Ρουμανίδα άριστοκράτισσα και νά της κάνω ένα άπό τα πιό έπιμόνα και τα πιό σοβαρά «κόρτε» πού έ συναντήσαι ποτέ της μιά γυναίκα. Ο θεός της Ουλιάνας ήταν ένας άδιόρθωτος γλεντζές, πού μεθούσε κάθε βράδυ με δυο μποτίλιες σαμπάνια, άφού πρώτα άφηνε και τό τελευταίο χιλιάδικό του στο πόκερ ή στον μπακαρά...

Μερικά Έγγραφα έξερυαν άπ' τα χέρια του και σκορπίστηκαν στα πόδια του πρίγκιπος Ζαλίσκο

Εκατομμύριο πού είχε φέρει ή Ουλιάνα από τό Βουκουρέστι γιά τις άγορές της...

Νέα τότε έπισκεψις στην Τράπεζα...

Ο λόρδος Χάρβεϊ σκαρφάλωσε πάλι στη σκάλα κι άρχισε νά ψάχνη τά έγγραφα του πού ήσαν μέσα στο χαρτοφυλάκιο. Μά ή θέσις του άπάνω στη σκάλα δέν ήταν και τόσο κατάλληλη γιά μιά τέτοια δουλειά και, σέ μιά στιγμή, από μιά άδέξια κίνησι, μερικά έγγραφα έξερυαν από τά χέρια του και σκορπίστηκαν μπροστά στα πόδια του πριγκιπικου Ζαλίσκο και του κλητήρα της Τραπέζης.

Κι έτσι ή γνιός του άλλοτε αντίδασίλειος τών 'Ινδιών, ένώ δηλαδή ή ίδιας, άφού πήρε μέσα σ' ένα μεγάλο φάκελλο όσα έγγραφα τού χρειαζόντουσαν, έφυνε όποτε από μιά όρα, με τό έξπεδύ νά τό Καλαί...

Τό «κόλπο» μου, καθότι έλέπει, είχε πετύχει μιά χαρά. "Όταν όποτε από μιά έδωδα μιά πριγκιπικη Ζαλίσκο, άνοιξε τό χρηματοκιβώτιό του, είδε κατάπληκτος ότι ή εκατομμύριο της Ουλιάνας είχε κάνει στεφά κι ότι ή στεφελίνας του λόρδου Χάρβεϊ ήσαν φρενιτικές!

Οίλεις μίπως περισσώτερες έξηγήσεις; Δέν τό φαντάζομαι. Σού λέω μόνο, ότι είχα κάνει τό «κόλπο» μου τη στιγμή πού ή πριγκιπικη Ζαλίσκο και ή κλητήρας της Τραπέζης έκοψαν γιά νά μαζέψουν τά έγγραφα πού είχαν έξερυει από τά χέρια μου, καθότι τά φυλλομετρούσα.

Όσο τώρα γιά τό βαρώνη Ντιμιτρέσκο, έμαθα άργότερα ότι είχε χάσει άκόμα ένα εκατομμύριο σέ άκαρπες άναζητήσεις γιά νά μ' έναβέρη.

Στό σημείο αδτό της διηγησης του, ή τομρέος 'Αρσέν Λουπέν, ή Χάλλα Μπάρκλαϊν, φύλαξε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο ή φωτογραφία της «άρραδωνιαστικής» του σ' ένα συστράι του γραφείου του κι άναστίνανε μελαγχολικά.

ΚΛΩΝΤ ΒΕΝΣΕΛ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

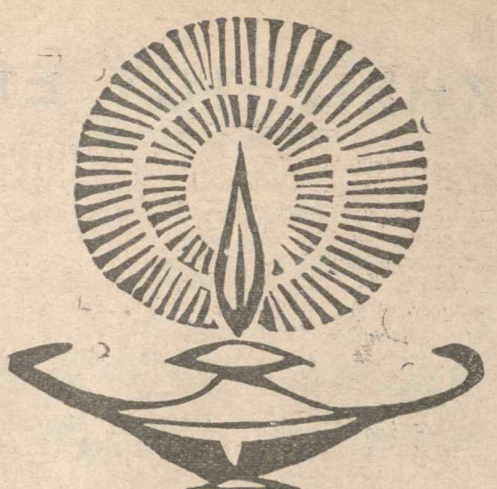
ΑΚΡΟΝ ΑΤΟΝ ΑΒΡΟΤΗΤΟΣ

Γιά νά καταλάβετε τί πράγμα άκροβώς είνε ή παροιμιώδης εύνεγεια τών Κινέζων, άρκεί νά διαβάσετε τό παρακάτω γράμμα του άρχισαντάντουν ένός κινεζικού περιηγητή, άπειθυμένο σ' ένα του συνεργάτη, του όποιου ή συνεργασία δέν έκριθη δημοσιεύσιμος:

«Αξιότιμε κύριε, «Ιδών τόν δόλον σου κύπτοντα πρό τών ποδών σου ή Γουαϊντάντα μπροστά σας, έξαυτοίμαι την γάριν νά μού έπιτραπή νά ζωώ άκόμη και νά όμιλώ. Δέν έχω χτένι, δάχαλε. Δέν έπεριγράφω ένδουσιασμού, έρριψεν έπάνω μου τό ύπερλαμπρον φως τών ύπερόχων ιδεών του! 'Ορκίζομαι εις τά όστα τών προγόνων μου ότι οδδέποτε έβρίκα σε φιλολογικό δοκίμιο τόσον βαθύ πνευμα ήνυμνον με τέτοιο ύψηλόν πάθος! Σας έπιστρέφω όμως τό χειρόγραφό σας, διότι ένάν έσμου τό άριστογρμμά αυτό και τό έλπετε ή άυτοκράτωρ, θά διατάσσει πάραινα έλους τούς λογίους νά έχουν αυτό ός πρότυπον εις τά έργα των. Αλλά ποίός θά τολμούσε νά τό μιμηθί; Ποίός θά είχε ή δύναμι νά προσεγγίση έτω και κατ' έλάχιστον τό κάλλος του έπαιρόντος σας;

«Επειδή λοιπόν γνωρίζω, όπως και κάθε λογίος, ότι έπί δέκα χιλιάδες τοιάχιστον έτη δέν θά άναστασί παρόμοιο άριστοτέχνημα, σάν τό δικό σας, ός τό στέλνω πίνσω...»

ΣΗΜ. «Παναθηναίων»: Φαντασθήτε τί θά γινόνταν άν άπαντοδσαν παρόμοια και τά έλληνικά περιοδικά πρός τούς 'Ελληνες; ποε τ' άιστορους! 'Ασφαλώς θά τούς τρέλλαιναν.

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ο τυφλός.—Κάμτε έλεημοσύνη, Χριστιανοί, σ' ένα τυφλό με πολλά παιδιά!...

Ο διδάτης.—Πόσα παιδιά έχεις, δυστυχισμένε;

Ο τυφλός.—Πώς νά τό έξέρω, κύριε, πού έχω τόσον «άνια» τώρα τυφλός;

Μεταξύ φίλων: —Και από τί πέθανε ή θεός σου; —Από γεράματα. —Είχε σάας τάς φρένας άπ' τ' έλπί; —Δέν τό έξέρουμε άκόμα. Δέν είδαμε άκόμα... τί διαθήκη τ'...

Μεταξύ συζύγων: —'Ακου τί είδα άπό σ' άνειός μου. Νίκο: Είδα πώς με πήγες. Λέει, σ' ένα μεγάλο χρυσοχοείο και μού άγόρασες ένα υπέροχο κολλίε.

—Και εύχαριστήθηκε; —Πάρα πολύ! —Τότε έκαμεις άνηνια... νά ξυνηθήσ;!

Μεταξύ δυό κυριών: —Πώς σας έτυχε τέτοια νόστιμη νταντά; —Δέν μ' έτυχε. Τη διάλεξα έπιτήδες, γιατί θέλω τά παιδιά μου νά έχουν... άστνυνομική και στρατιωτική έπιτήρησι, όταν πηγαίνουν στη Ζάππειο.

Στό οδ'άδικο: —Μά γιατί δέν πίνεις ένα ούζάκι, άμιε Πάτερ; —Δέν μπορώ νά πιώ γιά τούς λόγους! Πρώτον γιάτί άνήμω στο «Σύλλογο πρός Καταπολέμησην τού Αλκοολισμού», δεύτερον επειδή είμαι έρωτός και τρίτον επειδή προηγούμενως έπια δέκα!...

Μεταξύ δασκάλου και μαθητού: —Γιατί δέν χρενίζεις τά μαλλιά σου; —Δέν έχω χτένι, δάχαλε. —Νά πάσης τού πατέρα σου. —Δέν έχει ούτε ή πατέρας. —Γιατί; —Γιατί είνε... φαλακρός!

Στό τραπέζι. —Ο προεκεκλημένος.—Τι έξαισι γεύμα!... Ουδέποτε έφανα τόσο καλά! —Ο δεκάετης υιός της οίκο γενείας.—Και μεις τό ίδιο!...

Σεις έξεταισείς πρός ήλεκτρομοδο: —Ο καθ' η γητής.—Ποίος είνε ή καλύτερος άπομονωτήρας; —Ο φοιτητής.—Η φτώχεια!

Ο μικρός.—Μαμπά, όταν θά γίνω ερίαντα χρόνον, τί ήλικία θά έχη ή μαμά; —Ο πατέρας.—Τί νά σού πώ, παιδί μου... Πιστεύω νά είσαστε τόσον άνοητικοί!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

ΟΙ έπιθυμούντες νά συμβουλευθόν τον Ιατρόν τών «Παναθηναίων», πρέπει νά γράφουν σόν φάκελλο τών έπιστολών τη φράσι: «ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ», και νά υπογράφουν με ψευδώνυμο.

Κ. Βράχον, Καστανέαν.—Και ή άδυναμία και ή ζαλάδες κτλ. προέρχονται πιθανώτατα από τό «σφάλμα» αυτό, τό όποιόν, ευτυχώς γιά σας, δέν έπαναλαμβάνεται άπό διμήνιον. 'Η έξέτασις της άσθητικής; πιέσως δέν είχε κανένα λόγον, γιά ένα νέον της ήλικίας σας. Συνεχίσατε τό S Hydrphosphite, νά τρώτε καλά, νά κοιμάσθε καλά, άποφύγετε τά «σφάλματα» και νά έσθε βέβαιος ότι όλα αυτά θά περάσουν.

Ε. Χ., Μεσολόγγιον.—Τό ότι ή από 14 έτών γενομένη εξέτασις απέδη άσθητική, δέν άποκλείει την πιθανότητα μιάς λιθιάσως της κύστεως. Και όπεθότο από τήν περιγραφή σας, ότι περί αότης ποκείται πιθανώτατα. 'Επιβάλλεται εις πρότην έκκαιριαν νά υποβληθήτε εις ειδικήν εξέτασιν. 'Εντομμεαζύ άποφύγετε τά άλμυρά, τούς καφέδες, τά όισονπνευματώδη, την κόπωση και ίδια την έπιπασία. Γιά την σχετική άντισηψία νά παίγντε έσωτερικώς από ένα σκονάκι μεσμερί-βράδυ πρδ τού φαγητού:

Salol άνά 1 gramme 0.25 p. 1 utroque F.S. No 20.

Χριστίαν Χ., Ένταυθ.—Τό φάσμα αυτό πού συνέστησα στην διδα Κοκ., είνε πράγματι διά την άνάπτυξι τού στήθους και έπιτυγχάνει ένά άρκετάς προσηυθεσίας. Πάντως, δέν έχετε νά χάσετε τίποτε νά τό δοκιμάσετε. "Αν δέν άφελήση, πάντως, δέν έλλπτει ποτέ.

Λαμ. Χωριστή (Δράμας).—Τά βάζετε και σεις με την 'Ιατρική και με τούς Ιατρούς. 'Τι κάνει λοιπόν ή 'Ιατρική έπιστήμη;» ουνάτε. "Έχετε άδικο! Άλλωστε ούτε σοβαρό είνε ή περίπτωσίς σας ούτε άντατος, όστε νά δικαιολογηται τόση άπιστοδοσία. 'Αφού άνωσθήσατε θέλετε άπάντησιν δι' ιδιαιτέρας έπιστολής, ευβάσατε ός 50.

Κ. Α. Κ. Κρανίδιον.—'Η άνεπαρκεία της υπεροειδούς, πού έπιστοιποιήθη κατά την εξέτασι τού άδελφού σας, δέν είνε άξέληγτος. Είνε υπαίτια συνέπειά τών άξέων ρευματισμών πού έπαθε. Δέν χρειάζεται πρds τό παρόν καμιά ειδική θεραπεία, ούτε άυσον κίνδυνον διατρέχει ή ζωή του, έφ' όσον κάνει τακτική ζωή, χωρίς υπερβολικές κοπώσεις και κατασχρήσεις. 'Υπό τούς όρους αιδούς και έφ' όσον δέν πάθη κανένα βαρύ λοιμώδες νόσημα, μπορεί νά ζήν μέχρι θανάτου γήρατος. Καλόν νά πύση τό κώνισμα.

"Ανταμον, Κέρκυρα.—1) Τό άσθμα κινδν δέν από την άέριον μόρφη, τόν δέν είνε φάκοακο. Χρησιμοποιείται στα άέρια χα πατά γιά νά τά καταστήν πιο εύχάριστα στη γούσι και άς έλαφρώς διενεργητό τού έλεγκρόν του στομάχου. 'Υπό την στερεήν χωροδνη μόρφη, χρησιμοποιείται στην Ιατρική πρds θρασείαν τού λίκου και άλλων δευματικών νόσημάτων. 2) 'Ο καλύτερος τρόπος γιά νά γίνη κανείς εύδωστος και ρομαλέος είνε ή γυμναστική. Μ' την προσηυθεσιν όμως νά μην έχη καμιά πάθησι και νά τρέφεται με άρστην και τολμηρή τροφή.

Ε. δ. ε. λ. π. ν., Ένταυθα. γιά ένα νέον της ήλικίας σας, τό άνάστημα 1.71 μ. νομίζω ότι είνε υπεραρκετό. Τι είδους φιλοδοξία είνε αυτή νά θέλτε νά ψηλώσετε άκόμη περισσότερο; Πάντως τό ζήτημα τό άνάστηματος άνάγεται εις τό κεφάλαιον της κληρονομικότητας, δέν όπόχει ή καμιά έπιστημονική μέσον, με τό όποιόν νά έπιτυγχάνεται ή έία λόγω αήσεως ή μείωσις τού ύψους τού άνάστηματος. Μά γάνατε τόν και ό σας άδικο.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τα όνειρα των σοφών. Πώς ο Λαφονταίν έσύνηθε στον ύπνο του τον μύθο των «Δύο περιστεριών». Όνειρα που μοιάζουν με δάκκλχη παραμύθιο. Δύσκολα προβλήματι που λύονται την ώρα του ύπνου. Η αφηρημάδα του Μπετόβεν κ.λ.π.

ΝΑΣ "Αραφ ποιητής έλε πώς τὰ όνειρα-ένος παιδιού είνε γλυκά και ξάστερα σαν τή χρυσή αύγη, ενώ των γέροντων μοιάζουν με ήλιοβασιλέματα. "Ο ποιητής αυτός εξέφρασαν αλλοιορικά μια μεγάλη ψυχολογική αλήθεια. "Ότι δηλαδή δεν είνε όμοια τὰ όνειρα όλων των ανθρώπων, ότι είνε ανάλογα της ηλικίας, της μορφώσεως, της ψυχολογικής καταστάσεως έκαστου ατόμου. Για τὰ όνειρα των μεγάλων ανδρών ξερόνυμε πώς ήσαν ένα είδος συνέχεια της διανοητικής εργασίας που έκαναν πριν κοιμηθούν. Πολλοί μάλιστα μεγάλοι επιστήμονες, ποιηται κ.λ.π. όφείλουν στα όνειρα μερικες από τις ωραιότερες εμπνεύσεις τους.

"Ο Γκαίτε π. χ. έλυσε στον ύπνο του πολλά επιστημονικά προβλήματα, γιατί ήταν εξίσου μεγάλος επιστήμων, όσο και ποιητής. "Ο Λαφονταίν ενώνον τον ύπνο του το μύθο των "Δύο περιστεριών". "Ο κεραμογράφος Παλιού στένειρό του ενεπνεύθη μια από τις ωραιότερες συνθέσεις του και ο Γάλλος ψυχολόγος Κάρολος Ριστέ έδημοσίευσε κάποτε ένα όνειρό του που μοιάζει σαν παραμύθιο. "Ο Γάλλος ψυχολόγος Μωρό, τέλος, που είνε από τους πρώτους που μελέτησαν επιστημονικά τὰ όνειρα, γράφει σχετικώς:

"Πολλές φορές στον ύπνο μου και σ'όνειρό μου εσχημάτισα σχέδια και βρήκα λύσεις που άπαιτούσαν έντεταμένη διανοητική εργασία. Μάλιστα, πολλές φορές στα όνειρά μου, που ήρθαν εμπνεύσεις και συλλογισμοί, που πιστέ δεν τις έκχωμ ξυπνητός".

"Ο περιήγησις "Ιταλός ιστορικός Μονραπόρι, έγραψε στένειρό του άκοκτά λατινικά ποιήματα. "Ο Γερμανός ποιητής Κλόφτον πολλές στροφές της "Μεσοιάδος" του τις ενώνον στο όνειρό του. "Ο Γάλλος μαθηματικός και φιλόσοφος Κοντινιάν έλυσε στον ύπνο του ένα πρόβλημα που δεν είχε κατορθώσει άποβράδυς να λύση. "Ο Γάλλος γλύπτης Ντυπε διηγείται, ότι τή γενική σύνθεση ενός μεγάλου γλυπτικού συμπλέγματος του, τή συνέλαβε στο όνειρό του, ένα καλοκαιριό το μεσημέρι που τον έπληρε ο ύπνος μέσα στο άτελιέ του, τήν ώρα που σκεφτόταν και δεν εύρισκε τί στάσι να δώση στα πρόσωπα του έργου του.

Οί μεγάλοι άνδρες όνειρεύονται, μπορεί να πη κανείς, και...ξυπνητοί. Γιατί ένα είδος όνειρου είνε και ή αφηρημάδα που τους πιάνει. "Αφουσιώνονται στις σκέψεις τους και δεν έλέπουν, δεν άκύνε, δεν αισθάνεται τίποτε γύρω τους.

"Ο Μέγας Ναπολέον, όταν ήταν άποροσφηνμένος από τις σκέψεις του, έμοιαζε σαν να κοιούταν με άνοιχτά τὰ μάτια.

"Ο Μπετόβεν, μια μέρα, στροφονορίζοντας στο μυαλό του τή σύνθεσι μιας σονάτας του, υπήκε σ' ένα έντατόριο για να φάη. Έκάθισε στο τραπέζι, έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί μουσικής και άρχισε να γράφη. "Όταν έτελείωσε τή σονάτα του, έρόννεζε το γκαρσόνι.

—Το λογαριασμό, παρακαλώ.
—Ποιον λογαριασμό, κύριε, ρώτησε έκπληκτο το γκαρσόνι.
—Το λογαριασμό για ό,τι έφαγα.
—Μα δεν έφαγάτε τίποτε, κύριε! του άπάντησε τή γκαρσόνι.

—Δεν έφαγα;
—Όχι.
—Τότε φέρε μου να γευματίσω.

Σε μεγάλη αφηρημάδα πέφτουν ιδίως οι μαθηματικοί, οι άστρονόμοι και γενικώς όσοι καταγίνονται σε όπολοισμούς.

Είνε γνωστό το άνέκδοτο για έναν άρχαιο σοφό, που υπελόγιζε περπατώντας τις κινήσεις των άστέρων κ' έπαισε σ' ένα πηγάδι, γιατί έδούλε μ' έλέποντας υποστά του.

Διηγούνται άκόμη για έναν άλλο σοφό, ότι ήταν τόσο αφηρημένος, ώστε το δ άδυ, πριν να κοιμηθή, έγραψε σ' ένα χαρτί το μέρος που έβριζε τὰ ρούχα του, για να τή βρή το πρωί, που θα σηκώνονταν από το κρεβάτι του. Μια μέρα όμως έγρασε αυτό το χαρτί, και μη βρίσκοντάς το έμεινε γδντός επί άρεκτή ώρα!...

Τελευταίως έχει γραφή ένα άστειότατο έπεισόδιο, σχετικό με τήν αφηρημάδα του μεγάλου μαθηματικού "Αϊνστάιν.

Μια μέρα ο "Αϊνστάιν έμνησε σ' ένα τραμ τή Βερολίνου κ' έδωσε στον εισπράκτορα

"Ο "Αϊνστάιν

ένα μάγκο. "Ο εισπράκτωρ τούδωσε το εισιτήριο και τὰ ρέστα. "Ο "Αϊνστάιν αφηρημένος τὰ έμέτρησε κ' έλεπε στον εισπράκτορα:

—Δεν είνε σωστά τὰ ρέστα...

—Πώς δεν είνε σωστά; ρώτησε ο εισπράκτωρ, κ' έπηρε από το χέρι του "Αϊνστάιν τὰ ψιλά, τὰ έμέτρησε ένα-ένα μπροστά και στους άλλους επιβάτες που ένκνιτασαν περιέργοι και τ' άκοιμ σωστά. Τότε ο εισπράκτωρ, που δ'έν έννώνιζε τον "Αϊνστάιν, έκλεισε το μάτι στους άλλους κ' έλεπε, δείχνοντας το μεγαλύτερο μαθηματικό της έποχής μας:

—Δεν σκαμπάζει από μαθηματικά ο μπάρμπα!

Μα τόν ρεκόρ της αφηρημάδας μεταξύ των μεγάλων σοφών, το έχει άναμφέλωτος ο Γάλλος μαθηματικός και πολιτικός Πωλ Παινλεβέ. Καθημερινώς του συμβαίνουν διασκεδαστικότητας επεισόδια. Πρώ 4-5 έτών, ήταν ύπουργός των Στρατιωτικών κ' έπρό-

κειτο να κάνει σε μια πόλι τὰ άποκαλυπτήρια ενός μνημείου των πεσόντων στον πόλεμο. Τὰ άποκαλυπτήρια θα γινότουσαν στις 11 π.μ. "Επρεπε λοιπόν να φύγη στις 9 με το τραίνο από το Παρίσι. Έξέχασε όμως τήν ώρα κ' έπηρε το τραίνο των 7. Μα εξέχασε ο άθεόφοβος και...πού έπληγαινε! "Αλλά συλλογίστηκε, πώς στο σταθμό τόν περιμέναν ή άρχές του τόπου κ' έτσι άποφάσισε να κατέβη από το τραίνο όπου έέλεπε παρατάξι και συγκέντρωσι κόσμου. Καί ήσυχος, έπαισε στους μαθηματικούς του ύπολογισμούς.

"Επειδή όμως ήταν νωρίς άκόμα, ή άρχές της πόλης που τον έπεριέμενε, δεν είχαν κατέβη άκόμα στο σταθμό. Κ' έτσι ο Παινλεβέ έπέρασαν από τήν πόλι έκείνη κ' έπράβησαν μπρος...προς το άγνωστο!

"Όταν ήρθεν ή ώρα της ή άρχές έπληγαν στο σταθμό, αλλά στο τραίνο που κατέφθαισε σε λίγο, δεν ήταν μέσα ο ύπουργός. "Ετηλεφώνησαν τότε στο Παρίσι και το ύπουργείο των Στρατιωτικών τους άπάντησεν, ότι ο κ. ύπουργός είχε φύγει από το πρωί. Σέροντας όμως τήν αφηρημάδα του κ. Παινλεβέ, έτηλεφώνησαν σ' άλλους τους σταθμούς, αλλά στο τραίνο των 9 δεν υπήρχε Παινλεβέ.

"Εντωμεταξύ, ο κ. Παινλεβέ, προχωρώντας με το τραίνο των 7, έρτασε το άπόγευμα στον τελευταίο σταθμό.

—Κύριε, του έλεπε τότε ο υπάλληλος του σιδηροδρόμου, κατέβητε, δεν πάει παραπέρα το τραίνο...

"Ο Παινλεβέ έδήλωσε τότε πώς ήταν ο ύπουργός των Στρατιωτικών και πώς έπληγαίνε κάπου—δεν θυμόταν πού—για κάποια τελετή.

—Εσείς είστε ο κ. ύπουργός; του έλεπε τότε ο σταθμάρχης. Χαλάσανε τον κόσμο από το ύπουργείο, ζητώντας σας από το μεσημέρι!...

Και τόν εξαπέστειλαν...συστημένον στην πόλι, όπου τον έπεριέμεναν, και όπου, αντί των 11, έρτασε το βράδυ στις 7!...

"Όταν πάλιν στα 1925 ο Παινλεβέ ήταν πρωθυπουργός και ύπουργός των Έξωτερικών, έπληγε μίαν ήμέρα να τόν έπισκεφθή στο σπίτι του ο πρόεδρος της "Ελλάδος κ. Ν. Πολίτης. "Επειδή όμως ο κ. Παινλεβέ είχε κάποια σύσκεψι αυτή τήν ώρα, έέπληγρησε παρεκάλεσε τόν κ. Πολίτη να περιμένει μερικες στιγμές. "Επερίμενε έπειτα νε λίγες στιγμές, πολλές στιγμές, ώρες δ'λόκληρες, ως πού έξοράδυναι. "Εντωμεταξύ, ο κ. Παινλεβέ, που ζή δολοφονίας κ' έναν ύπηρέτη, έστειλε τόν ύπηρέτη του να τον ξέω για δουλειά και...έφυγεν από τήν άλλη πόρτα, ξεχνώντας τόν κ. Πολίτη, ο δ' ποιος έμεινε κλεισμένος, μόνος του, στο σπίτι του Γάλλου πρωθυπουργού δλόκληρη σχεδόν ήμέρα! Έντυχως ή σκέψις "Ελλάδος και Γαλλίας ήσαν πολύ ένκάριες και ή αφηρημάδα του κ. Παινλεβέ παρήγορη, ώστε δεν έγινε καμιά παρ' ήρησι. "Ενέλασε μόνο με το έπεισόδιο αυτό έλο το Παρίσι.

"Όταν επίσης ήταν πρόεδρος της Βουλής ο κ. Παινλεβέ, τὰ είχε πολύ σκύντα, γιατί έπρεπε να πάει πάντα...έξω...να χτυπά το κονδύλι, να δινη το λόγο, να επιβάλλη τήν τάξι, ιδίως στις θορυβώδεις συνεδριάσεις. Μα έβριζε στην περιστασι αυτή τόν τρόπο να πέγη, για κάποιες ώρες, στο λήθαργο της αφηρημάδας του. "Επρόσεξε, δηλαδή, τους διαφόρους ρήτορες, πώς ήσυχον, άν ποικιλούν διακοπάζ, άντεγκλήσεις κ.λ.π. κ' έκατόνισε αναλόγως τή

ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΝΑΠΑΥΤΙΚΑ, ξαπλωμένος στην πυκνοφυεμένη άχθη του "Ελους της Ροκεμπρουσάν, έξέμεινε μαζί με τήν παιγνιόδεα, τήν αγαπημένη μου Μιρέϊν.

"Η σκεπτικές σιλουέτες των πενκων καθρεφτιζόντουσαν στα σκύντα και γλαυδή νερά του και ο άέρας δούλεζε δλόγυρα μας παραμένα απ' το συγκροτερόνυμα μιας ζωτανής καταχνιάς από συννούπια και σνίπες...

Σε μια στιγμή, έλα στην άγαπημένη μου:

—Έδώ άλλοτε, προ χρόνων, προ άμέτρητων αιώνων, άνθυσσε μια πόλη γεμάτη ζωή και σφύργας... "Η γή ήταν εύφορη, το γάμο έδολογμένο κ' οι κάτοικοι δεν ήξεραν καθόλου από τρώγεια και στερήσεις... "Η εύτυχία έαίλενε άντιόδοξη σ' αυτόν τόν τόπο, που τόν σκεπάζον τώρα νερά γαλήνια και άσπια και βούδης άγρός κ' άποκοροστικώς!...

—Και γιατί αυτή ή τωρινή καταδίκη... μουρούσιε δειλά ή άγαπημένη μου Μιρέϊν. έπηρεασμένη ήθελά της δ' έλ' το πένημο και βούδ' έκείνη έλος.

Χαιροέλασα και τις έλλα: —Καταρόστηκε τήν πόλι και τους μοχθηρούς κατοίκους της, ή κνηνημένη "Αγάπη!...

Και καθώς ή Μιρέϊν άνοιξε με έκπληξη τὰ γαλανά μυστήρια της κ' με κυττώσε άμύλητη, εξακολούθησε:

—Μή σου φαίνεται παράξενο, μικρούλα μου... "Ηταν άλλοτε παρθέσις εδώ, κ' οι κάτοικοι άμέμεινοι έτρωναν, γελούσαν και κοιμόντουσαν απ' τή πόλι ως τή βούδα... Μα πολύ συχνά ή άνεσι κ' ή άφρονία εκφυλίζουν τις ψυχές των ανθρώπων και τους κάνουν φροτισαίρηδες, πρόστυχους και ταπεινούς. Σκέπτονται μόνον τήν καλοπέρασι τους κ' άδιαφορούν για τις δυστυχίες των άλλων και για τους καύμους των...

...Όπως λοιπόν ήταν μοιραίο, τίποτι και χειρότεροι κατέστησαν κ' οι κάτοικοι της πόλεως έκείνης. Κ' ή διαφθορά κ' τώως κ' ή προστυχία της ψυχής των, στάσι του.

"Ο Μπριάν, π. χ., έλεπε ο κ. Παινλεβέ κάποτε γελώντας στους δημοσιογράφους, είνε ο βολικότερος για μένα ρήτορ του κοινοβουλίου. Του δινω τή λόγο, μιλάει μισή ως μια ώρα, οι βουλευται όλοι τόν άκύνε μαγεμένοι από τή θωρία μελωδική, σαν δεν τόν διακόπτει, κ' έτσι βυθίζομαι ξεγνοιαστος στους διαλογισμούς μου, από τους οποίους με ξυπνουν τα ραγδαία χειροκροτήματα που στεφανώνουν πάντοτε το τέλος των λόγων του Μπριάν. Κ' ο Ποναγκρέ "Εολικουταίνοσ" είνε. "Εχω ύπολογίσει, ότι μιλάει πάντοτε ένα τέταρτο με είκοσι λεπτά τις ώρας, κ' ότι τόν άκύνε με σεβασμό και προσήκ' κ' έτσι μ' άφήνουν ήσυχο. Μα έκείνοι οι ρήτορες της άκρας άμετροφας και ιδίως ο εύλογος ο Λέον Ντωντέ, όταν μιλούνε, προκαλούν θορυβο έπεισόδια, άντεγκλήσεις. Είμαι ύποχρεωμένος ναχω δλην τήν ώρα το νού μου στην αίσουσα και το χέρι στο κονδύλι. "Ατελπισία!...

εύκαιρία μόνον ζητούσε για να έκδηλωθ.

...Και δεν άργησε και πολύ αυτή ή εύκαιρία. Στο γειτονικό κράτος βασίλευε ένας άρχοντας σκληρόκαρδος και πανίσχυρος, με άμέτρητο στρατό, αιδώδιο και φιλοπόλεμο. "Ο βασιλιάς αυτός είχε μια πανώμορφη μοναχοκόρη, τήν οποία προώριζε—από λόγους πολιτικής—για σύζυγο ενός άλλου βασιλιά, γέρου κ' άσχημου, με επίσης δυνατό...

...Η καρδούλα όμως της τρυφερής βασιλοπούλας, μη νοιώθοντας τίποτε από διπλωματία κ' ύψηλη πολιτική, ήταν δοσμένη από καιρό στον νεαρό κ' όμορφο μα πάμπτωχο κηπουρό του παλατιού της. Γιατί διακώς στον κήπο θρωσκόναν κοντά στα λουλούδια. Μαζών, λοιπόν, σκαλίζοντας, μαζί ποτίζοντας και μαζί καμαρώνοντας τὰ ξηλεντά δροσλούστα λουλούδια, ήταν ραπτό να νοιώσουν άμοιβαία μια βαθιά

καν σ' ένα θερμό φίλημα...

...Όμως, το φίλ έκείνο τὸ τσάκωσαν στα πεταχτά τὰ πάντα έλοουρά μάτια του σκνυμένου στο παράθυρό του βασιλιά. Φύαζε τότε απ' το θυμό του σκληρός πατέρας και φυλάκιε σ' ένα ύγρο κ' άνήλιο ύπόγειο τόν νεό. Και για να τιμωρήση και τή δυστυχισμένη μονακίρη του, ώρισε τους γάμους της με τόν τερατόμορφο και γέρο βασιλικό μνηστήρα της όσο πιο σύντομα μπορούσε...

...Μα ή "Αγάπη είνε παντοδύναμη, γλυκιά μου Μιρέϊν. "Απεισιμένω το φυλακισμένο παλληκάρι, έσπασε κάποιο πρωί τις άλυσιδες του, άρπαξε απ' τὰ δομάτια της τήν καλή του, και έπληγες κακοντυμένοι για να μη γνωριστούν, άρχισαν να σκίζουν βουνά και δάση, φεύγοντας μακριά απ' τόν εξαγριωμένο τύραννο...

...Πεινασμένοι, διψασμένοι, τεινα...

...Όλοι τους τώρα, ζωσμένοι με φόβο στα σπίτια τους, περιμεναν με άγωνία τὸ πέρας της συμφορας. Κανένας όμως δεν ύποπιαζόταν τήν πένητι συνείχεια, έξιν απ' τόν δεσπορύντα της φυλακής, μέσα στην έλπιε είχαν ξεφυγήσει οι δυο δυστυχείς έκείνοι έρασται...

...Η πορφυρική κατόρα της βασιλοπούλας, τήν οποία είχε ξεστεμίσει μπρος στον δεσπορύντα, προειδοποιώντας τον από εύγνωσύνη για τις καλόκαρδες μικροπεριποιήσεις του, τοδωδε έξαφνα στο μυαλό, μόλις είδε έκείνη τή κοσμοχαλάρια...

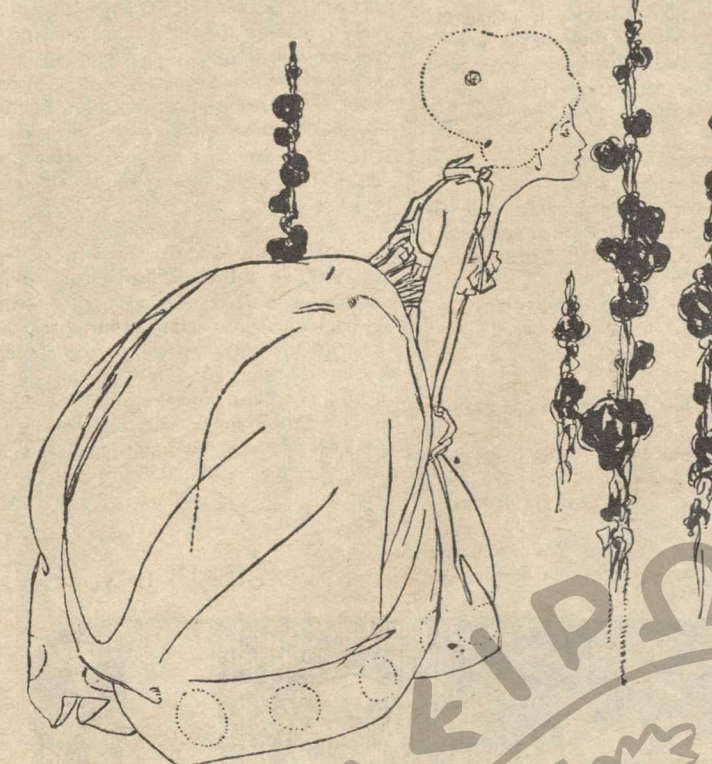
...Τι' αυτό, μόλις μάεψε τὰ ύπόδραχτά του κ' άπομακρύνθηκε άκοκτά απ' τήν καταραμένη πόλι, μαζί με τή γυναικα του και τὰ παιδιά του, έσπασε φρεμιστική ή μπόρα...

...Αναφαν άπότομα οι καταραχτες του μαύρου ούρανού, και σε λίγο, σπίατα, δένδρα και βουνά, δλόκληρης της περιοχής, σκεπάζονταν για πάντα απ' τὰ νερά της προκοπανοής αυτής πλημύρας, και στη θέσι της άλλετε εύτυχισμένης πόλεως, έδοιμαται σήμερα βούδ' και θλιβερό τὸ "Ελος της Ροκεμπρουσάν...

...Είχε έκδικηθή άμύλητα ή κνηνημένη "Αγάπη, τους άναγδρους και μικροψυχους διώχτες της!...

Σταμάτησα και κύττα α με τρυφερά έκπληξη με και με βουδή άπορία, τα βουκαωμένα ματάκια της Μιρέϊν μου. Κ' έκείνη, σαν νάνοισσε τήν άφωνή έρώτησή μου, καλώς τὰ χελάκια της στα χέλη μου, και μετριομύρισε με στεναγμό:

—Αλλά και χειρότερα να πάθουν, όσοι θελήσουν καμιά φορά να με χωρίσουν από σένα, άγάπη μου χουσι!... Καί αντί άπαντήσεως εγώ, τους κατοίκους που θάκονταν απ' τή λύσσα του τούς άνυπάκοντους φυγάδες!...

Διαρκώς στον κήπο βρίσκονταν κοντά στα λουλούδια

άγάπη, οι δυο αυτοί νέοι.

...Τι τὰ θέλεις, μικρούλα μου Μιρέϊν!... "Ετσι είνε το ριζικό των άθώων κ' άγνων ύπόρων. "Η καθημερινή τους άπασχόλησι σε μια εργασία, φροντύνει μέσα τους ό,τι καλό και διαλεχτό κλείνουν, το έκδηλώνει σε όλη τή μνηρομένη όμορφιά του και τους κάνει να έκτιμηθούν και ν' άγαπηθούν άμοιβαία, δίχως να πάθουν στα σοβαρά τις κοινωνικές άποστάσεις και τὰ τρομακτικά έμπεδία που μεσολάβουν στον τρυφερό δεσμό τους...

...Μα ή καταστροφή ή μάθη, τους έστνε από καιρό καρτέρι, φροντώντας τήν εύτυχία τους, έκείνης. έπιασαν και φυλάκισαν το άπροσάτεστο ευγαν. Είχαν τρομ' αρατήρη απ' τις προκηρύξεις του μανιασμένου βασιλιά, ο όποιος άπειλούσε με πόλεμο και τιμωρίες σκληρές, έτι χόρες και τους κατοίκους που θάκονταν απ' τή λύσσα του τούς άνυπάκοντους φυγάδες!...

...Κ' έτσι, καθώς είχαν σνύψει τα ξανά τους κεφάλια από πάνω του, τὰ χέλη τους ένώθη-

...Μα όταν σε λίγες μέρες έκδοπήθηκε ο σκληρός έκείνος βασιλιάς για τή σύλληψι του ξενγαριού, κ' έστειλε τους άνθρώπους του για να τὸ δόγησουν δέσμιο τότε απ' το θυμό του σκληρός πατέρας και φυλάκιε σ' ένα ύγρο κ' άνήλιο ύπόγειο τόν νεό. Και για να τιμωρήση και τή δυστυχισμένη μονακίρη του, ώρισε τους γάμους της με τόν τερατόμορφο και γέρο βασιλικό μνηστήρα της όσο πιο σύντομα μπορούσε...

...Μα ή κατόρα που γήγνε απ' τὰ σπαράγματα φυλλοκάρδια της τή στιγμή που ξεφυγόσαν, δεν άργησε πολύ να πάση. Ανότρεϊς μέρες άργότερα, μια άλλοκοτη—για τή χειμωνιάτικη έποχή—λαύρα άρχισε να τσουνοφύλλη τους φοβερόμενους κατοίκους όλης αυτής της περιφέρειας...

...Και πούν προλάβουν να καλογωνίσουν το άσυνήθιστο αυτό και μυστηριώδες γεγονός, ένας άέρας έξέσπασε παντού με λύσσα άπερίγραπτη. Τσάκιζε δένδρα απ' τή ρίζα, γκρεμίζε σπίατα και παλάτια, και σπράζε στον ούρα το σύννεφα θωρία και θεοσκότεινα...

...Όλοι τους τώρα, ζωσμένοι με φόβο στα σπίτια τους, περιμεναν με άγωνία τὸ πέρας της συμφορας. Κανένας όμως δεν ύποπιαζόταν τήν πένητι συνείχεια, έξιν απ' τόν δεσπορύντα της φυλακής, μέσα στην έλπιε είχαν ξεφυγήσει οι δυο δυστυχείς έκείνοι έρασται...

...Η πορφυρική κατόρα της βασιλοπούλας, τήν οποία είχε ξεστεμίσει μπρος στον δεσπορύντα, προειδοποιώντας τον από εύγνωσύνη για τις καλόκαρδες μικροπεριποιήσεις του, τοδωδε έξαφνα στο μυαλό, μόλις είδε έκείνη τή κοσμοχαλάρια...

...Τι' αυτό, μόλις μάεψε τὰ ύπόδραχτά του κ' άπομακρύνθηκε άκοκτά απ' τήν καταραμένη πόλι, μαζί με τή γυναικα του και τὰ παιδιά του, έσπασε φρεμιστική ή μπόρα...

...Αναφαν άπότομα οι καταραχτες του μαύρου ούρανού, και σε λίγο, σπίατα, δένδρα και βουνά, δλόκληρης της περιοχής, σκεπάζονταν για πάντα απ' τὰ νερά της προκοπανοής αυτής πλημύρας, και στη θέσι της άλλετε εύτυχισμένης πόλεως, έδοιμαται σήμερα βούδ' και θλιβερό τὸ "Ελος της Ροκεμπρουσάν...

...Είχε έκδικηθή άμύλητα ή κνηνημένη "Αγάπη, τους άναγδρους και μικροψυχους διώχτες της!...

Σταμάτησα και κύττα α με τρυφερά έκπληξη με και με βουδή άπορία, τα βουκαωμένα ματάκια της Μιρέϊν μου. Κ' έκείνη, σαν νάνοισσε τήν άφωνή έρώτησή μου, καλώς τὰ χελάκια της στα χέλη μου, και μετριομύρισε με στεναγμό:

—Αλλά και χειρότερα να πάθουν, όσοι θελήσουν καμιά φορά να με χωρίσουν από σένα, άγάπη μου χουσι!... Καί αντί άπαντήσεως εγώ, τους κατοίκους που θάκονταν απ' τή λύσσα του τούς άνυπάκοντους φυγάδες!...

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης δι-
εθνικός, καλλιγράφος, στολιστής, στο
Παρίσι, είχε τραβήξει έρωτα με
την όμορφη Χριστίνα, την κόρη του
μεγαλοπλούσιου έφευρέτου και όφθαλμο-
ποιού Νορμπέρ, του οποίου το κατά-
στημα καθώς και το σπίτι βρίσκεται ά-
πέναντι από το κατάστημα και την κατοί-
κία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως εί-
νε άρραβωνισμένη με τον έξοχο φίλο
του, τον δόκτορα Σάιμπ, ένα έπιστομο-
γράφο, με τους οποίους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι, μια νύχτα, θέλει
συναντήσει για έπιστομολογικά έργα, στο σπίτι του πατέρα της και τον πατέρα της
και να θάξει από μέσα έναν όμορφο νεό-
τατο, τον Γαβριήλ, όπως τον λέει—
έντελως άπροσδόκητα, έπισκέπτεται τον Μασσόν από το παρατηρητήριο του, πα-
ρακολουθεί μια τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει με το
στήν κόρη του και τον άνηψό του, τον όμορφο Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χρι-
στίνη έπισκέπτεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δε-
χτεί τη θεία του βιολογία, βιολογία, στο μέγαρο του μαρκησίου ντε
Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο.
Όσοι πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντε Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγός της είναι
βροχολάκας. Η έκκλησις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπρος
στον άκατανόητο τρόπο και τη φρίκη που νιώθει η μαρκησία για τον Ίνδο
δόκτορα Σάιμπ - Χάν, ο οποίος την θεραπεύει.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Χωρίς αυτό το δόκτορα, μου άπάντησε η Χριστίνα, η μαρκησία
θα ήταν νεκρή! Άμα την ξαναείδατε τώρα έπειτα από όλο μέρες,
θα είναι άγνωστη!.. Σήμερα δεν είναι παρά μια σκιά! Δεν έχει πια
δυνάμεις, δεν έχει χρώμα, έχει χάσει όλο της το αίμα! Θα ξαναγί-
νεται λοιπόν έπειτα από όλο μέρες, βλέποντας την γεμάτη από ζωή
κι' από όλες τις χάρες της νεότητος...

—Πώς είναι λοιπόν ο άνθρωπος που μπορεί και κάνει ένα τέτοιο
θαύμα!

—Είν' ένας γιατρός, που έχει μεγάλη φήμη στην Άγγλία και που
έρχεται συχνά στο Παρίσι... Έχει μάλιστα ' εργασία εδώ, στη
λεωφόρο Ίένας... Ω! Είναι πολύ γνωστός... Ονομάζεται Σάιμπ-Χάν...
Θα έχετε άκουσει, χωρίς άλλο, να μιλούν γι' αυτόν...

—Ναι, μου φαίνεται... Δεν δημοσίευσαν τελευταία το πορτραίτο του
στο περιοδικό «Ρουαγιάλ Μάγκαςεν»;

—Μάλιστα...

—Και τί διάτα έπιβάλλει στην μαρκησία;

—Ω! Τά αλλοότερα πράγματα του κόσμου... Της κάνει όρρους
και δίνει ζουμί κρατός.

—Μου φαίνεται περίεργο αυτό! Για να πη λίγο ζουμί η μαρκη-
σία, είναι ανάγκη να φέρουν αυτό τον δόκτορα Σάιμπ - Χάν, ο οποίος
της έμπνέει τόση βαθιά φρίκη; Πρέπει να θυμολογήσεται, Χριστίνα,
ότι όλα αυτά είναι κάπως άκατανόητα...

—Μά γιατί;... Άν την είδατε πρό όλίγου σ' αυτή την κατάστα-
σι, αυτό όφείλεται στο ότι η μαρκησία άρνείται να φάει ότιδήποτε με
μια τέτοια έπιμονή που μόνο στους
άπεργους της πείνας τη συναν-
τάει κανείς!.. Λοιπόν, ο Σάιμπ -
Χάν είναι ο μόνος που μπορεί και
την κάνει και τρώει!..

—Και πως το καταφέρνει α-
υτό;

—Την ύπνωτίζει! Θα ξέρετε
άλλωστε το σύστημα του, γιατί
έγινε άρκετός λόγος γι' αυτό...
Ένεργεί επί του πνεύματος για να
θεραπεύσει το σώμα... Καταλαβαί-
νετε τώρα γιατί ένεδάρρινα την
δυστυχισμένη μαρκησία και γιατί
την προσέτρεπα να πάη στο δό-
κτορα...

—Και όλ' αυτά γίνονται γιατί
φαντάζεται πως είναι παντρεμένη
μ' ένα...

Η Χριστίνα με κούταξε κατά-
ματα και μου είπε:

— Παντρεμένη μ' ένα;.. Πέ-
στε μου όλη σας τη σκέψη...

— Έ, λοιπόν, παντρεμένη μ' έ-
να βροχολάκα... Δεν είν' έ-
τσι;

Η Χριστίνα κούνησε το κεφάλι
της μ' ένα τρόπο που δεν μ' ικα-
νοποιούσε καθόλου.

— Αυτό δεν έχει καμιά σχέ-
σι... Θα μπορούσε να το φαντάζε-
ται αυτό και να μην αφήνει τον
εαυτό της να πεθαίνει της πείνας...

— Τί θέλετε να σάς πω; Ξαί-

νε η Χριστίνα. Τί θέλετε να σάς
πω;

— Έπειτα από ένα λεπτό, ξανα-
είπα:

— Άν σάς κατάλαβα καλά,
αυτός ο Σάιμπ - Χάν γιατρέυει τη
μαρκησία για μερικές βδομάδες
μόνο...

Χωρίς να με κοιτάξει η Χριστί-
να μου άπάντησε:

— Άλλοιμονο! Είναι πράγματι παράδοξο να βλέπω κανείς με πια
κανονικότητα η μαρκησία γλιστρώνει από τη ζωή προς το θάνατο κι'
από το θάνατο προς τη ζωή... Ο μαρκησίου δεν έχει πια έλπιδα στο
Σάιμπ - Χάν...

— Δεν μου λέτε τώρα κάτι άλλο; Έκτός από την ιδέα της ότι ο
σύζυγός της είναι βροχολάκας, κατά τα άλλα το μυαλό της είναι καλά;

— Πολύ καλά! Έχει μάλιστα έξαιρετική αντίληψη...

— Τότε είναι άφάνταστο το ότι δεν μπορούν να της δώσουν να κα-
ταλάβει πόσο τρολλή είναι η ιδέα της... Θα μπορούσαν να της ά-
ποδείξουν αυτό, δείχνοντάς της όλες τις πράξεις γεννήσεως και θά-
νατου των μαρκησίων ντε Κουλτραί, από το πατέρα του προπάπου
του σημερινού μαρκησίου μέχρι του συζύγου της... Όλες γι' αυτές η πρό-
βες θα ύπάρχουν χωρίς άλλο...

— Όχι όλες, μου άπάντησε η Χριστίνα. Καί αυτό άκριβώς είναι η
αίτια της δυστυχίας του μαρκησίου... Από άπ' αυτούς τους μαρκησίου
ντε Κουλτραί, δυό εδωτοίδια που ταξίδευαν άνοστήτως περπα-
τες, πέθαναν άρκετά μυστηριωδώς στο έξωτερικό... Άλλοι πάλι γεν-
νήθηκαν στο έξωτερικό και δεν ύπάρχουν πράξεις της γεννήσεως
τους... Η μαρκησία τα ξέρει όλ' αυτά, γιατί δεν μπορούσαν να της ά-
ποδείξουν ούτε το θάνατο, ούτε τη γέννηση των προγόνων του συζύγου
της κατά τρόπο κατηγορηματικό...

— Μά αφού είναι ίσως στο πνεύμα, πως της ήρθε γιά πρώτη φορά
η ιδέα αυτή;..

— Θεέ μου!.. Άγαπητέ μου κύριε Μασσόν, δεν μπορώ να σάς ά-
παντήσω στην ερώτησή σας αυτή, γιατί δεν ξέρω τίποτε σχετικάς...

— Υπήρχε κάποιος διαταγμός στην άπάντησή της... Έπειτα άπαύ-
νε με το κεφάλι σκυμμένο πάνω από κάποιο ελθολογικό έργο που έ-
κανε την ώρα εκείνη... Φαινόταν πολύ άποροσημένη άπ' τις γουαίς
που με μοναδική ενόχλια χάραζε επάνω στην έτοιμη πλάκα.

— Για σάς εργάζομαι, είπε σε λίγο με την άριστη και γλυκύη
φωνή της. Θα προσαρμόσετε αυτή την πλάκα στο δέσμο που κάνετε
στον «Διαλόγους» του Πλάτωνος;

— Τότε έσκυψε κι' εγώ κι' είδα πως χάραζε μια άπολλόνεια μορφή,
που δεν ήταν άλλη από τη μορφή του Γαβριήλ...

VI Η ΝΤΟΡΓΚΑ

8 Ιουνίου. Η Χριστίνα είχε δάκρο. Ξαναείδα τη μαρκησία.
Είπε άγνωστη.

Τρεις ημέρες έφτασαν γι' αυτή
τη μεταμόρφωση. Τώρα είναι ένας
άνθρωπος ζωντανός... Και φαί-
νεται πως άρχισε να ξαναπαύει τη
ζωή...

Βγαίνει έξω... η μάλλον τη
βγάξουν με άμάξι άνοχό. Λα-
τρεύει, καθώς φαίνεται, τα άλογα.
Την ξαναείδα την ώρα που γρά-
φει από ένα περίπατο στο δάσος
της Βουλώνης με μάγουλα ροδα-
λά... Τό βλέμμα της είναι πάντα
θλιμμένο, άνησυχο, μα το αίμα κα-
λοφορεί πάλι μέσα στις φλέβες
της... Το πνεύμα της είναι πάντα
άφορasto... μα το σώμα της πάει
καλύτερα...

Βγαίνει έξω μαζί με την Άγ-
γίλδα της ντάμ ντε κομπα-
νί... Ο Σανγκό οδηγεί το άμά-
ξι, έχοντας πλάι του τον Σιγκ-
Σίγκ... Η μαρκησία δεν δέχεται
ποτέ έπισκέψεις... Άρνείται έπι-
σης να συναντήσει στους άριστοκα-
τικούς κύκλους ' έτσι κι' η άρι-
στοκρατία την έξχασε σιγά-σιγά...
Λένε μάλιστα όλοι πως η φτωχή
γυναίκα δεν έχει το μυαλό της και
τόσο γερό... Η σιωπή της, '
άλλόκοτα καμώματα της, το όθος
της που γίνεται δόξα και πό ά-
φηρημένο, τράβηξαν σιγά-σιγά ά-
πό κοντά της όλους τους γνωστούς

—Για σάς εργάζομαι, είπε η Χριστίνα με τη γλυκιά φωνή της.

του μαρκησίου...

Κατά τους πρώτους μήνες της έπιστροφής του στη Γαλλία, ο
μαρκησίου έδωσε μερικές έσοτες στο μέγαρό του, μα έπειτα όλη η
κοσμική κίνηση, που είχε άρχισει να δημιουργείται σ' αυτό, έταψε ά-
πότομα... Όλοι δέ λυπόντουσαν τον μαρκησίου για τη δυστυχία του...
Ότι όλοι οι φίλοι του τον συνέχισαν γιατί κατόρθωσε να σταθή πά-
νω από τη δυστυχία του.

Όλες αυτές τις λεπτομέρειες τις έμαθα από τη Χριστίνα, η οποία
φαίνεται καλά πληροφορημένη σχετικάς.

— Το αίμα των Κουλτραί είναι πιο δυνατό από κάθε δυστυχία!
μου έλεγε. Κάθε άλλος στη θεία του μαρκησίου θα συντριβόταν από
τη συμφορά του. Μα αυτός, για να παρηγορηθεί, βρίσκει φιληνάδες...
Θέλει να με συμπεριλάβει ' έμένα ανάμεσα σ' αυτές... Δεν τό πύ-
τηξε όμως... Μου φαίνεται ότι παρηγορήθηκε κιόλας για την άποτυ-
χία του αυτή. Έτσι τουλάχιστον έλπίζω. Δεν είμαι, δεν μπορώ να
είμαι τίποτε άλλο παρά φίλη του και φίλη της μαρκησίου. Έχουν την
ανάγκη μου ανάμεσα τους. Αυτό είναι το μυστικό της παρουσίας μου
έδώ.

Καθώς μου έλεγε η Χριστίνα αυτά τα λόγια, ο μαρκησίου μίμνε
μέσα, κρατώντας ένα φίλιδιο και μερικά άσημένα πατημάκια στα
χέρια του. Τα μάτια του έλαμναν.

— Πρέπει να σάς δώσω να δοκιμάσετε, μάς είπε, ένα ποτό που ο
δόκτορ Σάιμπ - Χάν έπευσε για την μαρκησία. Η γυναίκα μου τό
δοκίμασε κιόλας και τό βοήθη πε-
ρίφημο. Θά'λεγε κανείς πως είναι
καταπλή... Και ξέρετε τί είναι;
Ένα μίγμα αίματος άλόγου, αλ-
μοσαφίνης, και δεν ξέρω τί άλ-
λο... Δοκιμάστε το, σάς παρακα-
λώ... Δεν θα νιώσετε καμιά ά-
ηδία... Κάθε άλλο μάλιστα... Έ-
χω μια νοστιμάδα έξαιρετική καί
ζεσταίνει το στομάχι σαν παλιό
κονιάκ... Αυτό τό ποτό θα μη-
γορσει να ξενιτιστεί κι' έναν πεθα-
μένο!.. Και έπ πλέον φέρνει μια
τρομερή όρεξη...

Ήπιαμε πράγματι και είδαμε
πως ο μαρκησίου είχε όξηση σε ό-
σα μάς έλεγε.

— Μ' αυτό τό ποτό, μικρή μου
Χριστίνα—είπε σε λίγο—μέσα σε
δεκατέντε μέρες θα συνεισέρομει
έντελως τη σύζυγό μου...

Έπειτα γύρισε προς έμένα και
πρόσθεσε:

— Είσασιε έδώ όταν ήρθαν να
ζητήσουν τη μαρκησία για τό γυ-
ατό;.. Η Χριστίνα σάς διηγή-
θηκε τίποτε σχετικάς;.. Βέβαια
και καλά έκανε, γιατί σεις είστε
φίλοι!..

—Ω! πρέπει να κατορθώσουμε
να τη σώσουμε!..

Χώτισε τό μέτωπό του κι' έφε-
νε, παίρνοντας μαζί του τό φι-
λιδιο και τα πατημάκια, γοητευμένος,
λάμποντας όλος...

Κάθε φορά τό ίδιο πράγμα
συμβαίνει! μου είπε η Χριστίνα.
Κάθε φορά που είναι καλύτερα η
γυναίκα του, λέει τα ίδια... Έν-
τομηταξύ, θα κάη άπόψε να συ-
ναντησώ τη Ντόργκα τον!..

— Ποιά είναι αυτή η Ντόργκα;

— Η περίφημη Ίνδη χορεύ-
τρια...

—Ω! Ξανα τότε εγώ. Αυτός ' άνθρωπος, μολονότι ξαναγύρισε
στη Γαλλία, φαίνεται σαν να μην άπεκαμίνθηκε από τις Ίνδιες!

— Τη Ντόργκα, έξακολούθησε η Χριστίνα, την έφερε από εκεί καί
με μαζί με τη γυναίκα του...

—Μά μου είπατε πως λάτρεινε τη μαρκησία.

—Είστε άπληρώς!.. Ένας μαρκησίου ντε Κουλτραί μπορεί να
λάτρειν τη γυναίκα του και να έχει συγχρόνως δέκα φιληνάδες... Αύ-
τό τό θεωρεί ως έξαιρετικά τιμητικό...

9 Ιουνίου. Είδα την Ντόργκα... Ναι, εγώ που δεν βγαίνω
έξω τό βαθύ ούτε δέκα φορές τό χρόνο, είχα την περιέργεια να πάω
να παρακολουθήσω τους χορούς της Ίνδης... Πήγα λοιπόν
στο μυστικό γκολ, όπου χορεύει και όπου ήταν συγκεντρωμένη όλη η ά-
ριστοκρατία του Παρισιού.

Περμένα να δώ κάποια νεαρή χορεύτρια ήμικρη, με κομμω-
τά στο κομμάτι, δίσκους στο στήθος της, μετάλλινη ζώνη στη μέση
και βασιέα θραυχία στους άστραγάλους... Περιμένα να την δώ να
έξακολουθείται σιγνηκά μέσα σ' ένα σκητικό πατόδας, όπως συμβαίνει
πάντα με τις Ίνδιες χορεύτριες.

Αντί αυτών όμως, είδα να εμφανίζεται ένα ύπεροχο πλάσμα μ' έ-
πιδερμίδα κεχριμπαρένια, με τουαλέτα έσοπερίδος της τελευταίας μό-
δας...

Διάβολο! Ο μαρκησίου αγαπάει πολύ τις αντιθέσεις. Η μαρκησία
κι' η Ντόργκα είναι η μέρα και η νύχτα. Η πρώτη μια όμοια χλωμή

στη δόση της κάτω από ένα βορεινό ούρανό κι' η δεύτερη μια νύχτα
θεομή, φλογερή, παραινθένια, ανατολική, λαμπερή... Μά περισσότερο
από τα κομμάτια που στολίζουν τη Ντόργκα, από τα διάσημα που
λάμπουν στο μέτωπό της, άστράφτουν τα σκληρά φιληδόνα μάτια της...

Είπε η ίδια η Άνατολή ένσφραμμένη, μέσα σ' ένα φόρεμα της
ρόν ντε λ' Α Π α ι, με πόδια της θεάς Κάλι, μ' ένα σε κάλτσες με-
ταξωτές, ή ίδια η Άνατολή που χορεύει ένα σίμμι, τό όποιο παρακο-
λουθούν όλοι με μια καταδilatική σιωπή.

Μετά τον τελευταίο χορό, όταν η σάλλα μπόρεσε ν' άνατάνει
παταγώδη χειρονομία φανέροσαν τον ένθρονισμό των θεατών,
που ήθελαν να ξαναδούν την Ντόργκα. Μά η όμοια χορεύτρια είχε
έξαφανιστεί, άγέρωχη και περιφρονητική και δεν ξαναπαρουσιάστηκε
πια...

Τότε άναφαν τα φώτα και είδα τό μαρκησίου ντε Κουλτραί, ο ό-
ποιος έβγαλε από ένα θεωρείο μαζί με τον δόκτορα Σάιμπ - Χάν.

Κατάδεχτηκε να με πλησιάσει και να μου πη:

— Έ, είδατε;.. Είδατε;.. Τί θαύμα!..

Και προς μεγάλη μου έκπληξη, με πήρε από τό μπράτσο, προσθέ-
τοντας:

— Πάμε να τη συγαρούμε!..

Τόν άφησα να με τραβήξει... Καί βρεθήκαμε σε λίγο στο καμπαρίν
της Ντόργκας, τό όποιο όλοι οι θεαταί είχαν περιωλώσει και τό όποιο
όστόσο δεν άνοιξε παρά μόνο σ' έμάς... Αυτή τη φορά η Ίνδη χορεύ-
τρια ήταν μυστηριώδη, άνάμεσα από
ένα πλήθος από λουλούδια.

Ο μαρκησίου ντε Κουλτραί με πα-
ρουσίασε σ' αυτήν, λέγοντας:

— Ο κ. Βενέδικτος Μασσόν, ένας
μεγάλος ποιητής.

Εγώ δεν δικαιωτορήθηκα καθό-
λου. Ήμιον άνάκτος νάρθροσος μά
λέξι. Κίτταξα τη Ντόργκα κομψά,
ντροπαλά και δόσποτα... μ' ένα βί-
φος που πάγων σιγνά μπρος στις
γυνάκες για να κινήσει τη δούλα
μου... Όσο γι' αυτή, με κούταξε
μια στιγμή στον καθρέφτη που βρι-
σκόταν άπέναντί της και δεν γύρισε
κιν τό κεφάλι της προς έμένα... Εί-
πε μόνο μερικά τυπικά εγγενικά λό-
για... Θα με βοηθή χωρίς άλλο πα-
λή άσχημα ντυμένο. Ζήτησε σιαπά-
να, πέρασε πίσω από ένα παραβάν
κι' εγώ έβγα με τό κεφάλι άνάμμε-
νο. Ένώ τ' αυτά μου βοήσαν.

Ένοιωθα ένα άγριο μίσος κατά
του μαρκησίου κι' έναντιον όλων των
πλανόσιον ανθρώπων, οι όποιοι συγ-
κεντρώνουν γύρω τους τέτοιες ύπε-
ροχες γυναίκες...

Κ' εγώ! Κ' εγώ! Τί έχω εγώ;..
Την εικόνα της Χριστίνας μέσα στην
καρδιά μου...

Α! Θεέ μου! Θα ήθελα πολύ να
συγματίσω τό κομμάτι μου σαν τους
θαλασσινούς και τους άγρίους... Να
χαράξω σ' αυτά μια καρδιά τουπ-
μένη μ' ένα τόξο και όλόγωνα τη
φράση: «Άγαπάω τη Χριστί-
να».

VII

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥ- ΘΟΥΝ

10 Ιουνίου. Ο μαρκησίου,
που μου παρουσίασε η Ντόργκα, με
είχε επινοήσει να δώσω έστα και την ελάχιστη προσοχή στον Ίνδο δό-
κτορα, τον ακούσιο Σάιμπ - Χάν, ο οποίος βρισκόταν μέσα στο καμπα-
ρίν της, μαζί με τό μαρκησίου. Τό μόνο που πρόσθετα ενόχως σ' αυτόν
ήταν τα γυναικεία του μάτια, μάτια μαύρα όνει, σ' ένα πρόσωπο με γε-
λαντά. Σήμερα ο μαρκησίου κατέθηκε μαζί με τον δόκτορα στη βιβλιο-
θήκη κι' έτσι μπόρεσε να τον προσέξω με όλη μου την άνεση...

Ο Σάιμπ - Χάν μοιάζει με κάποιο του Άγγατσάν και είναι πο-
λύ όμοιος. Υπάρχουν πολλή όμοια άνδρες σ' αυτή τη χώρα. Τό αυ-
στηρό πρόσωπό του περιβάλλεται από μια περιποιημένη, μυστη-
ριώδη... Έχει εύστοχο κομμάτι που άναίγει κάποιον Σανγκό, πλακίς ό-
μως και κομμάτι έμάνισι. Είναι θαυμάσια ντυμένος μ' ένα άπό, μα ά-
πορο χορτάκι... Καταλαβαίνω τώρα τη δύναμή του στις γυναίκες και
την ταρσάη που προσελεί. Φαίνεται τόσο άνοητος για τον εαυτό του,
όσοι είναι σχεδόν άνοητοι να σταθή κανείς άτάραχος μπρος στο δι-
πλό μυστήριο των γυναικών του ματιών και του σκευώδους στόματός
του...

Μα που όλοό λοιπόν έχω ξαναείδα αυτό τό εξαίσινο χαμόγελο
του, αυτά τα δόντια του, που είναι σαν της τίγρης;.. Ω! τα έχω δι-
στα πορτοαίτα των μαρκησίων ντε Κουλ-
τραί... Ναι... Ναι... Είμαι βέβαιος γι' αυτό...

(Ακολουθεί)

Σατυρική Σελίδα

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Πήγε στη Γενεύη ο Παναγής
καί... κοιμήθηκε!
Κι' όσο κίμνω να πής
έχειροκροτήτων...

Και στην "Αγκυρα" σαν πήγε
τάβερς ο "Ισμέτ" μανίκι
του έπηρε ο Παναγής
τρεις παράδες... απερίκη!

Τόμας ο Βενιζέλος
κι' εγώ υόλω—εγώ λέσα,
εις την Πόλη φτάνει, μέσα
Και ασχίζει τ' σκαμπίλι...

Μία του "Ισμέτ" του δίνει
Κι' άλλη μία του Ρουσάη
που τους φάνηκε φροντίλι
Γύρω ούρανος... γή!

Κι' έτσι από δω και πέρα
— άστα και βλαστήματα —
με την ποίση θά νά λύνουν
... ζήτηματα...

— Τέρτσος-τίσο, κύρ "Ισμέτ,
πάνε-πάνε και τὰ ρέστα
έτσι ήτανε χισμέτ,
να την πάω... τίποτα φέστα!

Τέρτσος ήρθε κι' ο Ρουσάη
τους ξετίναξε ή παστέτα
παίξε-παίξε, Παναγί,
κάνε και καμιά σκαλιέτα...

Σε γνωρίζ' από την κόψη
των σπαθιών την τρυφερότη
Σε γνωρίζ' απ' τ' μαλακτόνισμα
"Ω Ελλάς, του Παναγί!...

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ο Σαμουέλ Μπλούμ θά ζούσε
ζωή ευτυχισμένη στο σπίτι του,
αν ή πεθερά του δεν του φερόταν
πάντοτε πολύ άσχημα. Η φοβερή
αυτή ματιά ήταν πολύ νευρική
και ζητούσε διαρκώς καυγά με
τον γαμπρό της.

Αλλά μία μέρα ευδόκησε ο
Θεός ν' αρρωστήσει ή πεθερά πο-
λύ σοβαρά και ο Μπλούμ έστειλε
να φέρη τὸ γιατρό. Σὲ κάθε ἐπί-
σκεψί του ὁ γιατρός κινούσε ἀ-
πελπιστικά τὸ κεφάλι. Ἡ γρη῏
φαίνονταν πὼς θά πέθαινε.

Επὶ τέλους, ἓνα βράδυ ὁ για-
τρός εἶπε στὸ γαμπρό τῆς ἁρω-
στής, μὲ ἐνθουσιώδες ὄρος.

— Ἡ κρίσις ἐπέρασε! Ἡ ἁρ-
ρωστή εἶνε ἐκτὸς κινδύνου!

Ο Μπλούμ στραβομουτσούνισε
καί εἶπε:

— Γιατρέ, μπορούσατε νὰ μοῦ
ἀναγγεῖλετε αὐτὴ τὴ σοβαρὴ ἐλ-
δοσι μὲ... λεπτότερο τρόπο!

Στὸ δικαστήριο.

Ο δίκηγός ὁ ρος:—Ο
πελάτης μου, κύριοι δικασταί, εἶ-
νε μικρὰς διανοητικῆς ἀναπτύξε-
ως...

Ο πελάτης: (μὲ σοβα-
ρό ὁ τόνος):— Τὴν ἀπόδειξι-
τὴν ἔχετε πρόχειρη, κύριοι δικα-
σταί, ἀφοῦ διάλεξα δικηγόρο τὸν
κύριο!

Ἡ πεθερά εἶνε ἁρρωστή βα-
ρυνά κ' οἱ δύο γαμπροὶ τῆς συνα-
μῶν νὰ τὴν ἀρρώστειαν τῆς.

Ο ἑνας:— Τί λὲς νὰ πάρου-

με κι' ἄλλους γιατρούς;
Ο ἄλλος:— Δὲν χρειάζε-
ται... θά πεθάνῃ καὶ μὲ τὸν ἑνα!...

Ἡ Μοντέρνας δεσποινίδες.

ΚΙΚΗ:— Τί γίνεται ἡ φί-
λη μας Ἐλένη; Καθόλου δὲν ἀ-
κούεται...

ΜΑΡΙΑ:— Ἀ! ἄφησέ τὴν
σὴν ἀνότη! Ἐρωτεύθηκε, ἀρρα-
δωνίστηκε, παντρεύτηκε καὶ ζῇ
παντρεμένη τόσο γρόνια... χωρὶς
νὰ σκέπτεται καὶ νὰ χωρίσῃ!

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΕΤΡΩΓΕ...

Ο Μπρόμπεργκ καὶ ὁ Ρόζενταλ,
νεαντοπαλλήκαρα καὶ οἱ δύο, ἦ-

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΑΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἰμαι ὁ πρῶτος ἄντρας πού φιλάς, ἀγαπημένη μου. Δὲν
εἶνε ἔτσι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ βέβαια. Μὰ τί παράξενο... "Ὅλοι οἱ ἄντρες τὴν ἴδια
ἐρώτησι μοῦ κάνουν!...

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΚΥΡΙΑ.—Εἶνε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ κανεὶς προσκαλεσμένος
δὲν λείει νὰ φύγῃ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν κάθεται στὸ πιάνο νὰ παίξῃ κανένα κομμάτι; Θά
τραποῦν ὅλοι εἰς φυγὴν...

σαν καλοὶ φίλοι καὶ ἐκτιμῶσαν
πολύ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ἀλλὰ κάποτε ὁ Ρόζενταλ παν-
τρεύτηκε καὶ δὲν ἄργησε δυστυ-
χῶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ γυναῖκα
του τοῦ ἔκανε ἀπίστες. Ἐνα
βράδυ γυρίζοντας ἀπρόοπτος στὸ
σπίτι, βόηκε τὴ γυναῖκα του νὰ
μιλάη, κατὰ τρόπον πολὺ ἱσποτο,
μὲ τὸ φίλο του Μπρόμπεργκ. Ἐ-
ξω φρονῶν ὁ Ρόζενταλ ἔβριζε κά-
τω τὸν Μπρόμπεργκ καὶ τὸν ἄργι-
σε στὸ ξύλο!... Ἐκεῖνος τὰ δέ-
χτηκε ὅλα γωρὶς νὰ κινήθῃ καὶ
γωρὶς νὰ εἰπῇ λέξι. Ἐφάνηκε μά-
λιστα πὼς ἐπέσε σὲ βαθιὲς σκέ-
ψεις.

—Τί συλλογίζεσαι, κτήνος; τοῦ
εἶπεν ὁ Ρόζενταλ, ἐρεθισμένος ἀπ'
τὴ σιωπὴ του.

— Σκέπτομα, ἀπάντησεν ὁ
Μπρόμπεργκ, μὲ τὸ πὶσὸν σοβαρὸ ἡ-
φος, πὼς θά ἔτρωγε αὐτὸ τὸ ξύ-
λο, ἂν εἶχα παντρευθῇ ἐνῶ τὴ
γυναῖκα σου καὶ ἤμουν στὴ θέσι
σου!...

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ

Οἱ Νάθαν Μάγερμπάουμ εἶχε
τὴν συνήθειαν νὰ δίνει ὑποσχέσεις
ποὺ δὲν τὴν κρατοῦσε ποτέ. Μία
μέρα πού τὸν ἐπισκέφθη ὁ δανει-
στής του Ἰσαάκ Μπλούμ, γιὰ νὰ
ἐξοφλήσῃ ἓνα γραμμάτιο πού εἶ-
χε λήξει, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά
τὴ κανονίσῃ ὅποτε ἀπὸ ὅτῳ ἡ-
μέρες καὶ ἐπρόσθεσε:

—Ξέρετε ὅτι ὁ λόγος μου, ὅταν
τὸν δίνω, ἔχει πολλὴ βαρύτητα.

Ο Μπλούμ γυμνοῖλάτε καὶ εἶ-
πε:

—Ἄν τὸ ξέω λέει: Μὰ ἀκρι-
βῶς ΒΑΡΥΝΕΙ τόσο πολὺ ὥστε
δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν... ΚΡΑΤΗ-
ΣΕΤΕ!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο Ζαχάρω, πού εἶνε τόσο συν-
κράς ὁ καυμένος, ἐξομολογεῖται
στὴν φίλη του πὼς ἂν δὲν ὤψι-
γε ὁ σκύλος τοῦ πούς τελευταῖους
ἡμέρας (ὅς εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν
πείνα).

—Καὶ τί μπορεῖς νὰ σοῦ κάνῃ
ὁ σκύλος σου; τὸν ἐρώτησε μὲ ἀ-
πείρη ὁ φίλος του.

—Τὸν ἐπούλησα τρεῖς φορές: ὡς
τῶρα. Κάθε φορά δὲ πού τὸν που-
λῶ ξαναγορῶ ἐντὸς σπιντι καί...
τὸν ξαναπουλῶ!

Οἱ δύο σύζυγοι τὰ λένε παίρ-
νοντας τὸ τῶν.

—Τί θὰ ἔκανες, Γιῶργο, ἂν μ'
ἔχανες; ἐρωτᾷ ἡ γυναῖκα.

—Φτωχὴ μου Μαντελέν, μοῦ
φαίνεται πὼς θά γινόντουν τρελ-
λές.

—Θὰ παντρεύουσαν ἄλλη γυ-
ναῖκα;

—Ἀ! Θὰ γινόντουσαν τρελλές...
ἀλλὰ ὅχι: μέχρι αὐτοῦ τοῦ ση-
μεῖου!